

18

ΝΕΟΠΟΛΙΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 21
4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939-Α'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀνατληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 21—4 Μαρτίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ Μι-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματο

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε,
λόγω τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσις τοῦ
Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ
λίγο τὴν τιμὴ του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς,
οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ
ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος (συνδρομὴ ἑτη-
σία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ
ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι
δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ
διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητες, Σχολικὰς Ἐφο-
ρεῖας, Ἐταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ
πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἑτησία
συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δήμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφο-
ρεῖες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει
νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπρι-
λίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμό
τοὺς 300 δραχ. γιὰ κάθε ἑτησία συνδρομὴ.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη
ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρο-
μητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις

νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομὴ των, ἂν δὲν μπο-
ροῦν ὀλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισ-
σότερες, γιατί εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των
μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν
προσοχήν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὡσὰκις ἐμβά-
ζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομι-
κῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης
μετὰ τοῦ δνόματος καὶ τῆς διεύθυνσεως των καὶ
τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν
τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις ποῦ
μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:
Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως. Διεύθυνσις (ὁδός,
πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευ-
κόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὅπωςδήποτε
χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ
ἀπευθύνουν εἴτε ἀπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία»,
ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην,
Γεν. Γραμματέα τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεο-
λαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σεβρίας 4.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣ'ΩΣ

Εσωτερικοῦ μέχρι Δραχμῶν . . . 100.000.— || Κεφάλαιον Καταθετῶν . . . Δραχ. 3.300.000.000
Ἐξωτερικοῦ » » . . . 500.000.— || » Ἀποθεματικὸν . . . » 280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς
ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπαράδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλὺτερον καὶ προσφορώτερον μέσον
οἰκονομίας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ Ἀρχὸς
ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81
ΑΡΙΘ. 30354

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἐνα ἄλλο πρόβλημα ποὺ τὸ ἔθιξε μόλις,
κατὰ τὴν ὁμιλίαν του τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Ἀρχι-
γός, πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερα. Τὸ
πρόβλημα τῆς μορφῆς τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν
Ἑλλήνων. Ἡ μεταρρυθμιστικὴ ἐργασία τῆς Ἐθνι-
κῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν τομέα τῆς Ἐκπαιδεύ-
σεως εἶναι καὶ πολλὴ καὶ σημαντικὴ. Ὅμως πρέ-
πει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῶν νέων
μορφῶν τῆς παιδείας δὲν ἔχει πάρει ἀκόμη τὴν
πλήρη καὶ τελειωτικὴν τῆς λύσιν, οὔτε καὶ θὰ
ἦτο ἐφικτὸν ἓνα τέτοιο ἔργον μέσα εἰς τὰ χρο-
νικὰ ὅρια δύο ἐτῶν, οὔτε καὶ προϋπῆρχον ἄλλωστε
στοιχεῖα προπαρασκευῆς καὶ προεργασίας πρὸς
τοῦτο. Εἰς τὴν μέσῃ ἐκπαιδεύσιν ἡ Ἐθνικὴ Κυ-
βέρνησις ἐφήρμοσε μέτρα ποσοτικοῦ περιορισμοῦ,
ποῦ καμμία ἄλλη διαφόρου προελεύσεως ἐξου-
σία οὔτε θ' ἀπετόλμα νὰ ἐπιχειρήσῃ. Ἐννοοῦμε
τὴν κατάργησιν πολλῶν γυμνασίων καὶ ἡμιγύ-
μνασίων, τῶν ὁποίων οἱ ἀπόφοιτοι, ἐπεὶ δὲν
ἦτο οὔτε δυνατόν οὔτε καὶ σκόπιμον πρακτικῶς
νὰ συνεχίσουν ὅλοι ἀνωτέρας σπουδᾶς, παρεδί-
δοντο εἰς τὴν Κοινωνίαν κυριολεκτικὰ οὐρανο-
κατέβατοι. Μὲ τελείως ἀποκομμένην τὴν ἐπαφὴν
τῶν μὲ τὰ ἐπαγγελματικὰ στρώματα, ἀπὸ τὰ
ὁποῖα προήρχοντο, πρὸς ὅ,τι ἀπετέλει τὰς βιο-
ποριστικὰς συνηθείας καὶ ἀσχολίας τῶν στρω-
μάτων αὐτῶν καὶ μὲ γραμματικὰ καὶ πνευματι-
κὰ ἐφόδια τῶσον πενιχρά, ὥστε νὰ μὴ θεωροῦν-
ται καὶ νὰ μὴ εἶναι πραγματικὰ ἱκανοὶ ν' ἀντι-
μετωπίσουν τὸ πρόβλημα τοῦ ὕλικοῦ των βιοπο-
ρισμοῦ μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν ἴσῃ μὲ
ἐκείνην, ποὺ διέθετον οἱ τελευταῖοι τῶν ὁμηλί-

κων καὶ τῶν πολὺ νεωτέρων των, ποὺ ἀπεφοίτη-
σαν ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ δημοτικοῦ ἢ δὲν ἐφοίτησαν
κἂν εἰς κανένα σχολεῖον ἢ ἐδιδάχθησαν γραφὴν
καὶ ἀνάγνωσιν εἰς νυκτερινὰς σχολὰς φιλανθρω-
πικῶν ἰδρυμάτων. Τίποτε δὲν ἦτο τόσον βαθύ-
τατα τραγικὸν εἰς τὴν προαγουσιανὴν ζωὴν
μας ἀπὸ τὸ φαινόμενον τῶν νέων αὐτῶν, ποὺ ποι-
οτικά ἀπὸ ἀπόψεως διανοητικῶν καὶ ψυχικῶν
προδιαθέσεων ἀπετέλουν τοὺς ζωτικώτερους
βλαστοὺς τοῦ ἔθνους καὶ ποὺ μίᾳ ἐκπαιδευτικῇ
πολιτικῇ πραγματικῶς μωρὰ, ἐστερημένην στοι-
χειώδους προβλέψεως καὶ προνοίας, ἐνῶ τοὺς ἐπα-
γίδευεν εἰς τὰ πληθωρικῶς ἰδρυόμενα εἰς τὰς
πόλεις, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ εἰς
τὰ χωρία γυμνάσια, τοὺς ἀφήνεν ἔπειτα ἄστοργα
καὶ ἀσυνειδήτα εἰς τὴν θλίβεράν τους τύχην. Ὁ
καθεὶς ἀπὸ μᾶς εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν
καὶ τῶν ἀσχολιῶν του ἔχει γνωρίσει καὶ συναντᾷ
ἀκόμη καὶ τώρα πολλοὺς τοιοῦτους νέους, ποὺ
οὔτε τὸ ἴδιον τὸ Κράτος, ποὺ ἦτο ὑπεύθυνον διὰ
τὴν τύχην των, τοὺς ἐδέχετο χωρὶς περιορισμὸν
εἰς τὰς ὑπηρεσίας του, διότι τὰ εἰδικὰ προσόντα
μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐφωδίαζε δὲν ἐκρίνοντο καὶ δὲν
ἦσαν ὄντως ἱκανοποιητικὰ καὶ ποὺ διὰ τοὺς ἰδί-
ους λόγους καὶ ἀκόμη διότι ὁ ἀριθμὸς των ὑπε-
ρεκάλυπτε τὴν ζήτησιν, οὔτε αἱ ἰδιωτικαὶ ἐργα-
σίαι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἀπορροφήσουν.

Ἐτοί ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ζωτικὰ ἀνθρώπινα δυνά-
μεις ἀφαιροῦντο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγροῦ
εἴτε ἀπὸ τὸ πατρικὸν ἐργαστήρι, ἠῦξανε καὶ ἐπλη-
θύνετο εἰς τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα ἓνα στρα-
τευμα ἀνέργων νέων, ποὺ ἡ ἀδυναμία τῆς χρη-

σιμοποιήσεως των ἐσκότωνε μέσα τους πρόωρα και τὸ θάρρος και τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς και τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἑαυτὸν των και μαζί ἐκαλλιέργησε εἰς τὴν ψυχὴν των ἕνα αἶσθημα κατωτέρου και τὸ αἶσθημα αὐτό, ὅπως ἦτο πολὺ φυσικόν, μὲ τὸν καιρὸ, και μὲ τὴν πάντοτε πρόθυμον κατεργασίαν τῶν ἀταξικῶν και ἀνατρεπτικῶν δυνάμεων πού παρεφύλαττον ἄγρυπνοι, μετεσχηματίζετο εὐκολὰ εἰς πικρίαν πρώτον και σιγὰ - σιγὰ εἰς ἐχθρότητα και εἰς μῖσος ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ Κράτους και πάσης ἐννοίας νόμου και τάξεως και ἐναντίον ὅλης τῆς ἄλλης ἐργαζομένης Κοινωνίας. Καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τῆς ἰδίας κατωτέρου και τοῦ ἀντικοινωνικοῦ μίσους, πού ἐδηλητηρίαζαν και ἐσκότιζαν τὴν φωτεινότεραν και γονιμωτέραν περίοδον τῆς ζωῆς τῶν νέων αὐτῶν, σπανίως κατενικῶντο, ἀκόμη και ὅταν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς, μὲ χίλια δυὸ βάσανα και μὲ χίλιες δυὸ ταπεινώσεις κατάρθωναν νὰ τρυπώσουν εἰς μίαν θέσιν, μὲ πενιχρὰν και εὐτελεῖ ἀπολαύην—πενιχρὰν καὶ εὐτελεῖ πραγματικὰ και κατὰ σύγκρισιν μὲ τὰς ἐλπίδας και τὰ ὄνειρα πού οἱ νέοι αὐτοὶ ἐπλάτταν ὅταν ἐσπούδαζαν, κατὰ σύγκρισιν ἀκόμη και μὲ τὰς ὑπερβολικὰς ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ζωῆς πού ἔθεταν εἰς τὸν ἑαυτὸν των, ζώντες μὲσα εἰς μίαν κοινωνίαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισαν παρὰ ἀπὸ τὰς ἀρνητικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῆς και τὴν ὁποίαν δὲν ἦσαν καθόλου ἔτοιμοι νὰ κατανοήσουν—και ἄφηνε διὰ παντὸς βαθεῖα τὴν σφραγίδα του εἰς τὴν ψυχὴν των, διὰ νὰ σκοτώσῃ μέσα τῆς κάθε δυνατότητα συμπαθείας και ἀγάπης, διὰ νὰ σθῶσῃ δηλαδὴ μέσα των κάθε ἐστίαν χαρᾶς. Καὶ τώρα ἀκόμη καθεὶς ἀπὸ μᾶς συναντᾷ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς μὲ τίς σθεσμένας πρόωρα ἐλπίδες και τὰ χαμένα ὄνειρα. Φτωχοὺς ὄχι ὕλικά μόνον, ἀλλὰ, τὸ χειρότερον, πένητας ψυχικῶς, ἀποκαμωμένους και ἀποθαρρυνμένους, χωρὶς καμμίαν προοπτικὴν ὁμαλῆς και ἀξιοπρεποῦς κοινωνικῆς ἀνόδου. Ἐκεῖνοι ἀπὸ αὐτοὺς πού δὲν ἐνίκηθησαν ὀλοτελῶς και πού μάχονται ἀκόμη θὰ συγκρουσθοῦν σκληρὰ και χωρὶς ἐκλεκτικότητα μέσων πρὸς ἄλλους και φυσικὰ εἴτε ἐπικρατήσουν αὐτοὶ εἴτε οἱ ἄλλοι ἡ νίκη ἡ ἥττα θ' ἀνοίξῃ μίαν πληγὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Αὐτὸ πού ὀνομάζουμε ἐπαγγελματικὸν πληθωρισμὸν και πού εἶναι καθαρὰ ἐκδήλωσις λανθάνοντος κοινωνικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου ὀλέθρια θερίζομεν ὅλοι τ' ἀποτέλεσματα, εἰς πλείστα σημεία τῆς κοινωνικῆς και τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, εἶναι ἀποτέλεσμα και συνέπεια τῆς πληθωρικῆς παραγωγῆς τῶν γυμνασίων, ὅπως εἰς τὴν πληθωρικὴν αὐτὴν παραγωγὴν ἀνάγεται, κατὰ τοὺς δύο λόγους και ὀλοκληρὸν τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, χώραν καθυστερημένην εἰς τὴν παραγωγικὴν τῆς ἀνάπτυξιν, ὅπου ὅλοι μας οἱ φυσικοὶ πόροι και ὅλαι αἱ πηγαὶ πλούτου λειτουργοῦν μὲ θραδύτητα και μὲ χαμηλοτάτην ἀπόδοσιν, ὅπου τόσα πράγματα ἔχομε νὰ κάμωμε εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὰ ἐργαστήρια και ὅπου ἡ ἔλλειψις κατωτέρων κυρίως στελεχῶν εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μετακαλοῦμε κάθε τόσον τεχνίτας ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἡ ἀνεργία εἶναι φαινόμενον ἀντιφυσιολογικόν. Τὸ γυμνάσιον και ὅλη ἐν γένει ἡ μορφή τῆς

μέσης ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τροφοδοτεῖ τὴν ἀνεργίαν. Ἀφ' ἐνὸς διότι ἀφαιρεῖ τὴν καλυτέραν ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀπὸ τοὺς ἀγρούς και ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια και μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐλαττώνει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ φυσικοῦ τῆς χώρας πλούτου, ἀφ' ἑτέρου διότι πλημμυρίζει τὰς πόλεις, τὰ γραφεῖα και τὰ ἐργοστάσια μὲ ἀνθρώπους πού ἡ γραμματικὴ και ἡ ὅλη των μόρφωσις νῶ δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὰ πρῶτα εἶναι περισσότερα, τολὺ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὰ δεύτερα. Εἶναι φανερόν λοιπὸν ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅτι ἂν ὁ περιορισμὸς πού ἐφήρμοσεν ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις μὲ τὴν κατάργησιν τῶν γυμνασίων ἦτο ἀρχή, ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἐξυγίανσις πού χρειάζεται και πού ἀναμένεται, θ' ἀκολουθήσῃ μὲ τὸν συστηματικὸν διαφορισμὸν τῆς κατωτέρας και τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως. Αὐτὸν τὸν διαφορισμὸν ἐννοοῦσαμε εἰς τὴν ἀρχὴν ὅταν ἐλέγαμε διὰ τὴν νέαν μορφήν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ἑλλήνων. Τὸ πρόβλημα τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ λαοῦ δὲν εἶναι, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἄσχετον, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι ἀπόλυτα ἐξηρητημένον ἀπὸ τὴν ὅλην κατάστασιν και κυρίως ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τῆς παραγωγῆς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Διότι ἡ ἐκπαίδευσις ἂν εἶναι προωρισμένη, ὅπως εἶναι φυσικὰ προωρισμένη, ν' ἀναπτύσσῃ τὸ πνεῦμα και τὸ φρόνημα και νὰ πλουτίζῃ μὲ γνώσεις τοὺς νέους και τὰ παιδιὰ, τὸ πνεῦμα και τὸ φρόνημα και αἱ γνώσεις τῶν νέων και τῶν παιδῶν δὲν προσορίζονται μόνον εἰς τὸ νὰ καλλιεργοῦν μέσα των τὴν διάθεσιν και τὴν δυνατότητα τῆς σκέψεως και τῆς γνώσεως ὑπὸ γενικὴν και ἄοριστον ἐννοιαν, ἀλλὰ και νὰ τοὺς ὀπλίσουν καλύτερα διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Καὶ ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς δι' ὅλους τοὺς καιρούς, δι' ὅλας τὰς χώρας και δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τότε πού ὁ Θεὸς ἀπήγγειλεν εἰς τὸν πρωτόπλαστον τὴν πρώτην κατάρτην, κατάρτην και εὐλογίαν μαζί, ἕνας ὑπάρχει και μοναδικὸς τρόπος νὰ ἐπιχειρήται. Ἡ ἐργασία. Ἄν οἱ τρόποι και τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ἐργάζεται ὁ ἀνθρώπος εἶναι διάφορα, ἡ φυσικὴ πηγὴ τῆς ἐργασίας εἶναι μία. Κάθε ἐργασία προϋποθέτει προσπάθειαν και κόπον. Καὶ ἂν εἰς τὸν ὕλικόν κόπον, ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ὑπάρχουν πολλὰ διαβαθμίσεις, ἡ φύσις τῆς προσπάθειας εἶναι ἡ ἰδία πάντοτε. Καὶ ἂν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ ἐκπαίδευσις ἔγινε και γίνεται κάθε μέρα περισσότερο γόνιμος συντελεστής, εἶναι διότι χωρὶς ν' ἄλλοιῶν τὴν φύσιν τῆς προσπάθειας, κάμνει τὸν ἄλλον βασικὸν παράγοντα τῆς ἐργασίας, τὸν κόπον, ἐλαφρότερον, φωτεινότερον και περισσότερον ἀποδοτικόν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἑκατὸ τώρα χρόνια, ἡ ἐκπαίδευσις δὲν ἔκαμε τὸν κόπον νὰ σκεφθῇ ἐπάνω εἰς τὰ προβλήματα αὐτά. Διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἐκεῖνο πού ὀλιγότερον μᾶς ἀπησχόλησε ἦτο τὸ πῶς θὰ ζῇ, ἀπὸ ποίους πόρους, μὲ ποῖον πλοῦτον ὁ λαὸς μας. Διότι ἡ Ἑλλάδα, λίγο ἢ πολὺ, τὰ ἑκατὸ αὐτὰ τὰ χρόνια, ἔζησε λιτὰ χωρὶς ἀξιώσεις ἀνέσεως, κυριευμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο—περισσότερο ὄνειρο και ὀλιγώτερο προσπάθεια—τοῦ πῶς θὰ μεγαλώσῃ και θ' ἀπλωθῇ ἐκτακτικὰ και συντηρήθῃ μὲ τὰ κέρδη και τὸ ἀποταμίευμα τῶν ὁμογενῶν, πού ἐμάζευαν πλοῦτη εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς ἀνοικτῆς τότε πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις Ἀνατολῆς, εἰς τὴν Τουρκίαν, εἰς τὴν Βλαχίαν, εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ δι'

αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ δεκαετηρίδων τοῦ πρώτου αἰῶνος τῆς κρατικῆς μας ζωῆς, τὴν γενναίαν εἰς ὅλας τὰς ἐφέσεις, ἀλλὰ και τελείως ρωμαντικὴν και ἀμέριμνον, ἡ συμπάθειά μας, ἀκόμη και ἡ συγγνώμη, ἀξίζει νὰ εἶναι ἀπειριόριστος. Ἀλλωστε δίκαιον εἶναι ν' ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖνη και εἰς τὸν ρωμαντισμὸν τῆς κατάρθωνε νὰ διατηρῇ τὸ αἶσθημα τοῦ μέτρου. Τὸ ἴδιον δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶναι δυνατόν ν' ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα και ὀλιγώτερον ἀκόμη εἰς τὴν πρόσφατον. Αὐτὴν πού ἐκυβερνήθη ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας τοῦ κενοῦ λόγου, ἀπὸ τοὺς δικηγόρους και τοὺς ρήτορας, πού ἐπειδὴ οἱ ἴδιοι εἶχαν ἀποκοπῇ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, ἐφθασαν εἰς τὸ ἔγκλημα νὰ θέλουν νὰ μορφώνουν τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥσάν τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τὴν κατοπινὴν ζωὴν των θὰ ἐτρέφοντο μὲ ἀκρίδας και ἄγριον μέλι, ἡ μὲ μάννα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔθρεχε δι' αὐτὰ ὁ Κύριος, ὅπως τὸ ἔκαμε μίαν φορὰν διὰ τὸν περσιόστιον Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον.

Εἰς τὸ νέον Ἑλληνικὸν Κράτος, πού προῆλθεν ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, κοντὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ἔλαχε και αὐτὸς ὁ βαρὺς ὅσον και τίμιος κληρὸς: Νὰ ἐπανορθώσῃ και εἰς τὸν τομέα τῆς ἐκπαιδεύσεως τὰς παραλείψεις και τὰ σφάλματα, πού ἡ σημερινὴ γενεὰ τὰ πληρώνει μὲ ταπεινώσεις, μὲ δυστυχίας και μὲ αἶμα. Ἡ νέα, ἡ ὀλοκληρωμένη μορφή τῆς Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως θὰ δοθῇ μὲ τὸν διαφορισμὸν, τὸν μεγαλύτερον διαφορισμὸν τῆς κατωτέρας και τῆς μέσης παιδείας. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι λαὸς ἀγροτῶν κατὰ πρῶτον λόγον και ἔπειτα λαὸς τεχνιτῶν και ἐργατῶν. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκπαιδεύωνται παρὰ ὡς ἀγρόται, ὡς τεχνίται και ὡς ἐργάται. Διὰ τοῦτο τὸ μέγα, τὸ κυριαρχικὸν αἶτημα τῆς παρούσης και ὄχι τῆς παρούσης μόνον στιγμῆς, εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν, μετὰ τοὺς περιορισμοὺς πού ἤρχισαν μὲ τὴν ἐλάττωσιν τῶν γυμνασίων και πού πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν, εἶναι ἡ ἀνάπτυξις και ἐπέκτασις τῶν τεχνικῶν σπουδῶν. Καὶ φυσικὰ, ὅταν λέγωμεν τεχνικὰς σπουδὰς ἐδῶ, ἐννοοῦμεν ὀλιγώτερον τὰς ἀνωτέρας και περισσότερον τὰς μέσας. Διότι ἡ χώρα ἔχει ἀνάγκην περισσότερον παρὰ τεχνικῶν ἐπιστημόνων. Ἡ σύνθεσις και ποικίλη γεωργία μας διὰ ν' ἀναπτυχθῇ εἰς τὴν ἑκτασιν πού ἡ φύσις τῆς ἐπιτρέπει ν' ἀναπτυχθῇ, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ φωτισμένων δεινροκόμους, ἀπὸ ἡσκημένων κλαδευτὰς, ἀπὸ ἐφαρμοστὰς και χειριστὰς τῶν συγχρόνων γεωργικῶν ἐργαλείων και μηχανῶν. Ἡ βιοτεχνία μας ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τεχνίτας μὲ ἀρκετὰς γραμματικὰς γνώσεις, ἀλλὰ και μὲ καλαισθησίαν και συγχρόνως ἱκανοὺς χειριστὰς τοῦ νέου μέσου, τῆς μηχανῆς. Ἡ βιομηχανία μας χρειάζεται κατὰ τεχνικὰ στελέχη, πού ὁ ρόλος των εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἀρτίωσιν και ἀνάπτυξιν εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν ρόλον τῶν ὑπαξιωματικῶν εἰς τὸν στρατόν. Τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτὴν, πού ἦτο ἀνύπαρκτος τελείως εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐὰν ἐξαίρεσωμεν τὰς ὀλίγας σχολὰς πού δὲν ἀνήκον εἰς τὸ Κράτος, ἀλλὰ τὰς ἐδημιούργησε μόνῃ τῆς ἡ ιδιωτικῆς πρωτοβουλίας, θὰ τὴν δημιουργήσῃ τὸ νέον Κράτος. Ἄν δὲν τὴν ἐδημιούργησεν ἀκόμη, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν τὴν ἐσκέφθη οὔτε ὅτι δὲν κα-

τενόησε τὴν ἀνάγκην τῆς. Τὴν κατενόησε και τὴν ἡσθάνθη πολὺ και ἀπόδειξε ὅτι ἤρχισε μὲ τοὺς περιορισμοὺς τῆς κλασσικῆς, ὅπως ἐσυνήθισαν νὰ τὴν λέγουν, ἐκπαιδεύσεως και πού δὲν ἦτο οὔτε κλασσικὴ οὔτε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα ἄστοργο παιδομάζωμα, ἀπόσπασις δηλαδὴ τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν παραγωγὴν και ἀπὸ τὰς βιωτικὰς συνθηκῆς τῶν γονέων των και παράδοσις εἰς τὴν Κοινωνίαν νέων βιοποριστικῶς ἀναπήρων, ἡμιμαθῶν γενικῶς, μὲ παρασιτικὰς κλίσεις και φουσκωμένων μὲ ἀσυμμέτρους ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν δημιουργήσῃ ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλην, διότι ἔλειπε κάθε προπαρασκευὴ και τεχνικὸ ὀπλισμὸς καὶ ἀνθρώπων. Διότι δὲν ἦτο δυνατόν μὲ τοὺς δασκάλους και τοὺς καθηγητὰς πού παρέλαβε νὰ ἐπιχειρήσῃ μίαν τόσοσιν ριζικὴν μεταρρύθμισιν, ἀφοῦ οὔτε οἱ φιλόλογοι οὔτε οἱ θεολόγοι οὔτε και οἱ μαθηματικοὶ πού εἶχαμε εἰς τὰ γυμνάσια, ἦτο δυνατόν νὰ διδάξουν δεινροκομίαν και χειρισμὸν μηχανῶν ἡ τεχνικὰς γνώσεις γενικῶς. Ἡ νέα ἐκπαίδευσις θέλει νέα ἐκπαιδευτικὰ στελέχη και αὐτὴν τὴν ἀνάγκην εἶχεν ὅψιν ὁ Πρωθυπουργὸς, ὅταν ἔθεσε τὸ ζήτημα τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Τὴν νέαν αὐτὴν μορφήν τῆς ἐκπαιδεύσεως διακρίνεται νὰ προσδοκοῦν και ν' ἀπαιτοῦν οἱ νέοι και τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἂς μὴ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι μὲ τὴν νέαν μορφήν τῆς ἐκπαιδεύσεως, τὴν πρακτικὴν, ἂς τὴν ὀνομάσωμεν ἔτσι, πρὸς τὴν ὁποίαν βαδίζομεν, πρόκειται νὰ ζημιωθῇ ἡ νὰ ἐλαττωθῇ τὸ ἐπίπεδον μορφώσεως ἡ αἱ πνευματικὰς προδιαθέσεις και γενικώτερα ἡ πνευματικότης τοῦ λαοῦ. Τὸ νὰ ταυτίζεται ἡ πνευματικότης μὲ τὸ ποσὸν τῶν γραμματικῶν γνώσεων εἶναι πλάνη. Πνεῦμα δὲν σημαίνει καθόλου γνώσιν δυσκόλων και ἀσυνήθιστων λέξεων και πολὺ ὀλιγώτερον γραμματικῶν και συντακτικῶν κανόνων. Τὸ πνεῦμα εἶναι περισσότερον προϊόν χαρακτῆρος και ἡθους, μὲ ἕνα λόγον ἀγωγῆς και ψυχικῆς καλλιέργειας και τίποτε δὲν καλλιεργεῖ τὸν χαρακτήρα και τὸ ἡθος ὅσον ἡ τιμὴ ἐργασίας και ἡ ἐκ τοῦ ἰδίου μόχθου ἀπόκτησις τῶν μέσων τῆς ζωῆς. Εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν, ὅταν ἡ γραμματικὴ μόρφωσις τοῦ λαοῦ μας ἦτο χαμηλοτάτη, ἀλλ' ἡ καλλιέργεια τοῦ ἡθους ἀκμαία, ὁ λαὸς αὐτὸς μὲ τὰ τραγούδια και τὰ παραμῦθια τοῦ ἐδημιούργησεν εἶδος λόγου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν πνευματικότητα, κατὰ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων και τῶν ιδεῶν, κατὰ τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς δὲν ἡμώρεσε νὰ τὸ φθάσῃ ὅλη ἡ λογία τέχνη μας ἐνὸς ὀλοκληροῦ αἰῶνος. Ἀκόμη και τώρα εἰς τὰ γραμματικῶς ἀπαίδευτα λαϊκὰ μας στρώματα συναντᾷ κανεὶς περισσότεραν πνευματικότητα και ἀπείρως περισσότεραν ἀνθρωπιά παρὰ εἰς τοὺς κύκλους τῶν λεγομένων μορφωμένων. Διότι ἐκεῖ ἡ πνευματικότης και ἡ ἀνθρωπιά εἶναι πηγαία και καθαρὰ, εἶναι προϊόν και ἀποτέλεσμα ἀληθινῆς και φυσικῆς πείρας ζωῆς, ἐνῶ ἐδῶ εἶναι ἀβιώτος και ἐπιπλάστος μάθησις. Ἐπειτα μὲ τὰ σημερινὰ μέσα, ἂν πρόκειται ἡ μόρφωσις νὰ εἶναι μόνον βιβλίον και διδασχὴ ἔξωθεν, κάθε ἀνθρώπος πού κατέχει στοιχεῖα ἀναγνώσεως και γραφῆς, φθάνει νὰ θέλῃ μόνον, ἔχει ὅλην τὴν εὐχέρειαν νὰ μορφώνεται και ἐκτὸς τῶν σχολικῶν θρανίων.

Κδς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην κατέπλευσεν εἰς τὰ Ἑλληνικά ὕδατα καὶ τὸ δεύτερον νεότευκτον ἀντιτορπιλικὸν μας «Βασίλισσα Ὀλγα».

Εἰς τὴν προστεθείσαν ταύτην νέαν μονάδα τοῦ Ἐθνικοῦ μας στόλου θὰ εὐχηθῶμεν νὰ κρατήσῃ ἀήττητον τὴν σημαίαν τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν καὶ νὰ συνεχίσῃ τὰς ἀπ' αἰῶνων παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐγνώρισεν ἥτταν.

ΕΥΘΗΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Ὁ Ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολοῦδης, εἰς μακρὰς ἀνακοινώσεις του περὶ τῆς συνεχιζομένης βελτιώσεως τῆς ἀποδόσεως τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δηλώσῃ ὅτι καταβάλλει μετὰ τῶν ἄλλων προσπάθειας διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου πωλήσεως εὐθηνῶν ραδιοφῶνων ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ προσπάθεια αὕτη τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ θὰ χαροποιήσῃ, εἰμεθα βέθαιοι, πάντας ὅσους δὲν δύνανται νὰ διαθέσουν μεγάλην ποσὰ διὰ τὴν ἀποκτησὶν ραδιοφῶνον καὶ ἰδῶν τὸν ἀγρότην καὶ τὴν ἐπαρχίαν ὅπου σήμερον εἶναι τόσο περιωρισμένη ἡ διάδοσις του καὶ μαζί ἡ κοινωφελὴς σημασία του.

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ὁ Λονδρέζος Ἰωσήφ Ράγκ θεωρεῖται, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ροκφέλλερ, ὁ γηραιότερος ἐκατομμυριούχος. Εἶναι 83 ἐτῶν. Δὲν εἶναι καθόλου «κοσμικός» ἄνθρωπος, ἀποφεύγει δὲ μὲ ἀληθῆ τρόπον κάθε ἐπιδείξει. Εἰς τὴν ἀγγλικὴν κοινωνίαν τὸν γνωρίζουν ἐλάχιστα. Δὲν δίδει συνεντεύξεις ποτέ, δὲν φωτογραφεῖται καὶ ἀποστρέφεται τὴν δημοσιότητα.

Ἡ γενναιοδωρία του ὅμως εἶναι παροιμιώδης. Τὰ κέρδη του καὶ τὸν πλοῦτόν του τὸν μοιράζει ἀφειδῶς. Ὁ ἴδιος ὅμως δὲν διαθέτει αὐτοκίνητον καὶ προτιμᾷ νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του πεζῇ, ὅταν δὲν χρησιμοποῖ τὰ κοινὰ μεταφορικά μέσα.

Ἀνώνμως πέρυσιν ὁ Ράγκ εἶχε προσφέρει εἰς τὸ ἀγγλικὸν θησαυροφυλάκιον μίαν δωρεάν 2 ἐκατομμυρίων λίρῶν. Ἀλλὰ μία τόσο μεγάλη δωρεὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραμείνῃ ἀγνώστου καὶ ἔτσι ἐπληροφορήθῃ ὁ κόσμος τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ.

Ἐνας ἄλλος Ἀγγλος πλούσιος ἀστός, ὁ κ. Ἑγκέλμαν, πού ἂν ἀπεφάσιζεν, ὅπως λέγουν, ν' ἀποσύρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας ἢ Τράπεζα θὰ ἐχρῶκο-ποῦσε, ζῇ, ὅπως γράφουν αἱ ἐφημερίδες, εἰς μίαν μετρίαν κατοικίαν, ὅπου δέχεται πρῶτευ-τάς καὶ ἀντιπροσώπους Κρατῶν πού ζητοῦν δάνεια ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶναι πολὺ νέος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει αὐτοκίνητον καὶ ἡ γυναῖκά του κάνει τὰ ψώνια τῆς μοναχῆ τῆς εἰς τὴν λαϊκὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου, ὅπου μεταβαίνει πεζῇ.

Τὰ δύο αὐτὰ παραδείγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνεται πόσον εἶναι ζωντανὸν καὶ ισχυρὸν τὸ παλαιὸν τίμιον ἀστικὸν πνεῦμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, περισσότερο παρά ὅλα δὲν γνωρίζομε καὶ μαθαίνομε διὰ τὴν ἀγγλικὴν ζωὴν, διὰ τὸν στόλον καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τῆς Ἀγγλίας, ἐξηγοῦν τὸ μυστικὸν τῆς ἀγγλικῆς κοσμοκρατορίας. Καὶ ὅχι μόνον τὸ ἐξηγοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐγ-γύονται διὰ τὴν ἀσφάλειάν της.

Πατρίς μας εἶναι ἡ Ἑλλάς. Δὲν ἡμπορεῖτε νὰ εἰσθε τίποτε ἄλλο παρὰ Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν. Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ μεγάλη μάννα ὧλων μας. Εἰσθε πραγματικὰ παιδιὰ της, τὸ αἷμα της εἶναι μέσα εἰς τὰς φλέβας σας, ἡ ψυχὴ της εἶναι μέσα στὴν ψυχὴ σας. Σεῖς οἱ ἴδιοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, εἰσθε ἡ Ἑλλάς.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΣΕΜΝΟΤΗΤΟΣ

Μία ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν, ἡ ὁποία ἐξετιμήθη ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ὑπῆρξεν ἡ σεμνότης. Οἱ φορεῖς της κρίνονται πάντα, ὡς ἄνθρωποι φέροντες τὴν σφραγίδα τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς εὐγενείας, τῆς λεπτότητος, τοῦ ὑποταγμένου ἐγωῖσμου, τῆς ἀνεκδηλώτου ἀξίας. Ὁ σεμνὸς ἀποτελεῖ κόσμημα τοῦ κύκλου, εἰς τὸν ὅποιον δρᾷ, ἀλλὰ καὶ τῆς ὅλης κοινωνίας, εἰς ἣν ἀνήκει. Διὰ τῆς σεμνότητος ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος ἐπιβάλλεται χωρὶς νὰ τὸ ἐπιζητή καὶ ἐπι-τυγχάνει ἀσφαλῶς εἰς τὴν ζωὴν.

Τὴν ἀρετὴν αὐτὴν ἐνεθύμηθημεν προχθὲς εἰς μίαν συναναστροφὴν. Νέοι ὅλοι, μὲ τοὺς ἐνθουσιασμούς των, μὲ τὴν ἀγνὴν ἰδεολογίαν των, μὲ τὰ ὄνειρά των, μὲ τοὺς νεανικοὺς ἐγωῖσμούς των, μὲ τὴν ζωηρότητά των, ἦτο φυσικὸν νὰ συμπεριφέρονται καὶ νὰ σκέπτονται μὲ τὴν ὑπερβολικότητα ἐκείνην, ἡ ὁποία, ἐὰν δικαιολογῆται ὑπὸ τῆς ἡλικίας, δὲν εἶναι ὅμως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλῶς ἐννοουμένης σεμνότητος.

Καὶ μετὰ αὐτῶν ἕνας νέος καὶ αὐτὸς σοβαρὸς, σιωπηλὸς, πού παρη-κολούθει ἐξ ἀρχῆς τὴν συζήτησιν δίχως ἐκδηλώσεις ζωηράς, ἀφοῦ ἀφῆκε νὰ ἐξατμισθῇ ὅλη ἡ ὑπερβολὴ τῆς συζητήσεως, μὲ ὕφος ἡρεμον, δίχως ἐξάρσεις, μὲ λόγια μετρημένα, ἔλαθε μέρος εἰς αὐτὴν, ἐτοποθέτησε τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ τοῦ συζητουμένου θέματος μὲ ἡρεμίαν καὶ ὀρθοκρισίαν καὶ σὲ λίγον ἐκυριάρχησε. Ἡ σεμνότης, ἡ ἀρετὴ αὕτη ἡ ὁποία σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἐνδει-κτικὴ ἐσωτερικῆς, δηλαδὴ πραγματικῆς ἀξίας, εἶχεν ἐπιβληθῇ.

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, πού δὲν τιμοῦν, ὅσον πρέπει, τὴν σεμνότητα, ἐπειδὴ, λέγουν, δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν ζωηρότητα. Ἡ γνώμη αὕτη εἶναι λανθασμένη. Ἡ ζωηρότης δὲν εἶναι καθόλου ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν σεμνότητα, οὔτε ἡ σεμνότης ἀποκλείει τὴν ζωηρότητα. Ἀπεναντίας, ἂν, ὅταν λέμε ζωηρότητα, ἐννοοῦμε ὀρμὴ καὶ πίστι καὶ ἔφεσι πρὸς ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν, ἂν ἐννοοῦμε μὲ φλόγα καὶ ἐνθουσιασμόν, ὁ ἐνθουσιασμός πού ἐκδηλώνεται μὲ σεμνότητα δὲν εἶναι μόνον ἐνθουσιασμός ἀνωτέρου ποιοῦ, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ γονιμώτερος καὶ δημιουργικώτερος. Ὁ νέος, ὅχι μόνον ἡμπορεῖ, ἀλλὰ καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι σεμνὸς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ζωηρότητος καὶ τοῦ ἐνθουσια-σμοῦ του. Κάτι περισσότερο.

Ὁ σεμνὸς ἐνθουσιασμός εἶναι χάρις, ἀληθινὸν κόσμημα τῆς νεότητος. Καὶ διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὰ ἰδικά μας. Οἱ Φαλαγγίται μας καὶ μετὰ τὴν ἔνταξίν των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν καὶ ὅταν ἀσκοῦν λειτουργίαν ὑπεύθυνον εἰς τὰς τάξεις, δὲν παύουν νὰ εἶναι νέοι. Ὡς νέοι δὲ πρέπει νὰ μὴ παύουν νὰ δίδουν εἰς τὴν σεμνότητα τὴν ἀξίαν πού ἔχει καὶ πού ἡ θέσις των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν καὶ οἱ

Πέταξε μακρὰν σου τὰ ἄσεμνα ἀναγνώ-σματα, τὰ ὁποῖα σὲ διδάσκουν τὴν ἀνηθι-κότητα καὶ τὴν ἀνανδρίαν, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, δῆθεν φιλολογικὰ ἔργα, σὲ διδάσκουν νὰ φοβᾶσαι τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴ σκέπτεσαι παρὰ μόνον τὸ ἄτομόν σου καὶ τὴν ὕλικὴν ἀπόλαυσίν σου.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ

Ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς κατενόησε βαθύτατα τὴν σημασίαν τοῦ ἔρ-γου τῆς διασκέψεως τοῦ Βουκουρεστίου, καταδεικνύει πλήρως ἡ μεγα-λειώδης ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν εἰς τὸν πρωτοστατήσαντα αὐ-τῆς Ἀρχηγὸν κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν κατὰ τὴν ἐπάνοδόν Του μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς φίλης καὶ συμμάχου Τουρκίας.

Ἀλλὰ καὶ μαζί ὁ ἴδιος αὐτὸς λαὸς εὐρῆκε καταλληλοτάτην τὴν εὐ-καιρίαν νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὰ ἰδιαίτερα αἰσθήματά του πρὸς τὸ Κράτος ἐκεῖνο, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἡ φιλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καθημερινῶς στερεοῦται περισσότερο καὶ περισσότερο γόνιμος γίνεται.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς κατανόει πλήρως ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Εὐρώπη κατέχεται ἀπὸ ζωηράς ἀνησυχίας διὰ τὴν αὐρίον καὶ ταρασσεται ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην ἑνὸς ἐνδεχομένου πολέμου, οἱ Βαλκανικοὶ λαοὶ καὶ μετὰ αὐτῶν ὁ Ἑλληνικὸς, ἡμποροῦν νὰ εἶναι ἡσυχοὶ καὶ νὰ ἐργάζονται γεμά-τοι ἐμπιστοσύνην διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἰδιαίτερος — εἶναι γενικὴ ἡ ὁμολογία — κατατάσσεται μετὰ τῶν κυριωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἰδανικά, εἰς τὰ ὁποῖα κατορθώνουν διὰ τῆς πολιτικῆς των νὰ τοὺς δίδουν πάντοτε μεγαλειέταν δύναμιν.

Ἀκριβῶς διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν καὶ τὸν ὅλον κόσμον, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς διὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρωτευούσης ἐξεδή-λωσε κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον, μὲ τὴν προχθεσινὴν παλλαϊκὴν ὑποδοχὴν, τὴν εὐγνωμοσύνην του.

ὕψηλοι σκοποὶ τῆς Ὀργάνωσεως αὐξάνουν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀξίαν αὐτὴν. Ἡ ἐξωτερικὴ των παράστασις, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον φέρουν τὴν στολὴν των, μετὰ τῆς ἐνδεδειγμένης κανονικότητος καὶ καθαριότητος, ὁ τρό-πος καθ' ὃν ἀναφέρονται πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, ὁ χαιρετισμός των, ὁ τρόπος τοῦ προσαγορεύειν, μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς σεμνότητος, ἀποκοτῶν τὴν ἀληθινὴν ἀξίαν, ὅπως τὴν ἐννοοῦν οἱ κανονισμοὶ καὶ αἱ διαταγαὶ τῆς Ὀργάνωσεως.

Εἶναι ἀντικρὺς πρὸς τὰς ἀξιώσεις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐμφάνισις καὶ παράστασις τῶν μελῶν τῆς ἀφισταμένη τῆς καλῶς ἐννοουμένης σεμνότη-τος, ἡ ὁποία δὲν δεσμεύει τὴν ζωηρότητα. Τοῦναντίον ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπιβόλην.

Η ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ

Ὑπῆρξε κατὰ πάντα ὑποδειγματικὴ ἡ προχθεσινὴ παράταξις τῆς Ὀργάνω-σεως κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀρχηγοῦ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σαράτσογλου.

Ἡ ἐπικρατήσασα τάξις, ἡ παρατη-ρηθεῖσα ἀκρίβεια εἰς τὴν τήρησιν τοῦ προγράμματος, τὸ ἦθος καὶ τὸ παρά-στημα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγι-τισσῶν, ἡ ζωηρότης τοῦ βαδίσματος καὶ τοῦ χαιρετισμοῦ, ἀπέδειξαν ἄλλην μίαν φορὰν τὰ ἀποτελέσματα τῆς γο-νίμου ἐργασίας ἣτις συντελεῖται εἰς ἅπαντα τὰ τμήματα τῆς Ὀργάνωσεως ἀρρέων καὶ θηλέων.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον μετ' ἀληθοῦς στοργῆς καὶ ἐνθουσια-σμοῦ ἐκαμάρωνε τὴν νέαν ὀργανωμέ-νην γενεάν, ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπό-ψεως ἀρίστη καὶ ἠκούσθησαν εὐμενέ-σταται κρίσεις ἀπὸ ὅλους διὰ τὴν ἐν τῇ Ε. Ο. Ν. συντελουμένην ἐργασίαν.

ΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐαρινῆς περιό-δου, ὅποτε τὸ ὑπαίθριον καλεῖ μὲ ὁ-λους τοὺς ἐλκυστικούς του τόνους τὸν ἄνθρωπον διὰ τὰς ἀπολαύσεις τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως, ἡ ἐκδρομικὴ κίνησις τῶν διαφόρων παντοῦ σώμα-τεϊων ἐτοιμάζεται καὶ ὁργανοῦται διὰ νὰ παράσῃ εἰς τὰ μέλη των ὅσο τὸ δυνατόν πυκνότεραν καὶ ἀνεωτέραν τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν ἐξοχὴν.

Αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβο-λίαν ὅτι ἔχουσαι πλήρη ἐπὶ γνῶσιν τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐκδρομῶν, τόσο ἀπὸ ἀπόψεως ἐξυπηρετήσεως τῆς ὑ-γείας τῶν Νέων, ὅσον καὶ τῶν εὐκαι-ριῶν τὰς ὁποίας παρέχουν εἰς τὴν ἄ-σκησιν τῆς παρατηρήσεως, τῆς πειθα-ρχίας καὶ τῆς ψυχαγωγίας, θὰ καταρ-τίσουν κατὰ τὴν ἐφετησιν περίοδον τὰ ἐκδρομικὰ τῶν προγράμματα κατὰ τρόπον, ὥστε καὶ συντομότερα νὰ εἶναι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ὑπαίθρου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ ταύτης πρακτικὴ ἀπόδοσις εἰς ὁ-λας τὰς κεχαγαμένους κατευθυνσεις τῆς Ὀργάνωσεως νὰ ἐξυπηρετηθῇ πλουσίως.

Ἡ μελέτη καὶ ὁργάνωσις ἐκδρομῶν εἰς ἀρχαιολογικοὺς τόπους, εἰς τοπία φυσικῶν καλλονῶν, αἱ ἐπισκέψεις πό-λεων μακρὰν ἢ πλησίον τῶν δράσεων των, ἡ ἀσκήσις εἰς τὴν ὀρειβάσειαν καὶ γενικώτερα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ στρατο-πέδου, δὲν εἶναι μικροὶ συντελεσταὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅλης προσπα-θείας.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑδὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοὺς παρακινήσῃ. Οἱ καρδιές τοὺς χτυποῦσαν γοργὰ μεθυμέναι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό. Τὰ χέρια δούλευαν σάν αὐτόματα. Οἱ φλεγόμενοι θάμνοι πηδοῦσαν σάν τεράστιες ἀστροβολίδες στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας... ὀλοένα καὶ ψηλότερα... ὀλοένα καὶ μακρύτερα... ὡς πού ἓνα κλωνάρι δαδιοῦ ἔπεσε πάνω στὴ φουντωμένη κορφή ἐνὸς πεύκου.

«Θὰ πάρῃ φωτιά τὸ δάσος, σκέφτηκε ὁ Εὐτύχιος... Ἄς πάρῃ! Ἔτσι θ' ἀναγκαστοῦν οἱ κουρσάροι νὰ φύγουν μιά ὥρα ἀρχύτερα».

— Μὲ περισσότερη δύναμη... πετᾶτε μὲ περισσότερη δύναμη.

Τὰ κοντινότερα δέντρα ἄρχισαν νὰ φλέγωνται μὲ φοβερὸ τριζοβόλημα... Οἱ φλόγες μεγάλωναν καὶ μεταδίνονταν ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, κ' οὕτως ἔπαιζε κανεὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὸ δρόμο πού θ' ἀκολουθοῦσε ἡ φωτιά.

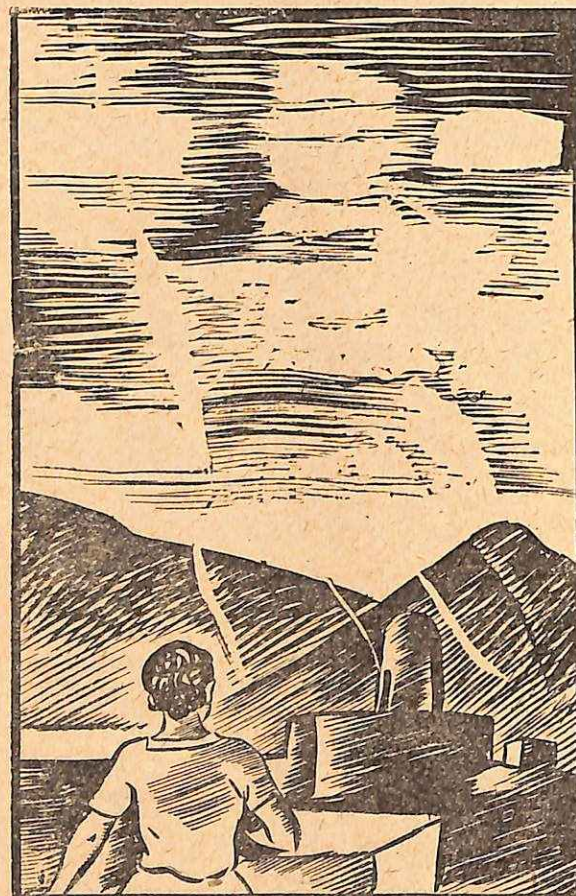
Οἱ καλόγεροι ἄρχισαν πάλι νὰ ψάλλουν...

«Τῇ ὑπεράχῳ στρατηγῶ...»

Κ' αὐτὴ τὴ φορά ἔπᾶνω ἀπὸ τὴ βουνοπλάγια ἄλλες φωνές τοὺς ἀποκρίθηκαν πού προσπαθοῦσαν νὰ ἐνθουσιάζουν μὲ τὴ δική τους μὲ ξέφουγαν ἀπὸ τὴν ἀπόσταση καὶ ὁ ἀντίλαλος τὴς πολυλαλασίας, σὲ τρόπο πού νόμιζες, πὼς ὁλόκληρος στρατὸς εἶχε καταφτάσει στὸ ἀναμεταξύ καὶ περικύκλωσε τοὺς κουρσάρους ἔτοιμος νὰ ριχτῇ καταπάνω τους. Πραγματικὰ πάνω ἀπὸ πενήντα ἀσκήτες πού φώλιαζαν στὴς σπηλιές τοῦ βουνοῦ εἶδαν τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς, ἀκούσαν τὸν νικητὴριο παιᾶνα καὶ κατάλαβαν ἀπάνω κάτω τί ἔτρεχε. Ἀχαιμοὶ, σωστὰ σκέλεθρα κινούμενα, μὲ μακριὰ βρώμικα γένεια καὶ μάτια πού λοχεύανε, θάρρητες, ὅλο φλόγα κάτω ἀπὸ τὰ δασὰ φρύδια τους. Ἡ χερσὸν ἡστού Ἄθου ἦταν γεμάτη τὴν ἐποχὴ τοῦτῃ ἀπὸ σπῆλαια ἰδῶτες καὶ χλωστούς, πού ζοῦσαν σάν τὰ θεία μέσα στὴς τρύπες τῆς γῆς καὶ κείθε πρὸβόλῳ μὲ χωματένιαν ὄψη ν' ἀναζητήσουν τὴν τροφὴ τους... ἀπὸ σιδερόφορους πού σκῶναν πάντα βαριούς σιδερένιους χαλκάδες, ἀπὸ δεινδρίτες πού κούρνιαζαν σάν τὰ ὄρνια ἀπάνω στὰ δέντρα καὶ δέχονταν τὸ χιόνι καὶ τὸ λιοπύρι μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία... «Ὅλα τοῦτα τὰ ἄγρια ὄντα τῆς ἐρημιᾶς περιφρονοῦσαν τοὺς μοναχοὺς πού ζοῦσαν στὰ

κοινόδια ἢ τὰ ἐγκλειστὰ, ὅπως τὰ ἔλεγαν, γιατί δὲν θεωροῦσαν ἀρκετὴ τὴ θυσία τους καὶ τὴν ἀφοσίωσή τους στὸν Κύριο. Ὡς τόσο κινημένοι ἀπὸ θρησκευτικὴ ἔκσταση, ἐνώσανε τὴ φωνὴ τους μὲ τὴν ἀκούσαν τὴν ψαλμωδία καὶ συντελέσανε πολὺ ἔτσι, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, στὴ σωτηρία τοῦ μοναστηριοῦ.

Τὰ πρῶτα πρῶτα δέντρα εἶχαν κιόλας καὶ κ' οἱ κορφές τῶν ἄλλων, ὡς πέτρα, τσοροφλίζονταν ἀπὸ τὴ φωτιά πού ἀνέβαινε μεσοῦρα. Κ' ὁ παιᾶνας τῆς νίκης τέλειωνε καὶ ξανάρχιζε μὲ μανία. «Ὅλοι ἔψαλλαν ἑξαλλοὶ σὰ νὰ καταβίωναν τὸν ἀόρατο ἐχθρό... σὰ νὰ ἦσαν τὰ λόγια αὐτά, πού ἀραδιασμένα καὶ ταιριασμένα μὲ τέχνη ἔπλε-

Ὁ Γρηγόρης εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τὴν Ὑπέρμοχο Στρατηγόν.

ἀπὸ τέτοιες συνθήκες νὰ ἐπιτεθοῦν. Εἴχαν ἀποφασίσει μὲ κρυφτὴ τὸ φεγγάρι, νὰ χυθοῦν μὲ ἄγριες φωνές, ὅπως συνήθιζαν, καὶ χτυπώντας τὰ μικρὰ τοῦμπανά τους πού συντονίζανε τὴν ὁρμὴ καὶ τὸ πείσμα τους σ' ἓνα ρυθμὸ ὀλοένα γοργότερο. Τὸ ἔξυπνο κόλπο ὅμως τοῦ Εὐτυχίου τοὺς ἀναποδογύρισε κ' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Οἱ φλόγες τώρα φωτίζανε πῶς ἐντατικά καὶ τὸ πλάτωμα μπροστὰ ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ τὸ μαντρότοιχο... Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, δὲν ἦξερες ποῦθε μπορούσε νὰ τραβήξῃ ἡ φωτιά πού μεταδόθηκε, καθὼς εἴπαμε, στὸ δάσος. Φοβήθηκαν λοιπὸν, μήπως ἀποκλειστοῦν ἐκεῖ μέσα καὶ χαθοῦν... Μὰ πῶς ἀπ' ὅλα τοὺς σὺγχισε ἡ ψαλμωδία... Τὸν φάνηκε σάν ἓνα ξόρκι τρομερὸ πού τὸ ἀντιλαλοῦσαν ἀπὸ τὴς σκοτεινὲς χαράδρες καὶ τὴς βουνοπλάγιες ἀπέναντι ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς ἐρημιᾶς...

Δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ ὑποχωρήσουν. Οἱ Σαρακηνοὶ ξεχώριζαν γιὰ τὴν ἀνδρεία τους, μὰ πῶς πολὺ ἀκόμα γιὰ τὴ φρονιμὰ καὶ τοὺς καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦσαν ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι... Ἐφυγαν. Ὡς τόσο ὁ ἀρχηγὸς τὴν τελευταία στιγμὴ σήκωσε τὴ γροθιά του κατὰ τὸ μοναστήρι κ' ὠρκίστηκε στ' ὄνομα τοῦ Προφήτη, πὼς γρήγορα θὰ γυρίσῃ νὰ πάρῃ ἐκδίκηση.

Ἀμα ξημέρωσε οἱ καλόγεροι καταπιάστηκαν πρῶτα πρῶτα μὲ τὴν φωτιά... Δὲν κοπίασαν πολὺ νὰ τὴ σβήσουν γιατί ἦταν ἀπανεμιά... Ἐξ ἄλλου οἱ χυμοὶ τῆς ἀνοιχτῆς κυκλοφοροῦσαν στὰ δέντρα καὶ ἡ πρῶτὴ πάχη πού κατέβαινε ἀπὸ τὸ βουνὸ κατακάθιζε σὰ δροσοῦλὰ ἀπάνω στὰ φύλλα καὶ μούσκευε βαθειὰ τὸ χῶμα. Γιὰ τοὺς κουρσάρους δὲν ἀσχολήθηκαν πιά ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα... Ἐνα μαῦρο σημάδι πού ὀλοένα μικραίνει πέρα στὸ κάτασπρο γαληνεμένο πέλαγος τοὺς βεβαίωνε πὼς, τοῦλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῶνται ἀπ' αὐτοὺς.

Ἡ χαρὰ ἀστραφετὴ στὰ μάτια ὄλων. Οἱ γλώσσες λύθηκαν... «Ὅσοι εἶχαν μείνει στὸ μοναστήρι ἱστοροῦσαν μὲ λεπτομέρειες τὰ διάφορα περιστατικὰ στοὺς ἄλλους πού ξαναγύριζαν ἀπὸ τὴν κρύπτη. Παινοῦσαν καὶ θαύμαζαν τὸν Εὐτύχιο κ' ἀπὸ μερικὰ τους λόγια ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα, πὼς ὁ καλόγερος πού ἔδειξε τέτοια ἀνδρεία καὶ σύνεση ἦταν παλιὸς ἀξιωματικὸς τῶν βασιλικῶν πλοίων, σὰ νὰ ποῦμε τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, πὼς κρατοῦσε ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Ἀνατο-

λῆς καὶ ἓνα διάστημα μάλιστα στὰ-θηκε παλατιανὸς ἀρχοντας μὲ μεγάλη δύναμη. Στὸ μοναστήρι κλείστηκε χωρὶς τὴ θέλησή του. Γιατί; Αὐτὸ μὲ κάθε τρόπο προσπάθησε νὰ τὸ μάθῃ ὁ Γρηγόρης καὶ ρώτησε καὶ ξαναρώτησε, μὰ τοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲν ἦταν καθόλου παράξενο στὰ χρόνια ἐκεῖνα, ὅχι μονάχα ἀρχοντας, μὰ καὶ βασιλοπούλες ν' ἀναγκαστοῦν ν' ἀποχαιρετήσουν τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ γιὰ νὰ «περιβληθοῦν τὸ μοναχικὸ σχῆμα», φτάνει νὰ τὸ ζητοῦσε τὸ συμφέρον τοῦ κράτους. Βέβαια γίνονταν καὶ πολλὲς ἀδικίες, γιατί ὅσο ψηλότερα στέκει κανεὶς, τόσο περισσότερο τὸν σηματοθεῖ ἡ συκοφαντία καὶ ὁ φθόνος. Οἱ κακίες ὅμως αὐτὲς θὰ φωλιάζουν πάντα ἴσως στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου κ' ἔτσι ὁ ἀνώτατος ἀρχοντας, πού κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν τύχη τοῦ λαοῦ, χρειάζεται τὴ θεϊκὴ βοήθεια κ' ἐμπνευση, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἀνάμεσα στὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα νὰ ξεχωρίσῃ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα...

Ὡς τόσο ὅλοι ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν τὴν ἴδια λέξη: «Θαῦμα! θαῦμα!». Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φωσάκι ἀπὸ τὸ καντλή τῆς Παναγίας δὲν εἶχε ἐμπνεύσει τὸ σωτήριο σχέδιο στὸν πᾶτερ Εὐτύχιο; Ὑστερα τ' ὄνειρο τοῦ Παφνούτιου κ' ἡ φωτιά στὴ σπηλιά τοῦ Ἀθωνίτη, πού ἔμεινε ὡς τὸ τέλος μυστήριου ἀνεξήγητο, δὲν ἀπόδειχνε ὀλοφάνερα τὴ θεία ἐπέμβαση καὶ προσταγὰ;

Κατὰ διαταγὴ τοῦ ἡγουμένου ἔγινε μεγάλη δοξολογία. Τὰ σημαντήρια χτυποῦσαν χαρούμενα κ' οἱ πατέρες γονατιστοὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πολυκάντηλων πού ἀνάβαν μὲ σταθερὴ φλόγα θρημμένη ἀπὸ ἄφθονο λάδι... μέσα στοὺς καπνοὺς τοῦ μοσκοβίβανου... ἔψαλλαν μὲ τρόπο πού καὶ οἱ ἴδιοι παραξενεύονταν. Γιατί ἡ φωνὴ τους ἔβγαινε δυνατὴ κ' ἀντηχοῦσε σὰ βροντὴ κάτω ἀπὸ τὸ θόλο... Γιατί ἦταν γλυκεῖα καὶ λυγρὴ καὶ πηδοῦσε μαλακὰ καὶ σταθερὰ ἀπὸ τὸν ἓνα τόνο στὸν ἄλλο, κ' ἀνέβαινε ἢ κατέβαινε μὲ τὴν ἴδια εὐκολία...

«Τῇ ὑπεράχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια...».

Ἐψαλλαν οἱ πατέρες θάρρεις καὶ ἄνοιγαν μονάχα τὸ στόμα καὶ οἱ ἦχοι σάν πουλιά σκλαβωμένα πετοῦσαν ἐκείθε, σὰ χελιδόνια, καὶ φτεροκοποῦσαν χαρούμενα ἀνάμεσα στὰ γιορτάσιμα φῶτα.

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης σ' ὅλη του τὴ ζωὴ θυμῶταν μιὰν ἄλλη στιγμὴ: ὅταν τὸ ἴδιο τροπάρι μέσα στὴν κόκκινη ἀναλαμπὴ τῆς πυρκαγιάς, παράταιρο, φοβερό, σάν πολεμικὴ κραυγὴ χυνόταν ἀπὸ στόματα ἄμαθα στὴ ψαλτικὴ τέχνη, ἀπὸ πολεμιστὲς, σπηλιῆς καὶ χαράδρες μέσα στὸν ἀπέραντο ναὸ τῆς φύσης... Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του μιὰ Παναγία Παρθένο, ἐντελῶς διαφορετικὴ, πού σὲ καμμιὰ ἐκκλησίᾳ δὲν ἀντίκρισε ζωγραφισμένη... Μὲ περικεφαλαίᾳ καὶ δόρυ... τόσο ἀψηλὴ, πού δὲ θὰ μπορούσε νὰ χωρέσῃ οὔτε κάτω ἀπὸ τὸν τροχὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας... Περπατοῦσε γοργὰ, ἔφερνε γύρα τὸ μοναστήρι κ' ἔρριχνε τὴν ὠραιομένη

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος: ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ ψυχῆς αὐτοῦ; 38 Διότι ὅστις αἰσχυνθῇ ὀπίσω μου, ἄς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς λόγους μου ἐν τῇ αἰσχυρῇ αὐτοῦ, καὶ ὅταν αὐτοῦ, καὶ ἄς με ἀκολουθῇ. 35 Διότι ὅστις θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, θέλει ἀπολέσῃ αὐτήν· καὶ ὅστις ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὁὗτος θέλει σώσῃ αὐτήν. 36 Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐάν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; 37 Ἡ γὰρ ἄνθρωπος ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; 38 Ὅς γὰρ ἐάν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνησεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς: ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶν τινες τῶν ὧδε ἐσθλαοποιῶν, οἵτινες οὐ μὴ γεύωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθῶσαν ἐν δυνάμει.

οὗ ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐλθοῦσαν μετὰ δυνάμεως. 37 Ἡ τί θέλει δώσειν ὁ ἄνθρωπος εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; 38 Ὡς γὰρ ἐάν ἐπαισχυνησεται αὐτὸν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ σήμερον νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ μέγα ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου τὸ ὁποῖον συνετελέσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Τὴν αἵματηρὰν δηλ. θυσίαν τοῦ Σωτῆρος χάριν ἡμῶν καὶ ἀπὸ αὐτὴν νὰ ἀντλήσωμεν διδάγματα πολυτίμα. Διότι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὑπενθυμίζει τοὺς ἀγῶνας πρὸς χάριν τῆς ἀληθείας. Διδάσκει ἀκόμη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν αὐτοθυσίαν μέχρι θανάτου. Καὶ κηρύττει τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς αὐταπαρνήσεως τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ζητεῖ ἀπὸ ὅλους. Διότι λέγει: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθῃν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν». Τὴν αὐταπαρνήσιν τὴν θέτει ὡς γινώσκοντες τῶν Χριστιανῶν καὶ τὴν θεωρεῖ ὡς ἀπαραίτητον ὅρον τῆς μετ' Αὐτοῦ ἐπικοινωνίας.

Μὲ τὴν αὐταπαρνήσιν ἀφίνομεν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην καὶ ἐγκολποῦ-

μεθα τὴν ἀλήθειαν. Ἀποβάλλομεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν κακίαν καὶ καλλιερ-γοῦμεν τὴν ἀρετὴν. Θυσιάζομεν τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ κερδίζομεν τὰ πνευματικὰ καὶ οὐράνια. Περιφρονοῦμεν τὴν ματαιὰν δόξαν τοῦ κόσμου καὶ γινόμεθα ἄξιοι τῆς αἰωνίου δόξης πλησίον τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις αὕτη ἀνέδειξε τοὺς ἥρωας τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς.

Εἶναι στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν αὐταπαρνήσιν, ἀλλὰ ἐνδοξος. Ἄς ἀποσπᾶσθωμεν τὴν καρδίαν μας ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὰ ἐπίγεια καὶ ἄς ἀκολουθήσωμεν πιστῶς τὸν Κύριον ζητοῦντες τὰ οὐράνια καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Ἔτσι θὰ ἀναδειχθῶμεν ἄξιοι καὶ ἐκλεκτοὶ στρατιῶται Του, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐπιφύλασσει στέφανον ἐπουρανοῦ δόξης.

«Ν»

ματιὰ τῆς ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ σάν ἀστροπελέκι ἀπάνω στοὺς ἐχθρούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Τὰ τρία χαρίσματα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε συμβούλιο στὸ ἡγουμενικὸ ἀπὸ τοὺς γεροντότερους γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί μέτρα ἔπρεπε νὰ πάρουν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ μοναστηριοῦ στὸ μέλλον. Ἦξεραν καλὰ τοὺς κουρσάρους καὶ ἦσαν βέβαιοι πὼς δὲ θ' ἄφιναν ἔτσι χωρὶς ἐκδίκησιν τὸ θάνατό τοῦ συντρόφου τους. Ἡ ἐπίθεσις πού ἔγινε γιὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ μιὰ ἀνάγκη τῆς ὥρας θὰ δευτέρωνε καὶ θὰ τρίτωνε μὲ σχέδιο ἀποφασισμένο πιά καὶ μὲ τρόπο πού νὰ

εἶναι ἡ ἐπιτυχία του ἀσφαλισμένη. —Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, εἶπε κάποιος πατέρας, καὶ εἶναι ἁμαρτία νὰ δειλιάζουμε.

Ὁ Εὐτύχιος τὸν ἔκοψε ἀπότομα μὲ ὁρμή:

—Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μὲ τοὺς φρόνιμους καὶ τοὺς γενναίους... Κ' ἂν δὲ σταθοῦμε τέτοιοι θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ.

Ἀποφασίστηκε νὰ χτίσουν τρεῖς βίγλες ἀκόμα, σάν πύργους, σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ μαντρότοιχου καὶ νὰ πάρουν μόνιμα εἰκοσι ἐργάτες δυνατούς, πού νὰ καλλιερگوῦν τὰ κτήματα, καὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ μποροῦν νὰ κρατήσουν καὶ τὰ ὅπλα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΙΛΙΑΝΟΣ

Ο ρήτορας Λυκούργος γεννήθηκε στην Αθήνα το 396 π.Χ. Ήταν παιδί του εὐπατρίδη Λυκόφρονος από το γένος των Ἐτεοβουταδῶν. Σὲ νεανική ηλικία διδάχθηκε ἀπὸ τὸν Πλάτωνα τὴν φιλοσοφία, ὕστερα τὴν ρητορική ἀπὸ τὸν Ἰσοκράτη. Στὴν πολιτική μπήκε πολὺ νέος καὶ στὰ 337 ἀνεδείχτηκε ἀπὸ ὑπόληψι ταμίας τῆς κοινῆς προσόδου γιὰ 15 χρόνια. Μὲ τὴν τιμότητα καὶ μὲ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ἀνέθεσε τὴν δημόσια ἐτήσιο πρόσοδο σὲ 1200 τάλαντα. Ἀπὸ αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ ἀγαπήθηκε τόσο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ὥστε, ὅταν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ζήτησε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τοὺς ἐχθροὺς τῶν μακεδονικῶν συμφερόντων καὶ τὸν Λυκούργου — γιὰτὶ μαζὶ μὲ τὸν Δημοσθένη εἶχε πολεμήσει τὴν μακεδονικὴν πολιτικήν — ὁ ἄνθρωπος μὲ παρακλήσεις ἀρνήθηκε τὴν παράδοσι καὶ ἐμπιστεύθηκε σ' αὐτὸν τὴν ἀσφάλεια τῆς πόλεως. Ἡ αὐστηρότης στὴν ἐκτέλεσι τῶν νέων καθηκόντων τοῦ ἦταν παρομιώδης. Ἦταν δὲ ἀκόμη φιλόκαλος καὶ μεγαλοπρεπής. Ἀπόδειξι δὲ ἔχουμε τὶς οἰκοδομὲς τῆς πόλεως. Γιὰ τὴν τιμιότητά τοῦ πολλὰς φορὲς κατέθεταν ἰδιωτὰ μεγάλα ποσὰ στὰ χέρια τοῦ γιὰ νὰ τὰ ἀσφαλίσουν. Ἀπὸ τοὺς νόμους ποὺ εἰσήγαγε μὴ διάταξι ἔλεγε πὼς οἱ γυναῖκες δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνονται ἐπάνω σὲ ἀμαξα στὴν ἐορτὴ τῶν μυστηρίων. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν νόμο παρέβη ἡ ἴδια ἡ σύζυγός τοῦ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐτιμώρησε μὲ πρόστιμο. Πολλὰ ἀνέκδοτα γιὰ τὸν βίον τοῦ μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς στὸν Πλούταρχο, ποὺ φανερώνουν τὸν ἐξαιρετὸ τοῦ χαρακτήρα καὶ τὶς σπάνειες τοῦ ἀρετῆς. Στὰ δικαστήρια ἦταν πάντοτε ἐπιτυχὴς κατήγορος, τοὺς δὲ κατηγοροῦντος τοῦ Φιλίνου, Δείναρχου, Ἀριστογείτονα κ. ἄ. πολλές φορὲς γιὰ νὰ μὴν πῶ πάντα νικῶσε καὶ ἀπεστόμωνε.

Ὁ Λυκούργος ἀπέθανε τὸ 324 π.Χ. ὑπηρετῶν ὡς ἐπιστάτης τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου. Στὴν σύζυγό τοῦ Καλλιस्थῆ ἄφησε 3 παιδιά ποὺ καταδιώχτηκαν σκληρὰ ἀπὸ τὸν πατρικὸ ἐχθρὸ Μενεσάιχμη καὶ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸν Θρασυκλή.

Κατ' εἰσῆγησιν τοῦ Ἀνεξικράτη ἀνηγέρθη πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδριᾶς στὸν Κεραμεικὸ, τὰ δὲ παιδιά τοῦ ἀνατραφῆκαν ἀπὸ τὸ δημόσιο. Ἀκόμη δὲ βγῆκε ἕνα ψήφισμα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ σιτῆται στὸ πρυτανεῖο ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ. Οἱ λόγοι τοῦ Λυκούργου εἶναι 15, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τῶν ἀρναίων, ἐνῶ σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τῶν νέων 20. Σὲ μᾶς σώθηκε μόνον ὁ κατὰ Λεωκράτους, ποὺ ἐκφωνήθηκε τὸ 350 π.Χ., ἀπὸ τοὺς λοιποὺς δὲ μόνον κομμάτια. Οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διονύσιον τὸν κατηγοροῦν γιὰ τὸ τολμηρὸ τῶν

μεταφορῶν καὶ τὴν ἀνακρίβεια στὶς διατάξεις τῆς ὑποθέσεως καὶ τὶς συχνὲς παρεκβάσεις. Ὁ Θεὸν ἀναφέρει δυὸ δημηγορίες ὡς ἔργα τοῦ Λυκούργου: Ἑλένης Ἐγκώμιον καὶ Εὐρυβάτου Ψῶγον. Φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι κάποιοι ἄλλοι συγγραφεῖς αὐτῶν.

★

Ο Αἰλιανὸς γεννήθηκε, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τοῦ Σουΐδα, στὸν Πραίνεστο τῆς Ἰταλίας καὶ ἔζησε στὴ Ρώμη. Ἦταν δὲ σὲ τόσο βαθμὸ φιλέλληνας, ὥστε ἀγαποῦσε σὲ ὑπερβολικὸ βαθμὸ τὴν φιλολογία τὴν ἑλληνική ἀκόμη καὶ τὴν τέχνην τοῦ λέγειν. Ἐγινε μαθητὴς τοῦ Περσέως τοῦ ρητορικοῦ, μμητῆς στὴν εὐλογητὴ τῶν Νικοστράτου καὶ ἀκόμη τοῦ ὕφους τοῦ Δίωνα Χρυσοστόμου. Στὰ χρόνια τοῦ Ἀδριανοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Τὰ ἐῦλα τριζοβολοῦσαν στὸ παραγῶνι, δίνοντας τροφὴ στὶς χρυσοκόκκινες φλόγες ποὺ χοροπηδοῦσαν φωτίζοντας ἕξη πρόσωπα. Τὰ δυὸ, ἦσαν διαβατάρηδες, ποὺ κυνηγώντας τὴν χαρὰ στοὺς λόγγους καὶ στὰ διάσελα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας, εἶχαν καταλήξει μὲ τὸ σούρουπο σ' ἐκεῖνο τὸ Κλουκινόχωρι. Τὸ τρίτο, κορφὴ κυπαρισσιῶν σκεπασμένη ἀπὸ κάτασπρο χιόνι, ἀγνάντευε ἀπ' τὸ παραθύρι τὸν περήφανο Χελμό, ἀναπολώντας δροσερὰ καλοκαίρια. Δίπλα τοῦ δυὸ βλαστάρια, ὁ Ντῆνος κι' ὁ Γιάννης, ἀναθρεμμένα στὴ μυρωδιά τοῦ ἐλάτου, μὲ ψυχὴ πρὸ καθάρια κι' ἀπὸ τὰ νερά τῆς Στυγίας Πηγῆς, παρακολουθοῦσαν μὲ μάτι ποὺ ἄστραφτε μιά διήγησι γιὰ περιπέτειες στὸν Ξερόκαμπο μὲ χιόνια κι' ἀντάρες. Ἡ Γιάννα τους, δὲν εἶχε νοιώσει στάλα τῆς ζέσθης τοῦ παραγῶνιου. Ἀπ' τὴ στιγμή, ποὺ φάνηκαν οἱ ξένοι, θαρρεῖς πὼς κατὰ διαβολικὴ τὴν ἔπιασε. Ἡ πόρτα ἀνοιγόκλεινε, μὰ κι' ἡ κασσέλα κι' ἡ ντουλάπα τὸ ἴδιο. Σὲ μιά στιγμή φάνηκε κραταῖος δυὸ βελέτζες, τῆ σπάθης ξανὰ τὸ μάτι, μ' ἕνα τηγάνι στὸ χέρι. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ξένους κατὰ θέλησε νὰ πῇ, μὰ δὲν πρόλαβε. Ἡ λεβέντισσα τοῦκλεισε

τὸ στόμα μὲ τὰ λόγια τοῦτα:

—Νὰ μᾶς συμπαθᾶτε ποὺ δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς περιποιηθοῦμε. Τὸ χειμῶνα ἐδῶ στὸ βουνὸ δύσκολα βρίσκεται τὸ πρεπούμενο...

Σὲ λίγο ἕνα πεντακάθαρο τραπεζομάντηλο—πόσα τραγοῦδια θάπε ἡ ὑφάντρα στὸν ἀργαλειὸ καθὼς περνοῦσε τὴ σαῖτα ἀνάμεσα στὰ ὑφάδια;— σκέπαζε τὸ τραπέζι ποὺ θρισκόταν στὴ γωνιά. Κι' ἀπάνω τοῦ, ἕνα διπλὸ καρβέλι, ἀπὸ καθάριο στάρι, ζυμωμένον σὲ σκάφη φτιαγμένη ἀπὸ πουρναριοῦ κορμό, καὶ ψημένο σὲ φούρνο ποὺ ἐκαψάλιασε μὲ ρίζες θυμариοῦ καὶ κέδρου. Ἐκεῖ βρισκόνταν ἀκόμα λίγα αὐγά, τυρὶ καὶ μιά κανάτα μὲ κρασί, ποὺ θ' ἀνέβηκε 'κεῖνο τὸ βράδυ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς φορὲς τὴ σκάλα τοῦ κατωγιοῦ, ὅπου κουρινίζει ὀλοχρονίς ἡ βαρέλλα.

Ὁ νοικοκύρης κάτι μασοῦσε, μὰ τὸ μάτι τοῦ ἦταν καρφωμένο στοὺς ξένους.

—Φᾶτε, παιδιά!... Τὸ βουνὸ θέλει φαί!...

Ναί, μὰ καὶ οἱ ψυχὲς διψᾶν γιὰ καλωσύνη. Καὶ ὁπῆρχε τόση ἐκεῖνο τὸ ἀξέχαστο βράδυ μέσα στὸ φτωχικὸ καλύβι, ποὺ τὸ φῶτιζαν οἱ φλόγες ποὺ χοροπηδοῦσαν στὸ παραγῶνι...

ν. τ.

Ἐίχεν ἔλθει ὁ Ὀκτώβριος καὶ παρῆρθε ἄκομη εἰς τὴν Βάρην, ὅχι τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ τῆς Σύρου, μικρὸν συνοικισμόν, εἰς ἕνα ὠραῖον λιμενίσκον νοτίως τῆς νήσου, εἰς τοῦ ὁποῦ τοὺς στόμιον ἀντικρύζουν δύο ἀκρωτήρια, τὸ Ἀχλάδι καὶ τὰ Χοντρά. Νὰ παραθερίξῃ κανεὶς εἰς τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου εἶναι ὀλίγον δέξυμωρον. Ἀλλὰ εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ κλίμα τοῦ ὠραίου νησιοῦ. Ἐπειτα ὁ Ὀκτώβριος καὶ ὁ Νοέμβριος εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ φαρεύονται τὰ καλαμάρια, καὶ τὰ καλαμάρια ἐκεῖ πρὸ παντὸς ἐκατέρωθεν τοῦ λιμενίσκου, εἰς τὰ βραχῶδη παράλια, τὸ Ἀχλάδι, τὸ Ρασιῶν, τὸν Τράχηλο, τὸ Κατεργάκι, τὶς Λιόντες, ἐκεῖ προτιμοῦν νὰ μαζεῦωνται.

Δεξιὰ τοῦ λιμενίσκου τῆς Βάρης εἶναι ὁ μικρὸς ὄρμος Ἀχλάδι, ἔρημος, ἀκατοίκητος, περικλειόμενος ἀπὸ βράχους, σχεδὸν κατακορύφους.

Εἰς μίαν ὁμαλὴν ἄκραν τοῦ, εὐρίσκετο μὴ μόνον καλύβα. Ἀλλὰ τί καλύβα! Ὅ,τι ὕλικα ἔμπορει νὰ μαζέψῃ ἡ φτώχεια, τὰ εἶχε μαζέψῃ ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ποὺ τὴν κατοικοῦσε. Σκουριασμένον τενεκέδες πετρελαίου, παλιοσανίδες, μουςαμάδες ἀπὸ ἐμπορεύματα. Εἶχε ἐμπρὸς εἰς τὴν καλύβα τοῦ καὶ μιά μικρὴ παλιόβαρκα. Μοῦ διηγήθηκαν οἱ ἐγχώριοι ὅτι ἦτο ξένος ὅτι εἶχε ἔλθει ἕνα πρωτὶ μὲ τὸ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ
ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΜΥΡΙΣΜΕΝΟ ΠΡΙΝΑΡΙ

Γιὰ νὰ πάη κανεὶς ἀπὸ τὸ χωριὸ στὸ μετόχι τὸ «Νοφαλιᾶ», πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ «μυρισμένο κατσοπρίνι». Ὁ δρόμος καθὼς ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ «Ἀπάνω Σελί», εἶναι τρομερὰ ἀνηφορικὸς, πετρώδης καὶ σὲ πολλὰ μέρη ἐπικίνδυνος. Μονάχα ζῶα συνηθισμένα μποροῦν νὰ σκαρφαλώσουν ἐκεῖ πάνω καὶ πολλές φορὲς δὲν λείπουν τὰ δυστυχήματα τὰ μούλα-βάρκα ἢ τὰ γαϊδούρια πέφτουν στοὺς γκρεμοὺς ἢ ρίχνουν τὰ φορτωμάτα τους. Ἡ ἀνάβασι, ὡς ποὺ νὰ περάσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ «Ἀπάνω Σελί», εἶναι γεμάτη κινδύνους καὶ περιπέτειες.

Εἶναι πολλὰ χρόνια τῶρα ποὺ εἶχα κάμει ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι μὲ μιά συντροφιά ἀπὸ χωρικούς, ποὺ πήγαιναν κι' αὐτοὶ στὸν ἴδιο δρόμο. Ἦταν ἄνοιξι καὶ μαζὶ θυμοῦμαι καθάλα στο γαϊδούρι τῆς ἀνέβαινε καὶ ἡ Κουντουρολενιά, μιά καλὴ γρηοῦλα, ποὺ ὅλο διηγῆσεις ἦταν σὲ ὅλο τὸ δρόμο. Ἦξερε γιὰ κάθε τοποθεσία ποὺ περνούσαμε καὶ μιά ἱστορία.

Ὅταν πιά ἐτελείωσε ὁ ἀνήφορος, ἐμπήκαμε σὲ ἕνα μικρὸ ὁροπέδιο, τὶς «Κουροῦνες». Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἕνας μικρὸς ἀγροτικὸς συνοικισμός. Ἡ φύσις εἶναι ξερὴ, μιά φτωχότατη

ΨΑΡΑΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

βαρκάκι τοῦ, φορτωμένο μὲ αὐτὰ τὰ ἄθλια ὕλικά, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ στήσῃ ἐκεῖ αὐτὴ τὴν καλύβα νὰ φαρεύῃ ὅ,τι ἤμπορει γιὰ νὰ ζήσῃ. Δὲν τὸν ἐμπόδισαν. Ἀλλὰ καὶ δὲν τοὺς ἦτο συμπαθὴς ὁ ἄμειρος ξένος. Ἰσως διότι δὲν τοὺς εἶπε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῖος εἶναι, καὶ πὼς ἐξέπεσε αὐτοῦ, καὶ ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα τόσοι ἀπαιτεῖ ἡ ἀνθρωπίνη περιέργεια. Τὸ ὄνομα τοῦ ἦτο Στραβοκάνης μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸν προσήγορευαν. Καὶ πολὺ δίκαιως, διότι τὰ πόδια τοῦ ἦσαν στραβά, σὰν τόξα, ὅπου ἐσχημάτιζαν καμάραν. Τὸν ἐλυπούμην πολὺ τὸν ἔφερα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔτρωγε, ἐψάρευα μαζὶ τοῦ, καὶ ἐν γένει ἔκανα ὅ,τι ἤμπορουσα διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ κάπως συμπαθὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ συνοικισμό. Ἡ προφορά τοῦ μὲ ἔπεισεν ὅτι εἶναι Κύπριος. Μίαν ἡμέ-

ραν ἀπετόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω πόθεν εἶναι, καὶ ποῖα περιστάσεις τὸν ἔφεραν μονάχον κορμὶ εἰς αὐτὴ τὴν ἐρημίαν. Δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ἀλλὰ μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ μὲ μιά ἀνέκφραστη μελαγχολία μοῦ εἶπε: «Πάρε με, κύριε, πὼς εἶμαι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παλιοσανίδα, ὅπου ξερναίει τὸ πέλαγο ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ ξεροτρόχαλα καυμιά φορὰ».

Μὲ αὐτοῦ τὴν βάρκα ἐκάναμε στὴ Βάρη τὸ ψάρευμα τοῦ καλαμαριοῦ ποὺ ἀρχίζει ὕστερα ἀπὸ τὸ σουρούπωμα. Οἱ λόγοι γύρω, μουσκεμένοι ἀπὸ τὴν ὕγρασι, ἀναδίδουν γλυκὴ, μελαγχολικὴ, σύμμικτο ἄρωμα, ἀπὸ τὰ σχῆνα, τὶς φασκομηλιές, τὰ θυμάρια. Ἡ θάλασσα ἔχει γίνει μελανή, καὶ οὐτε τὰ γειτονικά νησιά ξεχωρίζονται αὐτὴν τὴν ὥρα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ σύννεφα τοῦ φθινοπώρου.

Ἀρχίζει τὸ ψάρευμα. Ἡ βάρκα προχωρεῖ μὲ σιγανὸ κουπὶ εἰς μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ βραχῶδη παράλια. Κρατοῦμεν κάθετη μίαν πετονιά ἀπὸ πλεχτὲς ἀλογότριχες, ὅπου καταλήγει εἰς ἕνα ἐργαλεῖο ἀπαράλλακτο ὡς ἀδράχτι ἀπὸ μολύβι, ραμμένο μὲ λευκότατο πανί, ὅπου εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ὑπάρχουν ἀκτινοειδῶς πλήθος καρφίτσες μυτερὰς ἀνεστραμμένες. Ἐννοεῖται ὅτι, ἔνεκα τοῦ βάρους, ἂν καὶ ἡ βάρκα προχωρεῖ ἀργά, ἀκολουθεῖ γραμμὴ κάθετη μέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἀλλὰ οὐτε κοντὰ εἰς τὴν ἐπιφάνεια πρέπει κανεὶς νὰ κρατῇ αὐτὸ τὸ φοινικὸ ἀδράχτι (τὸ ὁποῖον, ἄλλοι μὲν τὸ ὀνομάζουν Καλαμαριέρα ἢ Πραγκαρόλι, οἱ δὲ Συριανοὶ πολὺ παραστατικώτερον «Κατερό»), οὕτε πλησίον εἰς τὸν πυθμένα. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ νερά ὅπως λέγουν οἱ ψαράδες τῆς Σύρου. Ὁ ψαράς κατεβάζει τὸ χέρι, καὶ ἔπειτα τὸ ἀνεβάζει ἀποτόμως, κίνησις ὀλίγον κουραστική, ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν νὰ παριστᾷ τὸ λευκὸ ἀδράχτι ὡς ψάρι ποὺ πηδᾷ πρὸς τὰ ἄνω ἀπὸ φόβον κινδύνου. Τὸ καλαμάρι τότε ὀρμᾷ διὰ νὰ μῇ τοῦ ἐκφύγῃ ἢ λεία! οἱ μυτερὲς καρφίτσες ἐμπήγνουν εἰς τὸ σῶμα τοῦ καὶ ὁ ψαράς τὸ ἀνασύρει.

Πολλὲς βραδυὲς ἐκάμαμεν αὐτὸ τὸ ψάρευμα ἐπὶ δύο τρεῖς ὥρας, μὲ δύο ἄλλους φίλους ποὺ παραθερίζαν ἀκόμη καὶ αὐτοὶ, μὲ τὴν βάρκα τοῦ Στραβοκάνη, τοῦ ἔρημου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ἐννοεῖται βέβαια ὅτι ὅλο τὸ βράδυ δὲν ἐκάμαμεν αὐτὴ τὴν γυμναστικήν διὰ τοῦ κατερό, καὶ μᾶς ἐνάρκωνε ἡ γαλήνη τῆς μελαγχολικῆς φθινοπωρινῆς βραδυᾶς, καὶ μᾶς ἐμάχυνε ἡ μουσικὴ τῶν βραχῶδων γυαλῶν, ὅπου, μὲ δλητὴν γαλήνη, πάντα ἀκούεται σιγανή, σὰν ψιθύρισμα, σὰν μελαγχολικὸν παράπονον.

Ἐμμ. Λυκούδης

Ο άειμνηστος Βασιλεύς Γεώργιος Α΄.

Μάρτιος του 1913. Οί καμπάνες των ελληνικών εκκλησιών αντηχούν ακόμη χαρμόσυνα και ο άστράτευτος πληθυσμός της χώρας κατακλύζει τους ναούς για να «δοξολογήσει» το Θεό, τον καλό Θεό της Ελλάδος, που έσπεψε με τη νίκη τὰ δπλα μας... Ο λαός των πόλεων, ο αγρότης της υπαίθρου, ο μικροαστός της έπαρχίας, πανηγυρίζει έξαλλος. Η άλλως των Ιωαννίνων είναι το μεγάλο γεγονός που γεμίζει τις ψυχές των Έλλήνων με τη χαρά και την αγαλλίαση.

Μά εις μίαν στιγμήν τὰ πάντα σιγούν... Απροσδόκητος είδησις διατρέχει ολόκληρη την Ελλάδα και σταματά τόν πανελλήνιον έορτασμόν! Τὰ δάκρυα της χαράς γίνονται δάκρυα πικρίας. Τὰ αλαλάζοντα στόματα κλείνονται, δέν ήκουσαν πλέον έπιφωνήματα χαράς και τὰ χείλη συσπώνται μόνον εις κλαυθμούς και όδυμούς!

—Ο Βασιλεύς Γεώργιος Α΄ έδολοφονήθη εις την Θεσσαλονίκην.

Και οί καμπάνες των εκκλησιών δέν κτυπούν πλέον παρά με μονότονον κτύπημα που έκδηλώνει την άφατον λύπην!

Όταν ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος, Διάδοχος άκόμη, επί κεφαλής του Έλληνικού στρατού εισήλθεν εις την Θεσσαλονίκην, ο Γεώργιος Α΄ μεταβαίνει εις την ώραϊαν νύμφην του Θερμαϊκού, όπου και έγκαθίσταται μετά της Βασιλίσσης "Ολγας. Δέν στερείται σημασίας ή έγκατάστασις του εις την Θεσσαλονίκην. Πηγαίνει εκεί για να βροντοφωνήση εις τούς δυνατούς της Εύρώπης την άμετάτρεπτον της Ελλάδος απόφασιν να κρατήση με κάθε θυσία τη Μακεδονική πρωτεύουσα. Και μένει εκεί.

Παρακολουθεί από την Θεσσαλονί-

ΠΟΥ ΕΠΕΣΕΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ

κην τούς άγώνας του μαχομένου στρατού και έκφράζει ο ίδιος τόν ένθουσιασμό του για την κατάληψι της Θεσσαλονίκης, σ΄ ένα γράμμα, στον τότε πρεσβευτή της Ελλάδος στο Παρίσι, στον κ. "Αθω Ρωμάνο.

«Έζησα, γράφει, ως έν όνειρω, και όνειρον μοί φαίνεται ακόμη ότι εύρίσκομαι εις την Θεσσαλονίκην και ότι σās γράφω από εδώ. Έν τούτοις το όνειρον είναι πραγματικότης. Είμεθα εις την Θεσσαλονίκην...».

Και μένει εκεί...

Έν τω μεταξύ ο Διάδοχος και οί Πρίγκηπες εύρίσκονται μεταξύ του άγωνιζόμενου στρατού εις την "Ηπειρον. Πανηγυρίζει το γεγονός ο Γεώργιος, ο όποιος γράφει:

«Οί υίοί μου έφθασαν πρό των Ιωαννίνων. Φαίνεται ότι τὰ πράγματα πηγαίνουν αρκετά καλά και έλπίζω ότι μετ' ου πολύ θα έχωμεν μίαν καλήν είδησιν από εκεί».

Και εις άλλην έπιστολήν:

«Δέν γνωρίζω πότε θα πέσουν τὰ Ιωάννινα. Ο Διάδοχος μοί τηλεγραφεί ότι κάμνει πάν το δυνατόν διά να καταλάβη την πόλιν, άλλ' ότι του χρειάζεται καιρός, διότι αί έπιχειρήσεις είχαν οργανωθή κακώς και άνευ σχεδίου...».

Και εις έτέραν έπιστολήν:

«Ο υίός μου εύρίσκεται μετά του στρατού περίξ των Ιωαννίνων. Δέν γνωρίζω πότε θα δυνηθί ο στρατός μας να εισέλθη εις την πόλιν. Απαιτείται καιρός...».

Και επί τέλους έρχεται ή καλή είδησις: Τὰ Ιωάννινα έπесαν!

Και ο Γεώργιος τηλεγραφεί:

«Ας εύχαριστήσωμεν τόν Θεόν διά την μεγάλην αυτήν νίκη, ήτις όφειλε-

ται εις τόν υίόν Μου και τόν γενναϊόν Μου στρατόν!».

Το κλίμα της Θεσσαλονίκης, τόν άγριον έκείνον χειμώνα, δέν είναι καθόλου εύχριστον. Η ύγρασία είναι ύπερβολική. Είναι αλήθεια ότι όταν ο Βασιλεύς έγκατεστάθη εις την Θεσσαλονίκην μετά της Βασιλίσσης "Ολγας, εις την εκεί οικίαν του Χατζηλαζάρου, ήταν εύχαριστημένος. Η λαμπρά θέα της οικίας επί του Όλύμπου, επί του Θερμαϊκού και αυτής άκόμη της πόλεως, τόν εύχαριστεί. Αλλά ή συνεχιζόμενη κακοκαιρία τόν κάμνει να ύποφέρη. Δέν είναι άλλωστε νέος ο Βασιλεύς!... Το κλίμα τόν κάμνει να κρουολογήση και αισθάνεται έπιμόνους πόνους εις τὰ αυτιά Του.

Έν τω μεταξύ ο Ιανουάριος έχει παρέλθει. Αί διαπραγματεύσεις διά της Θεσσαλονίκης την τύχην ένισχύουν την πεποίθησιν ότι ή Θεσσαλονίκη θα άφεθί εις τούς Έλληνες. Η διαμονή του Γεωργίου Α΄ δέν είναι άπαραίτητος. Και του ύποδεικνύουν να έπιστρέψη εις τās Αθήνας.

Και όμως ο Βασιλεύς δέν φεύγει.

«Η άναχώρησίς μου, λέγει πρός εκείνους που του ύποδεικνύουν να έπιστρέψη εις τās Αθήνας, ίσως έκληφθί ως έξασθένησις της απόφασέως μας να μείνωμεν. Όταν ή Θεσσαλονίκη προσαρτηθί όριστικώς εις την Ελλάδα θα έχω το δικαίωμα να φύγω. Έως τότε θα μείνω εδώ».

Και παρέμεινεν εις την Θεσσαλονίκην.

Έτσι ήλθεν ή απόφράς εκείνη ήμέρα της 5 Μαρτίου 1913.

Ο Βασιλεύς το άπόγευμα της ήμέρας (Συνέχεια στη σελίδα 711)

Η Βασιλική μας Οικογένεια κατά το 1913.

ΤΙ ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ

Ένας γέρος Σκαρπαθιώτης έγύριζε με την λύρα του, και μέσα στα άλλα τραγούδια, έλεγε και αυτό:

«Ίντα θέλα γώ το βιολί
δέν έπαιρνα μιὰ βράκα
τασι κάνουν τὰ δοντάτσα μου
την νύχτα τράκα - τράκα».

Το τετράστιχο αυτό το λέγουν και στην Κρήτη. Η Κάρπαθος και ή Κρήτη έχουν, λόγω της γειτονίας των, πολλά όμοια έθιμα. Οί παλαιοί δε Καρπάθιοι έφορούσαν και αυτοί, όπως οί Κρήτες, βράκες. Αλλά δλα τὰ νησιά, και τὰ παράλια μας τὰ περισσότερα, έβρακοφόρουν. Και σήμερα, αν και περιορίζεται αυτή ή φορεσιά, πάλι δέν έχαθη έντελώς. Και οί ήρωες της Μάνης κατά το 1821 έβρακοφόρουν και αυτοί. Και στα Ιωάννινα μέσα στην λίμνη, είναι το νησί που οί κάτοικοι βρακοφορουν, ένω ή άλλη "Ηπειρος φορεί φουστανέλλα. Είναι όμως οί νησιώται της λίμνης άποικοι Μανιατών.

Την βράκα την έφορούσαν και την φορούν μακριά ή κοντή με πολλές ή με λίγες πτυχές. Αί πολλὰι πτυχαι ήσαν δείγμα άριστοκρατικότητος. Και αί πολλὰι πτυχαι στην φουστανέλλα είναι δείγμα άριστοκρατικότητος και αυτάι. Όσο περισσότερες πτυχώσεις και γαζιά είχαν ή φουστανέλλα, τόσοσν έθεωρείτο άρχοντικώτερος αυτός που την έφορούσε.

Στην όρεινή Θεσσαλία και στα Χάσια όρη κυκλοφορεί αυτό το τραγούδακι για την φουστανέλλα του άρματωλού Γκούντα, που ήκμασε πολύ μετά το 1821:

«Φουστανέλλα με γαζί
γέρο Γκούντας την φορεί».

Και ένα τραγουδάκι θεατρικό, πολύ γνωστό, άφιερωμένο στον ήρωικό τσολιά, λέγει:

«Φουστανέλλα, τσαρούχι, φούντα, φέσι
καμάρι, λεθεντιά, περηφάνεια
σωστός διπλωμένος κατηφές».

Το τραγουδάκι παραβάλλει την φουστανέλλα του τσολιά με τὰ άφθονα πυκνά φύλλα που έχει το αύγουσιάτικο άνθος, ο κατηφές.

Αλλά σε κάθε κομμάτι των τοπικών ένδυμασιών υπήρχε και μιὰ ξεχωριστή λεπτομέρεια. Το φέσι, τὰ παλληκάρια το έφορούσαν στραβά. Οί γέροντες άρχοντες φουστωτό καλά πάνω. Το ίδιο και τις βελουδένιες ή μεταξωτές σκούφιες που φορουν ιδίως στην Αιτωλοακαρνανία και στην Φθιώτιδα και στην Αττικοβοιωτία.

Οί ήλικιωμένοι την έφορούσαν φουστωτή, οί νέοι πλακωτή και στραβά. Αυτοί που κατεσκεύαζαν τις σκούφιες έλέγοντο σκουφάδες. Σκουφάδες όμως έλέγοντο και οί φορούντες σκούφιες, ένω όσοι έφεραν φέσια έλέγοντο φεσάδες. Έχομεν δε και πολλά επίθετα Σκούφος και Σκουφάς και Φεσάς.

Και τὰ ζωνάρια, εκείνοι που ήθελαν να κάνουν τόν γενναίο, τὰ έφορούσαν

μακρύτατα με πολλούς γύρους που άρχιζαν από το στήθος και έσκέπαζαν ολόκληρη την μέση και την κοιλιά. Τέτοια μακρύτατα μεταξωτά ζωνάρια, χρώματος βαθέος βυσσινιού, φορούν ακόμη εις την Κρήτη. Μάλιστα ήτο παλαιότερα ή συνήθεια και να αφήνουν μερικοί την άκρη του ζωναριού των να σέρνεται στην γη. Αυτό έθεωρείτο προσβλητικό για τούς άλλους, γιατί βέβαια είναι προσβλητικό να κάθεται ήσυχος και να περιβάλλεται με το ζωνάρι του κρεμασμένο κάτω και να σηκώνη σκόνη. Από αυτό το γεγονός βγήκε ή παροιμία: «Τί κρεμάς το ζωνάρι σου για καυγά».

Και είναι και ένα άλλο τραγουδάκι που λέγει:

«Τί σε νοιάζει σένανε για το ζωνάρι
μου
ή μακρύ μου ή κοντό μου ή καράρι
μου;

Η λέξις καράρι σημαίνει το κανονικό. Και έχουμε και την λέξι καρατέρνω που σημαίνει ύπολογίζω κανονικά. Εκείνοι που κατασκεύαζαν τὰ ζωνάρια, που ήσαν συνήθως ύφαντά, από μαλλι ή μετάξι ή θαμβάκι, έλέγοντο ζωναράδες. Φαίνεται δε ότι το έπάγγελμα αυτό ήτο αρχαιότατον, γιατί έχομεν εις το Βυζάντιον μίαν από τās μεγαλυτέρας οίκογενείας που λέγονταν των Ζωναράδων. Οί ζωναράδες κατεσκεύαζαν και γυναικείας ζωφνας με χρυσά κεντητά ή ύφαντά ποικίματα. Έλέγοντο δε και Καψαλάδες ή Καπιτσαλάδες. Και στα παπούτσια υπήρχεν ή ίδια τάσις της ύπερβολής... Όσοι ήθελαν να κάνουν τόν γενναίο τὰ έφορούσαν με μακρύτατες μύτες. Κατά τόν μεσαίωνα δε ήσαν τόσο μακριές οί μύτες ώστε ήναγκάζοντο να τις δένουν με ένα σειρήνι, να τις

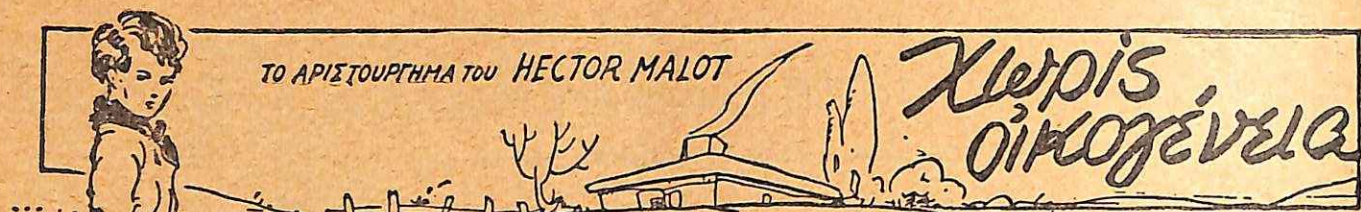
άνεβάζουν κατά πάνω, και να στερεώνουν το σειρήνι στην ζώνη των. Αυτό έδυσκόλευε πολύ στο περιπάτημα, αλλά έθεωρείτο μεγαλοπρεπές. Έφερον δε οί άριστοκράται και οί άρχοντες κόκκινα παπούτσια, ένω ο λαός έφορούσε υπόδησιν από άβαφο δέρμα ή τὰ έδασε μαύρα.

Τὰ από ήμικατεργασμένο δέρμα ή από άκατέργαστο δέρμα τσαρούχια των λαϊκών τάξεων έλέγοντο εις το Βυζάντιον σερβούλια. Και σήμερα εις την Θράκην εξακολουθούν να τὰ λέγουν τσαρβούλια. Την λέξιν παρήγον από το seivus που σημαίνει τόν ύπηρέτη. Τὰ έθεωρούν δουλικά ύποδήματα. Αυτά ήσαν από άκατέργαστα δέρματα και λωρίδες, όπως είναι και τὰ χωρικά πέδιλα των αρχαίων Έλλήνων και Ρωμαίων. Τούναντιον οί άρχοντες έφεραν κόκκινα παπούτσια από κατεργασμένα δέρματα. Αυτό το είδος διεσώθη εις τὰ κόκκινα τσαρούχια που φορούν οί φουστανελλοφορούντες έλληνικοί πληθυσμοί. Η ύψωμένη άκρα του τσαρουχιού με την φούντα άποτελεί υπόλοιπον της μεσαιωνικής και της βυζαντινής έποχής. Μάλιστα εις τὰ χωρία της πεδινής "Ηπείρου οί χωρικοί φορούν και σήμερα τσαρούχια με μύτες που ύψώνονται τέσσερα και πέντε δάκτυλα προς τὰ επάνω, και δέν έχουν φούντα. Η λέξις δε τσαρούχι δείχνει ότι από κατεργασμένο δέρμα κατεσκευάζοντο πάντοτε. Συγγενεί η το τσαρούχι με το τάριχος και ταριχεύω, που σημαίνει έπεξεργάζομαι κάτι τι με ώρισμένο ύλος διά να διατηρηθί. Είναι λοιπόν τσαρούχια τὰ από ταριχευμένο ή από κατεργασμένο δέρμα κατασκευαζόμενα, έν αντιθέσει προς τὰ σερβούλια ή τσαρβούλια, που είναι από δέρμα άκατέργαστο. Φαίνεται δε ότι και τὰ χονδρά στρατιωτικά παπούτσια, που λέγονται άρβυλλια, είναι λέξις συγγενική με το τσαρβούλια.

Έχει μάλιστα άπείρους ιδιοτροπίας το ζήτημα του σχήματος των παπουτσιών. Σε πολλά νησιά, ιδίως στην Χίο, στην Μυτιλήνη, στην Σάμο και εις τὰ μικρασιατικά παράλια, έθεωρείτο ίδιον άριστοκρατικότητος να φορούν τὰ παπούτσια με σχήμα προς τὰ πλάγια, που μοιάζει με δύο αυτιά. Αυτή ή συνήθεια ύπάρχει μέχρι σήμερα.

Και στο ζήτημα της κάππας άπειροι ιδιοτροπίαι ύπάρχουν. Τὰ παλληκάρια την φορούν κοντή και την ρίχνουν επάνω των. Τὰ μανίκια είναι έτσι άχρηστα. Γι' αυτό και ή εύζωνική φορεσιά έχει τὰ μανίκια που κρεμιούν-

(Συνέχεια στη σελίδα 711)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικόγενεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' ήλθε η στιγμή να ιδω, να ξετάσω, πώς θα μπορούσα να δώσω εκεί μια παράσταση και να μαζέψω λίγα λεπτά για παρακάτω. "Αρχισα λοιπόν να τριγυρίζω το χωριό, για να βρω το φυσιογνωμίες των ανθρώπων για να καταλάβω αν θα μάς ήταν φίλοι ή έχθροι.

Σ' αυτό καταγινόμουν, όταν άξαφνα άκουσα πίσω μου φωνές. Γύρισα άμέσως κι' είδα το Ζερμπίνο, που έρχονταν τρέχοντας, γιατί τον κυνηγούσε μια γριά. Δεν άργησα να καταλάβω την αιτία αυτού του κυνηγητού: "Ο Ζερμπίνος κρατούσε στο στόμα ένα κομμάτι κρέας! Φαίνεται πως το είχε κλέψει από το σπίτι της γριάς σε στιγμή που έγινε, βυθισμένος στις σκέψεις μου, δεν έπρόσεχα πολύ τα σκυλιά μου.

— Πιάστε τον κλέφτη!... φώναζε η γριά. Πιάστε τον! Πιάστε τους όλους!

Τα τελευταία αυτά λόγια μ' έκαναν να σκεφθώ πώς κι' εγώ ήμουν ένοχος, ή τουλάχιστον υπεύθυνος για το σφάλμα του σκύλου μου, κι' άρχισα να τρέχω κι' εγώ.

Τι θάλεγα, αν η γριά μου ζητούσε να της πληρώσω το κλεμμένο κρέας; Με τι λεπτά; Κι' αν μάς έπιαναν, δεν θα μάς έγωναν στη φυλακή;

Αμα με είδαν να τρέχω, ο Κάπης κι' η Δούλη τ'όθλασαν κι' αυτοί στα πόδια, ενώ ο Καρδούλης, που τον κρατούσαν στον ώμο, μ' άρπαξε απ' το λαιμό για να μην πέση.

Να μάς φάσουν δεν ήταν φόβος: μπορούσαν όμως να μάς έπιαναν στο πέρασμα και Ισα-Ισα τέτοιος μοι φάνηκε ο σκοπός δυο-τριών ανθρώπων, που έφραζαν πάνω-πάνω το δρόμο.

Ευτυχώς, ένας πλάγιος δρομάκος μάς φανερώθηκε παρα-κάτω από τον ώμολ των έχθρων. "Εστριψα άμέσως με τα σκυλιά και, τρέχοντας πάντα στα τέσσερα, βρεθήκαμε σε λίγο στα χωράφια.

Δεν έστάθηκα όμως, παρ' άφου έτρεξα τουλάχιστον δυο χιλιόμετρα. Τότε μόνο τόλμησα να γυρίσω και να κυττάξω πίσω: Κανένας δεν μάς κυνηγούσε. "Ο Κάπης κι' η Δούλη ήταν πάντα κοντά μου. Κι' ο Ζερμπίνος έφθανε από μακριά, γιατί αυτός κάπου είχε σταθή χωρίς άλλο, να φάη το κρέας του.

Τον έφώναξα. "Εκείνος όμως, που ήξερε πώς του άξιζε μια καλή τιμωρία, σταμάτησε: κι' έπειτα, αντί νάλθη σε μένα, τ'όσκασε.

Σπρωγμένος βέβαια από την πείνα, ο Ζερμπίνος είχε κλέψει το κρέας της γριάς. "Αλλά δεν μπορούσα να τον συχωρέσω γι' αυτό. "Ήταν κλεψιά κι' έπρεπε να τιμωρηθί.

"Αλλοιούτως πώς θα κρατιούνταν ο θάσος σε πειθαρχία; Στο παρακάτω χωριό, η Δούλη θάκανε τ'άδια στο τέλος κι' αυτός ο Κάπης θα νικούταν ίσως από τον πειρασμό.

"Επρεπε λοιπόν να τιμωρήσω τον Ζερμπίνο εκεί μπροστά σ' όλους. Πρωτίτερα όμως έπρεπε να θελήση αυτός να παρουσιασθί μπροστά μου κι' εγώ βέβαια δεν θα τον κατάφερα τόσο εύκολα.

"Ο Κάπης θα τ'όκανε καλύτερα. — Πήγαινε να μου φέρης τον Ζερμπίνο! του είπα.

"Εφυγε άμέσως. Παρετήρησα όμως ότι δέχθηκε τη

διαταγή μου με λιγώτερο ζήλο από τον συνηθισμένο του και από το βλέμμα που μου ρριξε πριν φύγη κατάλαβα πως προθυμότερα θα γίνονταν συνήγορος του Ζερμπίνου παρά χωροφύλακας δικός μου.

Δεν είχα τώρα παρά να περιμένω τον Κάπη με τον φυγόδικο, κι' έπειδή αυτοί μπορεί ν' άργουσιν—ο Ζερμπίνος δεν θα στέκουνταν βέβαια να συλληφθί τόσο γρήγορα—κι' εγώ πάλι ήμουν κατακουρασμένος από την τρεχάλα, άπεφάσισα να σταθώ εκεί και να ξεκουρασθώ.

Φόβος δεν είχα. "Επειτα το μέρος ήταν καταλλήλτοτα για ξεκούρασμα. Χωρίς να το καταλάβω, στην παραζάλη του κυνηγητού είχα φθάσει κοντά στο Κανάλι του Μιντι και ύστερα από τις ξερές πεδιάδες που είχα περάσει φεύγοντας από την Τουλούζα, βρέθηκα τώρα σε μια χώρα πράσινη και δροσερή.

Νερά, δένδρα, χλόη και μια βρυσούλα που έτρεχε απ' τις σχισμάδες ενός βράχου σκεπασμένου από φυτά άνθοςτόλιστα. Τι ωμορφο μέρος!...

"Εκεί, κοντά στη βρυσούλα, κάθησα να περιμένω την επιστροφή των σκυλιών.

Πέρασε μια ώρα, χωρίς να φανή ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. "Αρχισα ν' άνησυχώ, όταν άξαφνα βλέπω τον Κάπη μπροστά μου, μονάχο, με το κεφάλι κατεβασμένο.

— Πού είναι ο Ζερμπίνος;

"Ο Κάπης ξαπλώθηκε χάμω σά φοβισμένος. Είδα τότε το ένα του αυτί ματωμένο.

Δεν χρειάσθηκαν άλλες εξηγήσεις για να καταλάβω: ο Ζερμπίνος έκανε «άντιστασι κατά της εξουσίας» κι' ο χωροφύλακός μου, που θεωρούσε ίσως τη διαταγή μου πολύ άσστηρη, στάθηκε να νικήθί από το φυγόδικο.

"Επρεπε να τον μαλώσω, να τον τιμωρήσω; Δεν είχα το θάρρος, ούτε διάθεσι να τιμωρήσω άλλους, καταπικραμένους καθώς ήμουν από τα δικά μου δεινά...

"Αφού άπέτυχε η άποστολή του Κάπη, δεν είχα τώρα άλλο, παρά να περιμένω ως να γυρίση ο Ζερμπίνος μονάχος του. Τον ήξερα: "Υστερ' από το πρώτο έπαναστατικό κίνημα, θάπεφτε, θ' άπεφάσιζε να δεχθί την τιμωρία του και θα τον έδλεπα να μου παρουσιασθί μετανοιωμένος.

Ξαπλώθηκα κάτω από ένα δένδρο, με τον Καρδούλη, από φόβος μην τούρχουνταν ή ιδέα να πάη κι' αυτός να θρῆ τον Ζερμπίνο. "Ο Κάπης κι' η Δούλη πλάγιασαν στα πόδια μου.

Πέρασ' έτσι πολλή ώρα κι' ο Ζερμπίνος δεν έφάνηκε. Στο τέλος, χωρίς να το καταλάβω, με πήρε ο ύπνος.

"Όταν έξύπνησα, ο ήλιος ήταν άπάνω απ' το κεφάλι μου. Μά δεν είχ' ανάγκη να μου πῆ ο ήλιος πώς ήταν μεσημέρι, γιατί μου τόλεγε η άδειανή μου κοιλιά. Και τ'άζω έδειχναν πώς πεινούσαν: ο Κάπης κι' η Δούλη με κατεβασμένα μούτρα, ο Καρδούλης με διάφορες γριμάτσες.

"Ο Ζερμπίνος άφαντος ακόμα. Του φώναξα, του σφύριξα, τίποτα! Ποιός ξέρει σε τι θάμνο χωμένος, θα έχωνευσ ήσυχα, γιατί αυτός, το πρωί, είχε φάει καλά...

Δεν ήξερα πιά τι να κάμω. "Αν έφευγα, ο Ζερμπίνος

μπορούσε να χαθί και να μη μάς ξανάβρη ποτέ. "Αν έμενα, δεν θάβρισκα την εύκαιρία να κερδίσω λίγα λεπτά για να φάμε.

Και Ισα-Ισα που αυτή η ανάγκη γίνονταν δλοένα και πιο έπιτακτική. Τα μάτια των πεινασμένων σκυλιών με κύτταζαν μ' άπελπισία κι' ο Καρδούλης δεν έπαυε να τρίβη την κοιλιά του με τσιριγματάκια θυμού.

"Εστειλα άλλη μια φορά τον Κάπη να μου βρῆ τον Ζερμπίνο: μ'ά ύστερ' από μισή ώρα ξαναγύρισε μονάχος του και μ' έκανε να καταλάβω πώς δεν τον βρῆκε πουθενά.

Τι να κάμω; "Αν κι' ο Ζερμπίνος ήταν ένοχος, που με το σφάλμα του μάς έφερε σε τόσο φοβερή θέσι, ούτε στιγμή μου πέρασε ή ιδέα πώς μπορούσα να τον άπαρτήσω. Τι θάλεγε ο κύριός μου, αν δεν του πήγαινα μεθύριο και τ'ά τρία σκυλιά; "Επειτα, μ' όλα αυτά, τον άγαπούσα τον κατέργαρο τον Ζερμπίνο!

"Απεφάσισα λοιπόν να μείνω εκεί ως το βράδυ. "Ήταν όμως άδύνατο να καθώμαστε έτσι, χωρίς να κάνουμε τίποτα παρά ν' άκούμε τον ταμπουρά που έπαιζε ή κοιλιά μας. Το τραγουδι αυτό ήταν πολύ άλγεινό κι' έπρεπε να βρω κάτι άλλο, που θα μπορούσε να μάς άπασχολήση όλους και να μάς διασκεδάση.

"Αν κατωρθώναμε να ξεχάσουμε πώς πεινούμε, θα πεινούσαμε βέβαια λιγώτερο. Μά πώς; Με τί;...

Ενώ συλλογιζόμουν να βρω ένα τρόπο, θυμήθηκα πώς ο Βιτάλης μου είπε κάποτε πώς στον πόλεμο, όταν ένα στράτευμα είναι κουρασμένο από μεγάλη πορεία, παίζουν μουσική κι'οί στρατιώτες, άκούοντας ευθυμούς ή ένθουσιαστικούς σκοπούς, ξεχνούν την κούρασι και τους κόπους.

"Ίσως αν έπαιζε τώρα κάτι ευθυμο, θα ξεχνούσαμε όλοι την πείνα μας. "Όπωσδήποτε, αν εγώ καταγινόμουν να παίζω και τα σκυλιά να χορεύουν με τον Καρδούλη, ο καιρός θα περνούσε πιο γρήγορα για μάς.

Πήρα την άρπα μου που την είχ' άκουμπήσει σ' ένα δένδρο, έβαλα τους ήθοποιούς μου στη γραμμή και γυρίζοντας τη ράχι στο κανάλι, άρχισα να παίζω ένα βάλς.

Στην άρχή, οι ήθοποιοί μου δεν έδειξαν καμμία όρεξι για χορό. "Ήταν φανερό πώς θα προτιμούσαν ένα κομμάτι ψωμί. Σιγά-σιγά όμως ζωήρεψαν, ή μουσική έφερε το άναγκαστικό άποτέλεσμά της, ξεχάσαμε όλοι το ψωμί που μάς έλειπε κι' ούτε το ξαναθυμηθήκαμε πιά, εγώ παίζοντας την άρπα μου και τα σκυλιά με τον Καρδούλη χορεύοντας.

"Αξαφνα άκούω μια καθαρή φωνή, μια παιδιάστικη φωνή, να φωνάζη από πίσω μου:

— Μπράβο! Μπράβο!...

Γυρίζω άμέσως και τι να ιδω; "Ένα πλοίο ήταν σταματημένο στο κανάλι, με την πλήρη γυρισμένη κατά την όχθη όπου βρισκόμουν. Τα δυο άλογα που το έσεραν, είχαν σταθή στην άπέναντι.

"Αλλόκοτο ήταν αυτό το πλοίο, τέτοιο που ποτέ μου δεν είχα ξαναϊδῆ. Πιο κοντό από τις συνηθισμένες μασίνες που μεταχειρίζονται στα κανάλια, είχε στο κατάστρωμά του, λιγάκι ψηλότερ' από την επιφάνεια του νερού, ένα γυάλινο κιόσκι. Στην μπροστινή πλευρά αυτού του κιόσκιου, ήταν μια βεράντα στολισμένη απ' έξω με λογίων-λογίων κισσούς, που τα κλωνιά τους, καρφωμένα εδω κι' εκεί στα στολίδια της στέγης, έπεφταν σε μέρη-μέρη σαν πράσινοι καταρράχτες. Μέσα σ' αυτή τη βεράντα, είδα δυο πρόσωπα: μια κυρία, νέα ακόμα, με ύφος ευγενικό και λυπημένο, που στέκουνταν όρθή, κι' ένα παιδί, ένα άγόρι σχεδόν στην ήλικία μου, που μου φάνηκε ξαπλωμένο.

Αυτό το παιδί βέβαια μάς είχε φωνάξει τα «μπράβο». Κι' άμα μου πέρασε ή έκπληξι της πρώτης στιγμής—γιατί το θέαμα δεν ήταν καθόλου τρομακτικό—έδγαλα το καπέλλο μου, γι'ά να το εύχαριστήσω.

—Γι'ά δική σου εύχαρίστησι παίζεις; με ρώτησε ή κυρία με ξενική προφορά.

—Γι'ά να χορεύουν οι ήθοποιοί μου και...γι'ά να διασκεδάξω κι' εγώ!

Το παιδί έγνεψε κι' ή κυρία έσκυψε άπάνω του. —Μπορείς να παίζης ακόμα, μικρέ; με ρώτησε σηκώνοντας το κεφάλι της.

"Ακούς εκεί που δεν μπορούσα! Και τι άλλο ήθελα, παρά να παίζω μπροστά σ' αυτή την «έντιμη δημόγυρι», που παρουσιάζονταν μέσ' στην ώρα!

Η ΦΙΛΙΑ, ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η άπόκτησις φίλων είναι επιβεβλημένη. Το αίσθημα της κοινωνικότητας μάς ώθει να εύρωμεν συνανθρώπους, με τους οποίους να έναρμονίσωμεν τας σκέψεις μας, τους πόθους μας, τας αισθήματά μας. Η φιλία καταντά να είναι μια ήθικη ύποχρέωσις για την ζωή μας. Καταντά να είναι άναγκαία, όπως και ή άτιμόσφαιρα, για να άναπνέωμε, όπως και ή τροφή και ή ένδυμασία για την διατήρησίν μας. Η φιλία είναι καθολική τάσις όλης της δημιουργίας. Το συναίσθημα αυτό είναι άνεπτυγμένο γενικώς σ' όλο το ζωικό βασιλείο. "Όποιος δεν έχει φίλους, όποιος δεν αισθάνεται την άνάγκη να μεταδώσῃ τον ψυχικό του κόσμο στους συνανθρώπους του είναι ψυχικώς έλλειμματίας.

Τι είναι φιλία; Οι άρχαίοι έδωκαν τον άκριβή της όρισμό. Φιλία, έπεν ο Διογένης, είναι «μία ψυχή εν δυο σώμασι». Η πλήρης έπικοινωνία μας με τον ψυχικόν κόσμον εκείνου, τον όποιον κρίνομεν ως άξιον να ταυτίσωμεν το εγώ μας, καθορίζει την έννοιαν της φιλίας.

Η φιλία είναι πολύτιμον αγαθόν στη ζωή μας. Προάγει την ήθικότητά μας. Μάς είναι πηγή χαράς και έμπνευσεως. Μάς άνυψώνει. Μάς εξευγενίζει. Φίλος είναι ο όποιος έχει την παρησίαν να διορθώνη τας έλλείψεις μας, είναι ένας άγαθός άγγελος και στην εύτυχία μας και κατά τας καταδρομάς της τύχης. "Αλλά πρό πάντων στα άτιμήματά μας φαίνεται πόσον εύεργετική είναι ή ά-

λθινή φιλία. Πόσοι άνθρωποι δεν έχουν κυνηγηθί από την Μοίραν! "Όταν χάσει να εύρωμεν συνανθρώπους, με τους οποίους να έναρμονίσωμεν τας σκέψεις μας, τους πόθους μας, τας αισθήματά μας, είναι ένας πιστός φίλος. Μάς στηρίζει. Μάς δίδει το θάρρος να ζήσωμε και να προσμένωμε με έλπίδα ότι αύριο θα μάς προσμεδιάση και πάλιν ή Τύχη.

"Αλλ' άκριβώς για να έχωμε εξησφαλισμένον αυτό το άρσιον ήθικόν στηρίγμα, πρέπει να προσέχωμε πολύ όταν εκλέγωμε τους φίλους μας.

"Ένας ταν νεωτέρων "Αμερικανών σοφών, ο Γιάγκ, μάς δίδει μια άδραμάντινη ύποθήκη, πώς πρέπει να εκλέγωμε εκείνους προς τους όποιους χαρίζομε την ψυχή μας. «Μη εισαι—γράφει—άνυπόμονος στην έκλογή του φίλου σου. Σταμάτα, ζυγίσε, άνάλυε, κρίνε πρό της φιλίας» έπειτα, όταν πεισθής ότι ο συνάνθρωπός σου είναι άξιός της αγάπης και της έκτιμήσεώς σου, έσο πιστός μέχρι θανάτου».

Για να μπορέσης ν' άποκτήσης φίλους και να αισθάνεσαι την άρτρον χαρά από την ψυχική αυτή μετουσίωσι, πρέπει ο ίδιος να αγαπήσης τον φίλο σου μ' όλη σου την θερμότητα. Μόνον ή αγάπη φέρνει την αγάπη. "Όποιος πνίγει την ψυχική του μεταδοτικότητα ως μη περιμένη ν' άποκτήσῃ αληθινούς φίλους. Και οι στερούμενοι φίλων είναι γυμνοί και άχρηστοί και στείροι γι' άνώτερα πράγματα.

—Προτιμάτε χορό ή κωμωδία; ρώτησα.

—"Ω, κωμωδία! φώναζε το παιδί.

Μά ή κυρία άποκρίθηκε πώς προτιμούσε χορό.

—"Ο χορός βαστά λίγο, φώναζε το παιδί.

—"Υστερ' από το χορό μπορούμε, αν ή έντιμη δημόγυρι επιθυμῇ, να κάμωμε διάφορα παιχνίδια, απ' αυτά που κάνουν και στα ίπποδρόμια του Παρισιού.

"Ήταν φράσι από τις δημηγορίες του Βιτάλη αυτή και προσάθησα να την πω ευγενικά σαν κι' εκείνη. Είχα σκεφθί πώς καλλίτερο θάταν να μη γυρέψουν κωμωδία, που θα δυσκολευόμουν πολύ να την παραστήσω, πρώτο γιατί μου έλειπε ο Ζερμπίνος, και δεύτερο γιατί δεν είχα τα κοστούμια και τα σκηνικά που χρειάζονταν.

"Αρχισα λοιπόν να παίζω πάλι ένα χορό. "Αμέσως ο Κάπης έπιασε τη Δούλη με τα δυο του πόδια από τη μέση και κάμποιε ώρα τα δυο σκυλιά στριφογύρισαν μαζί ρυθμικά. "Επειτα ο Καρδούλης χόρεψε μονάχος του. "Επειτ' άρχισαμε τα διάφορα «παιχνίδια». Δεν αισθανώμαστε πιά τον κόπο. (Η συνέχεια εις το έπόμενο)

Χίλια δυό σε μία σελίδα

Ο Δαυίδ και ο Γολιάθ του Τύπου

Η μεγαλύτερη έφημερίς του κόσμου είναι η «Λ»· Ιλ-λουμενέντιντ Κάρντιφ Κονσελέσιον». Είναι σχήματος 2,5 μ. επί 1,8 μ., όκτασέλιδη με 13 στήλες στην κάθε μία.

Η έφημερίδα αυτή εκδίδεται κάθε έκατό χρόνια. Το τελευταίο της φύλλο εξέδθη στα 1850 και το προσέχες θά έκδοθη το 1950.

Όσον αφορά το ρεκόρ της σμικρότητας κατά το σχήμα έφημερίδος, το κατέχει η «Λίτλ Στάνταρντ» της Άγγλιας, που έχει σχήμα 75 χιλιοστομέτρων επί 60. Ένας μόνον άνθρωπος είναι άρκετός για τη σύνταξη, έκτύπωση και πώληση της έφημερίδος αυτής.

Η ισχύς της καρδιάς μας

Όλοι μας, βέβαια, γνωρίζουμε τι θαυμασία μηχανή είναι η ανθρώπινη καρδιά. Εκείνο όμως που πολύ λίγοι ξέρομε, είναι η καταπληκτική ενέργεια που αναπτύσσει ή τεράστια εργασία που έκτελεί.

Ας δοκιμάσουμε να την καθορίσουμε: Ός γνωστόν οί μηχανικοί παίρνουν ως μονάδα εργασίας τόν άτμό-ίππο, που ίσοϋται με την ά-νύψωσι βάρους ένός κιλού σε ύψος ένός μέτρου κατά δευτερόλεπτον. Μιά μηχανή λοιπόν δυνάμεως ένός ίππου παράγει «Έργον» 75 χυλιογραμμομέτρων σ' ένα δευτερόλεπτο. Η καρδιά παράγει 70.000 χυλιο-γραμμόμετρα σε 24 ώρες.

Σε διάστημα ένός έτους θά είναι, άρα, ίκανή να ά-νυψώση ένα βάρος άνω των 25.500.000 χυλιογραμμων σε ύψος ένός μέτρου ή, άν προτιμάτε, ένα βάρος ένός κιλού σε ύψος 25.500.000 μέτρων!

Πόσος χρυσός υπάρχει στη γή

Έχει υπολογισθή ότι, άπό της άνακαλύψεως της Άμερικής μέχρι των ήμερών μας, ή άκριβέστερον άπό του 1492 μέχρι του 1934 έχει έξαχθή άπό το έδαφος της γής χρυσός 34.000 τόνων.

Σήμερα, άπό το πολύ-

τιμο αυτό μέταλλο έξάγε-ται μία ποσότης 600 περί-που τόννων τόν χρόνο, πρά-γμα που γεννά ένα διπλό έρώτημα: «Η ποσότης αυ-τή μπορεί να διατηρηθή σταθερή και για πόσα χρό-νια άκόμα;».

Οί γεωλόγοι δείχνονται πολύ άπαισιόδοξοι ως προς το ζήτημα αυτό. Κατά τις τελευταίες τους σχετικές ά-νακοινώσεις, λέγουν ότι ή γή δέν μπορεί ν' άποδώση του λοιπού παρά περί τούς 12.000 τόννους χρυσού ά-κόμη.

Μ' άλλα λόγια, μέσα σε μία είκοσαετία οί χρυσοφό-ρες πηγές της γής θ' άπο-στειρωθούν τελείως.

Και στην περίπτωση αυτή δέν θά μπορή να βρισκή κανείς χρυσάφι παρά στα συσσωρευμένα μέσα στα χρηματοκιβώτια των διαφό-ρων Τραπεζών του κόσμου άποθέματα του πολυτίμου αυτού μετάλλου.

Το σιαγονοδυναμόμετρο

Ένας καθηγητής της Ν. Υόρκης κατεσκεύασε μηχανή-

νημα με το όποιο μετράται ή δύναμις των σιαγόνων.

Ο καθηγητής έμέτρησε την δύναμι των σιαγόνων των άθλητών του Πανεπι-στημίου της Μινεσότα, νέων καλοφτιαγμένων, υγιών και δυνατών. Και έξεπλάγη ό-ταν είδε ότι ή δύναμις των σιαγόνων των άνδρων αυ-τών δέν περνούσε τά 57 κι-λά και του πρωταθλητού των τά 81 κιλά.

Αντιθέτως, μετρώντας έ-πειτα άπό λίγο την δύναμι των σιαγόνων μιας φυλής Έσκιμώων, διεπίστωσεν ό καθηγητής ότι οί άνθρωποι αυτοί σφίγγουν τά δόντια τους πολύ περισσότερο άπό τούς άθλητάς.

Αί σιαγόνες των Έσκι-μώνων αυτών είχαν δύναμιν 134 κιλών. Την διαφοράν ά-πέδωσεν ό καθηγητής εις το γεγονός ότι ό πολιτισμέ-νος άνθρωπος δέν έχει δύ-ναμι στίς σιαγόνες του, γιατί μασά φαγητά πολύ μαλακά. Αντιθέτως, οί Έ-σκιμώοι γυμνάζουν πολύ τά δόντια τους τρώγοντας σκληρές τροφές.

Φαλαγγίτης έκφωνών τόν όρκον της Ε.Ο.Ν. κατά την τελετήν της όρκωμοσίας και παρα-δόσεως της σημαίας εις την 90ήν Φάλαγγα.

Ο Γενικός Έπόπτης της Ε.Ο.Ν. της Περιφερειακής Διοικήσεως Μεσση-νίας Νομάρχης κ. Παπαδήμας διμιλών προς τούς Φαλαγγίτας μετά την όρκωμοσίαν της 90ής Φάλαγγος.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΚΕΡΙ

1. Μερικά κεριά πολυτε-λείας παρασκευάζονται με το κερί της μέλισσας. Αυτά έ-χουν μία άπόχρωση έλαφρώς ύποκίτρινη, όπως άλλωστε εί-ναι και ή άπόχρωση του κεριού.

★

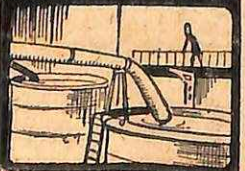
2. Τα σπερμαστέα γίνονται άπό στεατίνη, λιπαράν ουσίαν που έξάγεται άπό το στέαρ των άρνιών ή άπό το πάχος των βωδιών.

★

3. Το στέαρ ή πάχος θερ-μαίνεται κατ' άρχήν μέσα σε ειδικό λέβητα μαζί με άσθέ-στη. Με τόν τρόπον αυτόν έξα-λείφεται ή γλυκερίνη την ό-ποϊαν περιέχει.

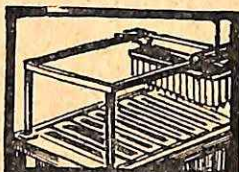
★

4. Μετά το ρίχνουν μέσα σε μίγμα θεϊκού όξέος, όπου έξα-λείφεται και ό άσθέστης και δέν άπομένουν παρά τά λι-παρά όξέα που περιέχονται μέσα στο στέαρ.

5. Τα τελευταία αυτά περ-νούν άπό ειδικόν φίλτρον όπου διυλίζονται υπό πίεσιν. Με τόν τρόπο αυτό χωρίζεται το «στε-ατικόν όξύ» ή στεατίνη, άπό τις άλλες λιπαρές ουσίες.

★

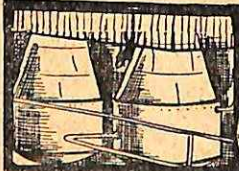
6. Η στεατίνη χύνεται μετά μέσα σε κυλινδρικά καλούπια στο έσωτερικό των όποιων εί-ναι τετωμένο ένα φυτίλι άπό βοστρυχωμένο βαμβάκι.

★

7. Όταν ή στεατίνη ψυχραν-θή και ξηρανθή τελείως, άφαι-ρούν τά καλούπια άπ' τά κε-ριά πλέον, τά κόβουν άν είναι αναγκαίον και τά γυαλίζουν.

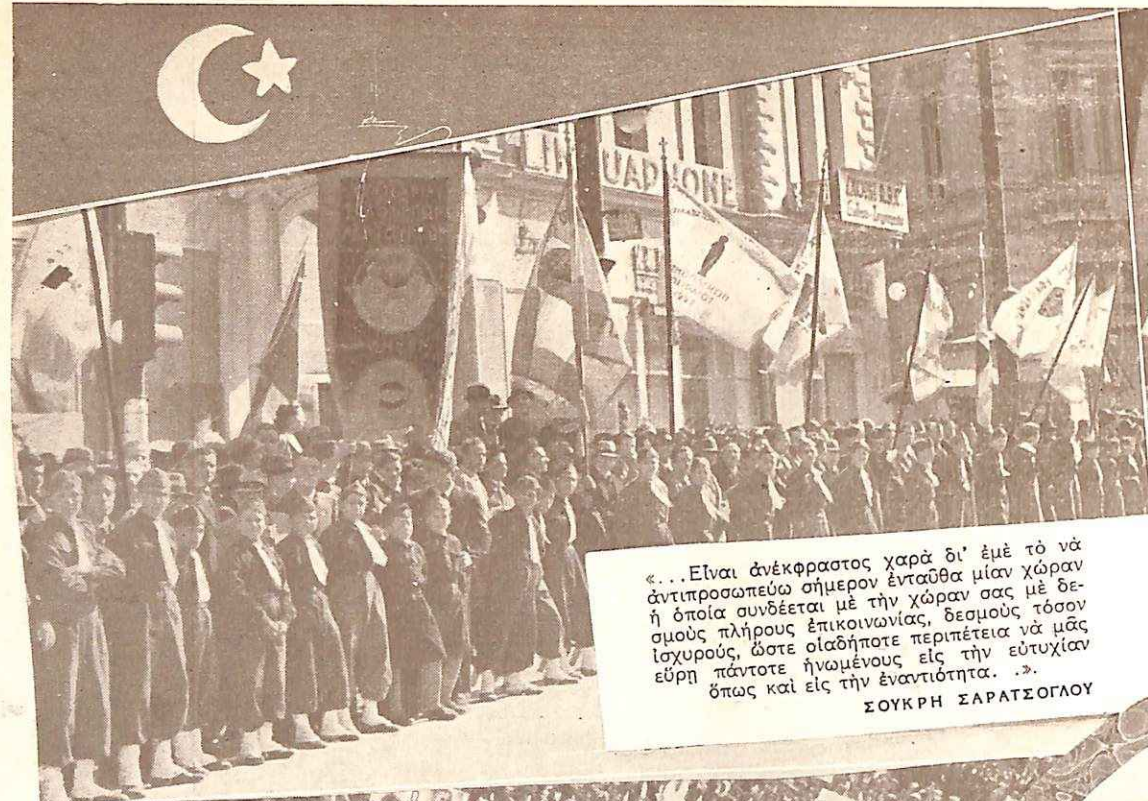
★

8. Το φυτίλι είναι έμποτισμέ-νον μέσα σε βορικόν όξύ. Χά-ρις στην προπαρασκευή αυτή άνακυρτόται έφ' όσον καίει και έξατμίζεται.

Φαλαγγίτισσαι του Σχηματισμού Τριπόλεως της Ε.Ο.Ν. έν παρελάσει.

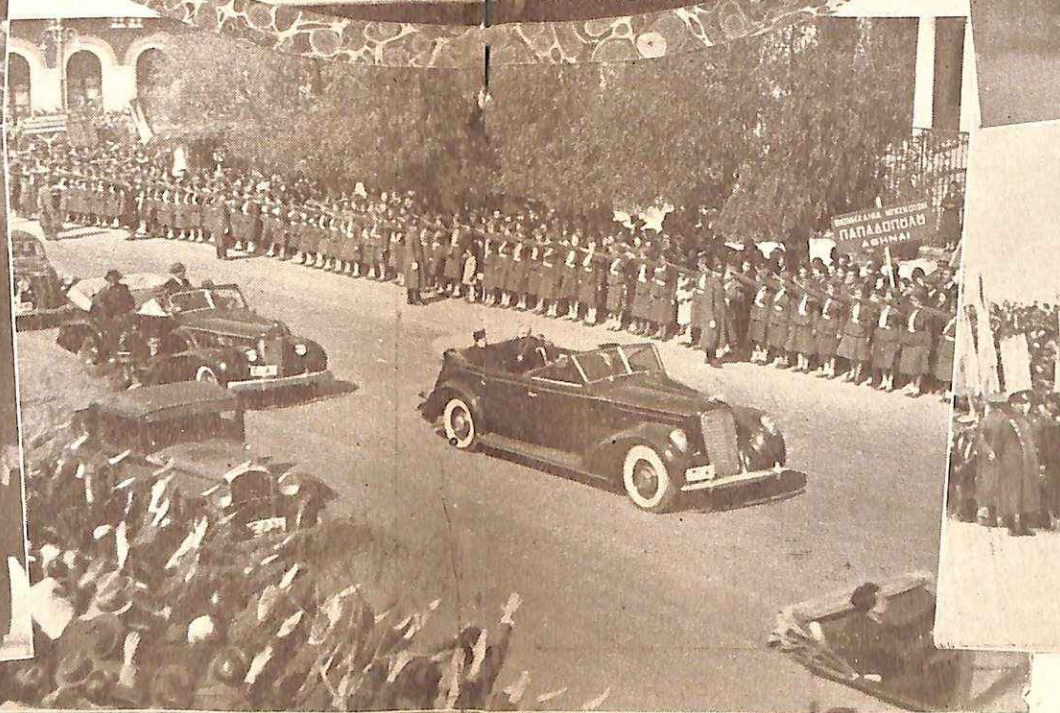
«...Είναι ανέκφρατος χαρά δι' ἐμὲ τὸ νὰ ἀντιπροσωπεύω σήμερον ἐνταῦθα μίαν χώραν ἢ ὅποια συνδέεται μετὰ τὴν χώραν σας μετὰ δεσμῶν πλήρους ἐπικοινωνίας, δεσμῶν τόσο σπουδαίων, ὥστε οἰσδήποτε περιπέτεια νὰ μᾶς ἰσχυροῦς, ὥστε οἰσδήποτε περιπέτεια νὰ μᾶς εὐρὴ πάντοτε ἠνωμένους εἰς τὴν εὐτυχίαν ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐναντιότητα. ».

ΣΟΥΚΡΗ ΣΑΡΑΤΣΟΓΛΟΥ

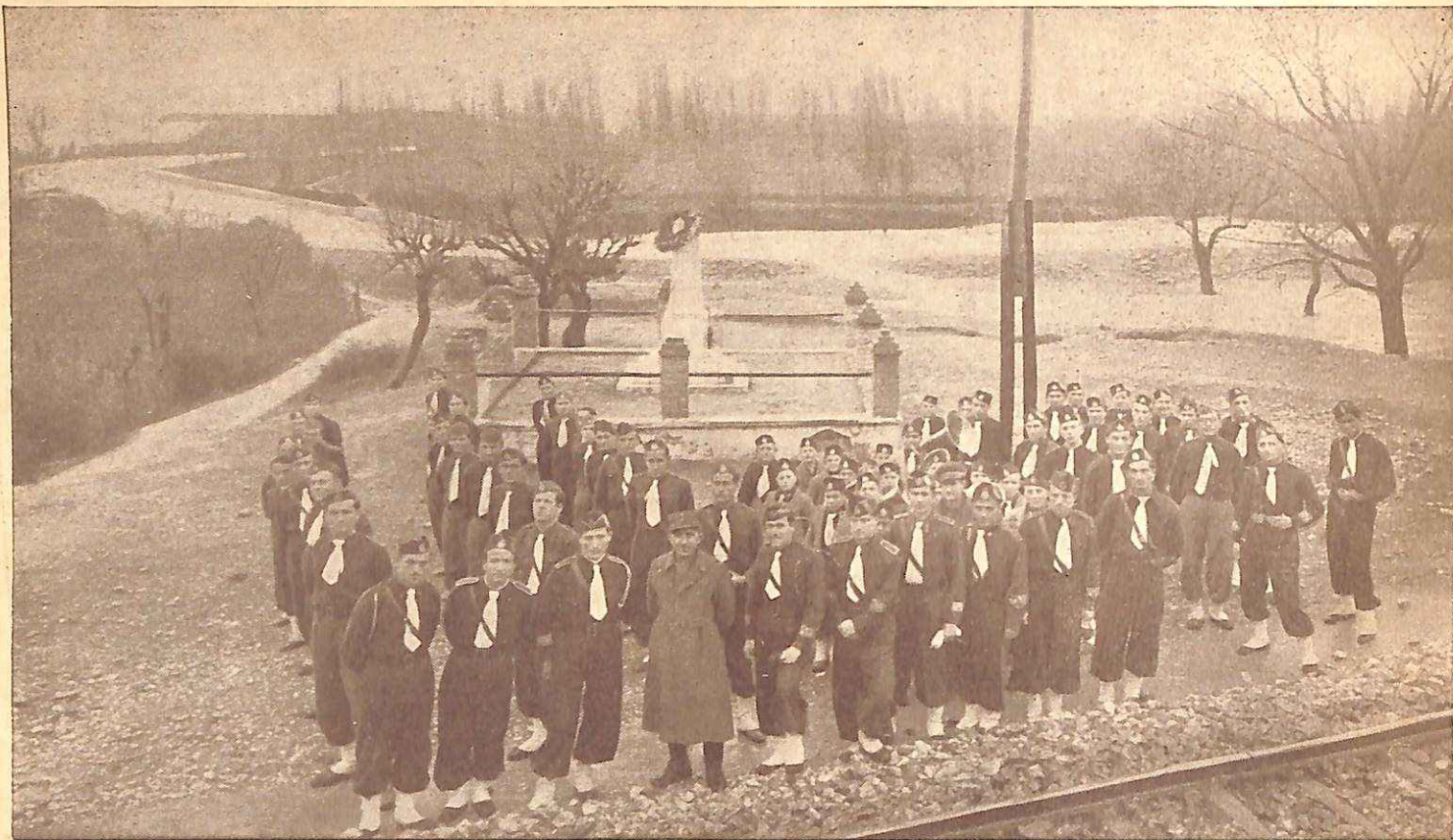
«...Με τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν χαιρετίζομεν ἐν τῷ προσώπῳ σας τὸν δεδοκιμασμένον φίλον τῆς Ἑλλάδος, Εὐαρεστηθῆτε, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, νὰ φέρετε, ἐπιστρέφων εἰς τὴν χώραν σας, πρὸς τὸ φίλον καὶ σύμμαχον τουρκικὸν ἔθνος τὸν ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. ».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Φαλαγγίται Πρωτευούσης και ο Περιφερειακός Διοικητής Πέλλης πρό του μνημείου των πεσόντων εις "Εδεσσαν.

Φαλαγγίται και 'Εθελονταί των Ταγμάτων 'Εργασίας κατά την κοινήν έκδρομήν των εις Πεντέλην την Καθαράν Δευτέραν. Εις το μέσον διακρίνονται ο 'Υφυπουργός Δημοσίας 'Ασφαλείας κ. Κ. Μανιαδάκης και ο Κυβερνητικός 'Επίτροπος κ. Α. Κανελλόπουλος.

* ΟΙ ΦΡΑΟΥΛΕΣ *

Είναι κάμποσα χρόνια που οι κήποι της 'Αττικής καλλιεργούν το πολύτιμο φυτό της φράουλας.

Η φράουλα δεν είναι άγνωστη και στην ελληνική ύπαιθρο σε πολλές περιφέρειες (όπως στην Κέρκυρα και ά.) συναντάται δε σε άγρια κατάστασι.

Υπάρχουν διάφορες ποικιλίες φράουλας, ή συνήθως όμως καλλιεργουμένη εδώ είναι η φράουλα των 4 εποχών και η Κηφισιώτικη. Εις την Εύρωπην η καλλιέργειά της είναι τεραστία. Μπορεί να ευδοκιμήσει σε οποιοδήποτε έδαφος. Άγρια όμως περισσότερο τα άμμουδερά ή τα άνακατεμένα με κηπόχωμα. Δεν κάνει προκοπή στα σφιχτά και βαλτώδη εδάφη.

Το έδαφος που θα φυτευθί πρέπει να σκαφθή βαθιά και να κοπριση άφθονα. Η φράουλα αγαπάει πολύ την κοπριά και το λίπασμα (6-8-8), γι' αυτό και κάθε χρόνο πρέπει να λιπαίνεται. Το πότισμα είναι απαραίτητο. Η φράουλα πολλαπλασιάζεται ή με σπόρο ή με τις καταβολάδες και τα κομμάτια των βλαστών της όπως κάνουμε με τα μοσχεύματα. Τα μοσχεύματα αυτά φυτεύονται σε άλειες και τον 'Οκτώβριο ή τον Μάρτιο του έρχομένου χρόνου φυτεύονται στην όριστική τους θέση. Το χωράφι το διαρύνουμε σε βραγιές, μέσα στις οποίες χαράσσουμε τις φυτείες σε απόστασι τή μιὰ από την άλλη 30-35 πόντους. Μέσα σ' αυτές και σε απόστασι ρίζας από ρίζα 40-45 πόντους φυτεύουμε τα μικρά φυτά. Τον χειμώνα σκεπάζουμε τα μικρά φυτά με κοπριά και την άνοιξι τα σκαλίζουμε με προσοχή.

Η φυτεία της φράουλας διαρκεί τρία ή και τέσσερα χρόνια. Οι φράουλες ωριμάζουν τον 'Απρίλιο και πρέπει να μαζεύονται όταν είναι καλά ώριμες. Το μάζευμα γίνεται δυο φορές την ημέρα. Η συσκευασία τους γίνεται σε μικρά καλάθια που να χωρούν ½ δκά, όχι περισσότερο, και μ' αυτά στέλνονται στην άγορά.

Δεν επιτρέπεται ν' αδειάζονται γιατί λειώνουν.

Αποδόσεις

Από ένα στρέμμα φράουλας ο κηπουρός το πρώτο έτος θα πάρη 25-30 δκ. καρπό. Το δεύτερο έτος

'Εξαιρετικές φράουλες Κηφισιάς.

όμως 250 και 300 δκ. Μερικοί κηπουροί στην Κηφισιά υπερβαίνουν και τις 450 δκ. στο στρέμμα.

Στην Εύρωπην όμως, ιδίως στη Γαλλία και στη Γερμανία, η απόδοσις φτάνει και τις 700 δκάδες.

Και βέβαια αυτό μας λέει και η εικόνα που δημοσιεύουμε.

μα ή καλλιέργειά της: ότι πρέπει να έχη κοντά αγορά καταναλώσεως, γιατί δεν άντεχει σε μακρινές μεταφορές επειδή λειώνει.

Είναι καρπός πολύτιμος γιατί περιέχει πολύ σίδηρο και συνιστάται πολύ για τους αναιμικούς.

N.δ.ς

* ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ, ΩΣ ΤΡΟΦΗ *

Κάθε άνθρωπος θα πλήρωνε πολύ ολιγότερα στούς γιατρούς εάν χρησιμοποιούσε ως τροφήν περισσότερο τα φρούτα παρά το κρέας. Οι κήποι και οι λαχανόκηποι είναι τα καλλίτερα φαρμακεία και τα προϊόντα των τα καλλίτερα φάρμακα.

Ένα από τα όφελιμότερα φρούτα είναι το μήλο. Περιλαμβάνει μεγάλη ποσότητα φωσφόρου και είναι ή ιδεώδης τροφή για τον εγκέφαλον. Τα δέξα του μήλου είναι περισσότερο ωφέλιμα δι' άτομα τα οποία κάνουν καθιστικήν εργασία και των οποίων τα έσωτερι-

κά όργανα χρειάζονται τόνωσις.

Αί αρχαία παραδόσεις των Σκανδιναυών παριστάνουν το μήλο ως τροφήν των Θεών, την οποίαν έλάμβανον όταν ήσθάνοντο εξησθενημένους τους οργανισμούς των δια να αποκτήσουν δυνάμεις πνευματικές και σωματικές.

Τα μήλα είναι επίσης ευεργετικά για το δέρμα.

Μεταξύ των άλλων φρούτων που έχουν θεραπευτικές ιδιότητες είναι και αϊ φράουλα, αϊ οποία περιέχουν πολύ σίδηρον και

Η φράουλα πωλείται στην αγορά σε μέση τιμή 35-40 δραχμές την δκά.

Καθώς βλέπουμε, είναι μιὰ πολύ συμφέρουσα καλλιέργεια. Γιατί από ένα στρέμμα ο κηπουρός μπορεί να πάρη 8 και 10 χιλιάδες δραχμές και τα έξοδά της είναι ελάχιστα.

Έχει όμως ένα ελάττω-

είναι κατά συνέπειαν εξαίρετοι δι' αναιμικούς.

Οί μπανάνες, όπως και τα μήλα, είναι πλούσιες εις φώσφορον και πρέπει να τρώγονται άφθόνως από τους διασηθικώς εργαζομένους. Δεν υπάρχει καλλίτερα δίαιτα κατά του τυφοειδούς πυρετού από την χρῆσιν μπανάνας.

Η ντομάτα, την οποίαν άλλοι παραδέχονται ως φρούτο και άλλοι ως λαχανικό, έχει ευεργετικά αποτελέσματα επί του ήπατος και των σπλάγχχνων. Περιέχει σίδηρον και συνιστάται ειδικώς όταν το αίμα είναι πτωχόν.

Τα πορτοκάλια προλαμβάνουν την δυσκοιλιότητα και καθαρίζουν το αίμα. Τις ίδιες ιδιότητες έχουν και τα ρόδια.

Τα φρούτα που έχουν μικρά κουκούτσια, αϊ σταφίδες, τα σύκα κλπ., είναι τροφή και φάρμακο για το σώμα. Η ζάχαρις την οποίαν περιέχουν είναι θρεπτικωτάτη, τα δέξα καθαρίζουν το αίμα και οί μικροί σπόροι ένεργούν ως καθαρτικόν.

Τα σταφύλια είναι θρεπτικά, καθαρίζουν το αίμα, φαιδρύνουν και ζωηρεύουν τον άνθρωπο.

Τα λεμόνια καθαρίζουν το αίμα, είναι στομαχικά και ένεργητικά. Ο χυμός των λεμονιών χρησιμοποιείται αποτελεσματικώς στους αρθριτισμούς και ρευματισμούς.

Τα καρύδια περιέχουν όλα τα συστατικά του κρέατος, των αυγών, του βουτύρου, του τυρού και του γάλακτος. Τα καρύδια περιέχουν 35-53% λιπαρές ουσίες εις καθαράν μορφήν. Έχουν επίσης περισσότερον λεύκωμα από το κρέας.

Ο δόκτωρ Μπάρνερ έφηρμωσε εις περιπτώσεις διαφόρων άσθενειών την φρουτοθεραπείαν με λαμπρά αποτελέσματα. Ιδίως αρθριτισμών και ρευματισμών.

M. N. K.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ / Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κι' αν παρουσιασθή κανένο θηρίο, πάνθηρας, άρκούδα, τίγρις, λιοντάρι;...Υπάρχουν, ξέρετε, στο νησί μας...

—Όχι όμως και στη Γη της Έπαγγελίας, Τζάκ! αποκρίθηκε η κυρία Ζερμάττ. Έλα, κάμε μας αυτή τη χάρι. Σου μένουν οι άλλες τριακόσιες εξηντατέσσαρες ημέρες του χρόνου...

—Είναι τουλάχιστο δισεκτος;

—Όχι, αποκρίθηκε ο Έρνέστος.

—Τί άτυχία! φώναξε ο κυνηγός.

Καί, —τί να κάμη πιά; —βγήκε κι αυτός χωρίς ντουφεκι.

—Υστερ' από μια ώρα, αφού πέρασαν και το δάσος των ριζοφόρων, οι δυο οικογένειες στάθηκαν μπροστά στο Φαλκενχόρστ.

Πρώτα-πρώτα ο κύριος Ζερμάττ εξήτασε τον περίβολο, όπου ήταν κλεισμένα τα κατοικίδια ζώα, και τον βρήκε σε καλή κατάσταση. Ούτε οι πίθηκοι ούτε οι αγριόχοιροι δεν τον είχαν πειράξει αυτή τη φορά κι ο Τζάκ δεν βρέθηκε στην ανάγκη να τιμωρήσει αυτούς τους «κακούργους».

Οι έκδρομοις ανέθηκαν πρώτα στον εξώστη κι' έκάθησαν να ξεκουραστούν. Ο εξώστης αυτός, ημικυκλικός, ήταν καμωμένος από ασπρόχρωμα άπανω στις ρίζες της πελώριας μαγκλιέρας, κι' ένα μίγμα από ρετσίνα και πίσσα τον έκανε αδιάβροχο. Κάτω από τον εξώστη ήταν αποθηκευμένα βαρέλια με υδρομέλι. Έβγαλαν κι' ήπιαν όλοι για δροσιτικό. Έπειτα, από την έσωτερική σκάλα του δένδρου, ανέθηκαν στην ταράτσα, σαράντα πόδια ψηλότερ' από το έδαφος.

Τι ευχαρίστησι δοκίμαζε πάντα η οικογένεια Ζερμάττ, όταν βρισκόταν σ' εκείνο το ύψος, μέσα στα πυκνά φυλλώματα του δένδρου!... Μή δεν ήταν ή πρώτη της φωλιά, που της έφερε τόσες αναμνήσεις; Με τα δύο της μπαλκόνια από δικτυωτό, με το διπλό της πάτωμα, με τα δωμάτια της τα στεγασμένα από φλοιούς ένωμένους καλά, με τα έλαφρά της έπιπλα, ή φωλιά είχε γίνει μια άσπρη και χαριτωμένη κατοικία. Άλλα τώρα πιά δεν θα την χρησιμοποιούσαν παρά για ένα μικρό σταθμό, για ένα ξεκούρασμα. Καί θα την άφηναν όπως ήταν. Μόνο στο Πρόσπεκτ-Χίλλ θα μπορούσαν να κάμουν προσθήκες και βελτιώσεις για να χωρή περισσότερο κό-

σμο. Όπωςδήποτε, ο κ. Ζερμάττ έσκόπευε να διατηρήσει και το Φαλκενχόρστ, αυτή την «Γερακοφωλιά», όσον καιρό θα την κρατούσαν οι κλώνοι της ριζοφόρας, ως που θα έπεφτε από γηραιαία.

Το άπόγευμα εκείνο, ενώ συνωμιλούσαν στο μπαλκόνι, ή κυρία Ουόλστον έκαμε μια πρόταση σημαντική. Ήταν γυναίκα με φωτισμένη ευσέβεια και με άληθινό θρησκευτικό αίσθημα, και γι' αυτό δεν παρεξενεύτηκαν καθόλου, όταν την άκουσαν να τους λέγει:

—Φίλοι μου, έθαύμασα και θαυμά-

χουν με το παραπάνω. Ο κύριος Ουόλστον θα κάμη τα σχέδια. Καί θα τα εκτελέσουμε.

—Ναί, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ, χαμογελώντας. Δεν είναι δύσκολο να κτισθί ένας ναός, με το καμπαναριό του και με όλα. Τον βλέπω από τώρα με τη φαντασία μου. Άλλα δεν βλέπω τον παπά, τον Ιεροκήρυκα.

—Γίνεται ο Φραγκίσκος, άμα γυρίση, είπε ο Έρνέστος.

—Άλλα κι' όσπου να γυρίση ο Φραγκίσκος, είπε ή κυρία Ουόλστον, δεν μας έμποδίζει τίποτα, αν γίνη έν τώ μεταξύ ή έκκλησία μας να προσευχόμαστε σ' αυτή μόνοι μας.

—Κυρία Ουόλστον, ή ιδέα σας είναι λαμπρή, γιατί δεν πρέπει να λησμονούμε ότι κι' άλλοι άποικοι θα έλθουν σε λίγο στη Νέα Έλβετία. Τον χειμώνα, που θα έχουμε καιρό, θα μελετήσουμε το σχέδιο. Θα βρούμε και τον πιο κατάλληλο τόπο.

—Εγώ νομίζω, είπε τότε ή κυρία Ζερμάττ, ότι αν το Φαλκενχόρστ δεν είναι πιά κατάλληλο για κατοικία, θα μπορούσε να μεταβληθί σ' έκκλησία.

—Κι' έτσι οι προσευχές μας, άπ' αυτό το ύψος, θα θέλουν λιγώτερο για να φθάσουν στον ουρανό! έπρόσθεσε ο Τζάκ. Αυτό θα έλεγε τουλάχιστο ο άγαπητός μας Φραγκίσκος.

—Μόνο που θα ήταν κάπως μακριά από το Φελσενχάιμ, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Έγώ θα προτιμούσα να κτίσουμε την έκκλησιά μας κοντά στην κυριώτερή μας κατοικία, που γύρω της, σιγά-σιγά θα κτισθούν κι' άλλες κατοικίες. Άς είναι τέλος πάντων. Το σχέδιο αυτό θα το μελετήσουμε.

Τους τρεις-τέσσερους μήνες, που βάσταξε ακόμη το καλοκαίρι, οι άποικοι έκαμαν όλες τις βιαστικές, τις άπαραίτητες εκείνες εργασίες, που έμελλε να τις διακόψη ο χειμώνας. Από τις 15 μάλιστα του Μάρτη ως το τέλος του Άπριλη δεν άναπαύτηκαν ούτε μια ήμέρα. Ο κ. Ουόλστον εργαζόταν κι' αυτός πολύ, δεν μπορούσε όμως ν' αντικαταστήση τον Φρίτε και τον Φραγκίσκο στην εργασία που χρειάζόταν για ν' αποθηκευθί σάνδς στά κτηνοτροφεία και να εξασφαλισθί ή διατροφή των ζώων τόν χειμώνα. Πρόβατα, γίδια, γουρούνια, ήταν τώρα καμιά έκατοστή στο Βάλντεγκ, στο Έμπερφουρτ και στο Πρόσπεκτ-Χίλλ, κι' οι σταύλοι του Φελσενχάιμ δεν ή-

ταν άρκετοι να χωρέσουν τόσα ζώα. Ήταν ακόμη και τα πουλιά, — κόττες, γάλοι, περιστερία, — που έπρεπε να τα ξαναμπάσουν για το χειμώνα, στην αύλη του Φελσενχάιμ και να τα περιποιούνται κάθε μέρα. Όσο για τις πάπιες και τις χήνες, αυτές μπορούσαν να τις αφήσουν στο βάλτο, που δεν άπείχε πολύ. Μόνο τα φορτηγά και τα καματερά, βόνασοι, γαϊδούρια, βώδια, δεν έβγαιναν ποτέ από το Φελσενχάιμ. Άν λογαριάσουμε λοιπόν τώρα και τις άγελάδες με τα μοσχάρια τους, θά ίδουμε ότι ή διατροφή των άποίκων θάταν εξησφαλισμένη μόνο με τα προϊόντα της αύλης του Φελσενχάιμ, — γάλα, σούζα, κρέατα, — και αν ακόμη δεν ύπήρχαν τα προϊόντα του κυνηγιού και του ψαρέματος, που κι' αυτά δεν έπαυαν να είναι άρκετά από τον Άπριλη ως τον Σεπτέμβρη.

Όστόσο, από τις 15 του Μάρτη, έπρεπε να λάβουν μέρος όλοι στις βιαστικές εργασίες της έξοχης, τουλάχιστο για μια έβδομάδα. Καί κατόπι, θα μπορούσαν να κάμουν και καμιά έκδρομη έξω από τα σύνορα της Γης της Έπαγγελίας.

Γι' αυτή μίλησαν οι δυο οικογένειες εκείνο το βράδυ. Κι' ειπαν πολλές και διάφορες γνώμες, ώστόσο άκούσθηκε κι' εκείνη που στο τέλος την παραδέχθηκαν όλοι.

Ο κ. Ουόλστον δεν έγνώριζε σχεδόν παρ' όλο το μέρος που εκτεινόταν από το ρεύμα των Τσακαλιών ως το άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας και περιελάμβανε το Βάλντεγκ, το Έμπερφουρτ, το Τσουκερτόπ και το Πρόσπεκτ-Χίλλ.

—Κι' άπορρο, άγαπητέ μου Ζερμάττ, ειπε μια μέρα, πώς, δώδεκα τώρα χρόνια, ούτε σεις, ούτε τα παιδιά σας, δεν έδοκιμάσατε να εισχωρήσετε στο έσωτερικό της Νέας Έλβετίας.

—Και γιατί να το κάναμε, φίλτατε Ουόλστον; αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Λάβε υπ' όψει σου τοϋτο: Όταν το νανάγιο του «Λάνδλντορ» μας έρριξε σ' αυτή την άκτι, οι γιοι μου ήταν μικρά παιδιά, άνίκανοι να με βοηθήσουν σε μια έξερεννησι...

—Ναί, βέβαια...

—Άλλα ούτε κι' ή γυναίκα μου δεν θα μπορούσε να με συνοδεύση, κι' εγώ πάλι δεν θάκανα φρόνιμα να την αφήνω μόνη...

—Μόνη με τον Φραγκίσκο που δεν ήταν παρ' όλην πέντε χρονών! έπρόσθεσε ή Μπέτση. Έπειτα, δεν είχαμε χάσει την έλπίδα ότι θα περνούσε κανένα πλοίο να μας πάρη.

—Το κυριώτερο ήταν, έξηκολούθησε ο κ. Ζερμάττ, να έπαρκοϋμε στις πρώτες μας άνάγκες, μένοντας κοντά στο ναυαγισμένο πλοίο, όσο δεν είχαμε βγάλει ακόμη από μέσα ό,τι μπορούσε να μας είναι χρήσιμο. Έπειτα, στο στόμιο του ρεύματος των Τσακαλιών, είχαμε νερό γλυκό στην άριστερή όχθη χωράφια που εύκολα μπορούσαν να καλλιεργηθούν' και λίγο μακρύτερα, έτοιμες φυτείες. Τέλος, σε λίγο, ή τύχη μας έκανε ν' ανακαλύψουμε την ύγιεινή και σίγουρη κατοικία του Φελσενχάιμ. Είχαμε καιρό να χάσουμε για να ίκανοποιήσουμε μια περιέργεια;

(Άκολουθεί)

* ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ *

Συνεχίζουμε για τα χρώματα με τα όποια αποδίδονται τα διάφορα αντικείμενα.

Το χρώμα των βουνών αποδίδεται με πράσινο και λίγη όχρα και με μαύρο, αφού το αναλύσωμε με λίγο άσπρο.

Τα δένδρα αποδίδονται με μαύρο, πράσινο, κίτρινο κλπ.

Προοπτική και φωτοσκίασι

Δέ φτάνει να ξέρη κανείς από πόσα κομμάτια άπαρτίζεται ένα αντικείμενο, πρέπει να ξέρη επίσης ποιά στάσι να του δώση μέσα στη ζωγραφική σύνθεσί του.

Πρέπει, πρώτα πρώτα, να φροντίση ώστε το τελάρο του, δηλαδή ή άσπρη επιφάνεια που πρόκειται να ζωγραφίση, νάνα συμμετρικό. Έπειτα πρέπει να γυρεύη το κέντρο της, είτε σημειώνοντας το με μια τελεία, είτε έχοντας το υπ' όψη με τη ματιά του. Μηχανικά, το κέντρο το βρίσκουμε χαράζοντας ένα λοξό σταυρό στις τέσσαρες γωνίες του πίνακα μας.

Ο πίνακας αυτός λοιπόν αντιπροσωπεύει για το ζωγράφο όλο το σύμπαν. Άν θέλη τώρα να χωρίση τον ουρανό από τη γη θά κόψη τον πίνακα με μια όριζόντια γραμμή. Είναι αυτή ή γραμμή του όριζόντος, που άπάνω της άπλώνεται ο ουρανός και από κάτω της ή γη.

Σημειώνουμε επίσης πάνω στη γραμμή του όριζόντος το σημείον εκείνο που πέφτει ή ματιά μας και που το λέμε σημείον όράσεως.

Από τη μικρούτσικη αυτή τελεία (σημείον όράσεως) κανονίζονται οι στάσεις και οι διαστάσεις κάθε αντικειμένου που βρίσκεται στον πίνακα, όπως από τη μικρή τρυπίτσα του τηλεσκοπίου άπλώνεται όλο το σύμπαν, στά μάτια μας.

Η Γεωμετρία είναι ή επιστήμη που μ' αυτή μετράμε τις διαστάσεις της γης, καθώς και κάθε σώματος.

Με τη Γεωμετρία έχουμε την έσωτερική πρόσοψη κάθε αντικειμένου, με την Προοπτική έχουμε την έξωτερική πρόσοψη, δηλαδή μας το παρουσιάζει όπως φαίνεται από άπόσταση.

Η γη είναι μια σφαίρα και το σχήμα της έπομένως είναι κυκλικό, άλλ' από τη σφαίρα κομμένη σε δυο, σχηματίζεται ή όριζόντια γραμμή, ή όποια είναι ευθεία, ενώ ή γραμμή του κύκλου της είναι καμπύλη.

Δύο ευθείες γραμμές που προχωρούν ταιριαστά και δεν συναντώνται ποτέ, λέγονται παράλληλες.

Δύο άλλες που συναντώνται λέγονται διεστικές.

Προοπτικώς όμως οι παράλληλες γραμμές γίνονται διεστικές γιατί κατ' αλήθειαν στο να συναντηθούν στο σημείον όράσεως.

Η γραμμή που πέφτει ίσα πάνω στη γη λέγεται κάθετος. Το ύψος της κάθετου γραμμής μικραίνει όσο πιο πολύ πλησιάζει προς το σημείον της όράσεως.

Στην πραγματικότητα όμως δεν μικραίνει το ύψος της, αλλά μικραίνει προοπτικώς, δηλαδή μικραίνει ή απόστασί της.

Η Γεωμετρία λοιπόν μάς μαθαίνει ότι υπάρχουν γραμμές ευθείες ή καμπύλες, κάθετες ή όριζόντιες, παράλληλες ή διεστικές. Καί τα σώματα που άπαρτίζονται από διάφορες γραμμές είναι είτε τετράγωνα, είτε τρίγωνα, είτε πολύγωνα, είτε κυκλικά κλπ.

Ένα γεωμετρικό σχέδιο μπορεί να μεταμορφωθί σε προοπτικό με τα μηχανικά μέσα της Προοπτικής.

Άν τυχόν σκοπεύετε να γίνετε μια μέρα άρχιτέκτονας ή σκηνογράφοι, μπορείτε να μελετήσετε σ' ένα σχετικό βιβλίο τη μηχανική Προοπτική με κάθε λεπτομέρεια. Έδω όμως σας λέμε γενικές ιδέες, για να ίκανοποιήσουμε την περιέργειά σας για την τέχνη της ζωγραφικής.

Φτάνει να έχετε υπ' όψη σας ότι όσο πιο πολύ ένα αντικείμενο πλησιάζει προς το σημείον όράσεως, τόσο και πιο πολύ μικραίνει και ότι οι άπάνω γραμμές του αντικειμένου που είναι παράλληλες, είναι, προοπτικώς, διεστικές. Οι κάθετες όμως μένουν πάντα κάθετες. Έν γένει κάθε αντικείμενο ζωγραφισμένο που έχει στον πίνακα τη διακοσμητική του στάσι, έχει και την προοπτική του στάσι, είτε είναι πλάγια, είτε κατά πρόσωπον, είτε κατά τρία τέταρτα, ή κάνει διάφορες κινήσεις.

Έκτος από τη γραμμική προοπτική υπάρχει και ή άέριος προοπτική, γιατί κάθε σώμα αλλάζει τονισμό σύμφωνα με την απόστασι που βρίσκεται.

Όσο πιο μακριά βρίσκεται το αντικείμενο τόσο και πιο πολύ άτονεί το χρώμα του, γιατί τυχαίνει να συναντή το φως έξ' αντανάκλασεως. Τα σώματα σε άπόσταση φαίνονται πάντοτε μπλέ, όπως ο ουρανός και τα μακριά βουνά. Το κόκκινο είναι χτυπητό και από μεγάλη άπόσταση. Τα δέ χρώματα έχουνε άλλη όμορφη με λιανικά και άλλη με κακοκαιρία.

Κ.μ.ς.

Σπίτι μέ χαρτί!

Είναι γνωστό ότι έχουν γίνει ως τώρα σπίτια από μέταλλο, από γυαλί, σπίτια κινητά και σε διάφορα σχήματα: καρδιάς, υποδήματος, πλοίου, καπέλλου κλπ.

Για πρώτη φορά όμως άκουεται ότι υπάρχει ένα σπίτι κατεσκευασμένο εξ ολοκλήρου σχεδόν με χαρτί έφημερίδων!

Ο άνθρωπος που έπետυχε το καταπληκτικό αυτό κατόρθωμα λέγεται "Ελις Στένμαν και κατοικεί στη πολιτεία της Μασαχουσέτης των "Ηνωμένων Πολιτειών. Ο "Ελις μάζευε από πολλά χρόνια τις έφημερί-

δες που διάβαζε και έφτιαχνε μ' αυτές, κολλώντας τα φύλλα τους, το ένα επάνω στο άλλο, συμπαιγν κομμάτια χαρτιού, ένα είδος πολύ χονδρού χαρτονιού στις διαστάσεις των έφημερίδων. Τα κομμάτια αυτά είχαν πάχος 215 φύλλων.

Με τα έτοιμα αυτά υλικά ο Στένμαν άρχισε, το 1922, να χτίζει το σπίτι του. Και το σπίτι δεν άργησε να έτοιμασθί.

Το καταπληκτικώτερο είναι ότι ο "Ελις συνέχισε έπειτα την προσπάθειά του, κάνοντας με έφημερίδες και τα έπιπλα του πρωτότυπου αυτού σπιτιού του. Το γραφείο του κατεσκευάσθη από έφημερίδες που περιγράφουν την διάπτυση του "Ατλαντικού υπό του Λίντμπεργκ. Και το κρεβάτι του με έφημερίδες των τεσσάρων έτών του παγκοσμίου πολέμου.

Για όσους είναι δύσπιστοι, πρέπει να σημειώσωμε ότι οι έφημερίδες της "Αμερικής, που έχρησιμοποιήσε ο Στένμαν, έκδιδονται σε 32-64 και παραπάνω σελίδες κάθε μέρα και έχουν έκτος της κανονικής και 5-6 ειδικές έκδόσεις, μία φορά την έβδομάδα! Γι-πήρχε λοιπόν πλούσιον οικοδομήσιμον υλικόν εις τον περίεργον αυτόν κ. "Ελις Στένμαν...

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Πρό καιρού είχεν άνακαλυφθί στην "Αμερική ένα μηχανήμα, το οποίο είχε την ιδιότητα ν' ανακαλύπτει την αλήθεια.

Σήμερα όμως έπανερχόμεθα στο ίδιο θέμα για να πούμε ότι άνεκαλύφθη ένα τελειότερο σύστημα για ν' ανακαλύπτεται η αλήθεια. Το νέο αυτό μηχανήμα μπορεί να σημειώνει και τις πιο άνεπαίστετες συγκινήσεις, κατασκευαστής του δέ είναι ο δόκτωρ Κρίστιαν Ρόνκσμικ του Πανεπιστημίου της Γιόθας.

Η αρχή, επί της οποίας βασίζεται κάθε «μηχανήμα της αλήθειας», είναι η έξη: Κάθε άνθρωπος με μία δεδομένη προσπάθεια επί του έαυτού του μπορεί ν' άποκρύψει από την έκφρασι του προσώπου του, καθώς και τις πράξεις του, τα έσωτερικά του συναισθήματα, αλλά δεν μπορεί να κατορθώσει, μπροστά σε μία συγκίνησι, ν' άποκρύψει ή να περιορίση τους παλμούς της καρδιάς του και τους νευρικούς σπασμούς του. Γι' αυτόν λοιπόν τον λόγον όταν έλθη εις έπαφήν με το «μηχανήμα της αλήθειας» άμέσως διαπιστοῦται αν τα λεγόμενά

του συμφωνούν με τα έσωτερικά του συναισθήματα.

Όταν ένας άνθρωπος τεθή σε παρομοίαν εξέτασιν, τοποθετούνται οι παλάμες του επάνω σε δυό καλώδια που έπικοινωνούν

με το μηχανήμα και μέσα σ' αυτό υπάρχει ένα είδος σειсмоγράφου τόσο ευαίσθητου, ώστε μπορεί και σημειώνει τους πιο άνεπαίστετους... σωματικούς σπασμούς!

Ίδου μερικά πειράματα

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Το μεγαλύτερον ήφαιστειον του κόσμου είναι το Μα-νο-λάα, που βρίσκεται στο αρχιπέλαγος των νήσων Χαβάι. Έχει ύψος 4.309 μέτρων και ο κρατήρ του έχει πλάτος 2 χιλιομέτρων και βάθος 600 μ.

Ο πρωταθλητής του κόσμου στο παιχνίδι «τόμινο» είναι ένας Ούγγρος ο οποίος έπεται τελευταίως να εκτελέση 146 διαφορούς συνδυασμούς του παιχνιδιού αυτού, καταπλήξας τους θεατάς του.

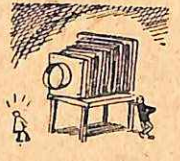
Σ' ένα λεπτό της ώρας ο αγγλικός λαός πίνει 833.333 φλιτζάνια καφέ. Ο αριθμός αυτός έξηκτιώθη τελευταίως κατά-πιν μιάς στατιστικής την οποίαν ένηργησεν ο Σύλλογος Καφεπωλών του Λονδίνου.

Οι ρέγγες τρέφονται από μικρά όστρεοκόδερμα και κάποτε βρίσκονται 60.000 άπ' αυτά μέσα στο στομάχι τους, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που έκαμην ένας "Αγγλος Ιχθυολόγος επί αυτού.

Το Κινεζικόν αλφάβητον συνίσταται από 40.000 σημεία. Έν αντιθέσει η όμιλουμένη γλώσσα δεν περιλαμβάνει παρά μόνον 800 λέξεις, τας οποίας οι Κινέζοι μεταχειρίζονται εις την καθημερινήν των ζωήν.

Στις "Ηνωμένες Πολιτείες κατεσκευάσθη μιά γιγαντιαία φωτογραφική μηχανή, που ζυγίζει 14 τόνους και χρησιμεύει στην άναπαράγωγή των απαραίτητων εις την ναυσιπλοΐαν - άεροπορίαν χαρτών.

του δόκτορος Ρόνκσμικ:

Οι πιο δύσκολες να έλεγχοῦν είναι οι ευχάριστες συγκινήσεις (διασκέδασις, χαρά, άνακούφισις κτλ.) κι' όμως έλέγχονται κι' αυτές! Και ίδου πώς:

"Αν π. χ. το υπό εξέτασιν άτομο είναι ευαίσθητο στη μουσική, άκούοντας ένα μουσικό κομμάτι συγκινείται, ενώ συγκινώνεται το μηχανήμα σημειώνει ελαφρές γραμμές και όμαλές, χωρίς πηδήματα και σπασμούς. "Αν όμως η μουσική άρέση υπερβολικά σπιν έξεταζόμενο, τότε ο δόκτωρ Ρόνκσμικ είναι εις θέσιν να μάθι μέσφ του μηχανήματος του τί είδος μουσικής προτιμά ο πειραματιζόμενος.

Μιά φοιτήτρια έξητάσθη μ' αυτό το μηχανήμα για ένα πολύ λεπτό θέμα. Ένώ αυτή είχεν έλθει σ' έπαφή με το μηχανήμα, ο δόκτωρ έδιάβασε μερικά όνόματα συμφοιτητών της. Το πρόσωπο της νέας έμενε άδιάφορο, άλλ' ο γραμμογράφος έδειξε ποιο όνομα την συνεκίνησε σάν το άκουσε.

Τα συναισθήματα του πόνου, του τρόμου, της άγωνίας, είναι τα εύκολότερα να έλεγχοῦν. Ένθυμείσθε την ιστορία του Δαμοκλέους; Έπειδή αυτός μισούσε τον Διόνυσιο, τον τύραννο των Συρακουσών, ο τελευταίος τον ήνάγκασε να καθήση στο τραπέζι, ενώ ένα τεράστιο σπαθί κρεμόταν επάνω στο κεφάλι του δεμένο με ένα λεπτό νήμα. Η δαμόκλειος σπάθη, ήτις έμεινεν ιστορική, ο δόκτωρ Ρόνκσμικ λέγει ότι αν ένας άνθρωπος καθόταν στην ίδια με την παραπάνω θέσι, θα διέγραφε η «μηχανή της αλήθειας» ότι συνησθάνθη ο Δαμοκλής τότε, δηλαδή προ 2.300 έτών.

Η ΓΗ ΒΙΑΖΕΤΑΙ...

Ο καθηγητής Μπρόουν, του Πανεπιστημίου Γιάλ, έκανε τελευταία μιά ένδιαφέρουσα παρατήρησι: ότι η γή διαγράφει την τροχιά της γύρω από τον ήλιο ένα δευτερόλεπτο ταχύτερα άπ' ό,τι την διέγραφε πρίν. Έτσι κάθε έτος της έποχής μας είναι μικρότερο κατά ένα δευτερόλεπτο από τα έτη των περασμένων αιώνων και η διάρκεια της ζωής μας αυξάνει συνολικώς κατά 50-70 δευτερόλεπτα!... χάρις εις τον κ. Μπρόουν...

ΠΥΘΕΑΣ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Οι άρχαιοι είχαν πολύ άόριστες ιδέες για τις χώρες που βρίσκονται προς βορράν της Εύρώπης, τις όποιες συνέχσαν στον άκριβη προσδιορισμό τους με άλλα υπερβόρεια μέρη.

Η άγνοια αυτή δεν ώφειλόταν στο ότι δεν άκουαν να μιλούν γι' αυτές - άφου άπεναντίας έπαιρναν άπ' εκεί διάφορα προϊόντα - άλλα γιατί οι Φοίνικες και οι Καρχηδόνιοι, που πήγαιναν με τα πλοία τους πολύ πιο μακριά στα βόρεια παράλια, άπέφευγαν να γνωρίσουν τις χώρες αυτές στους άλλους λαούς, για να χουν αυτοί το μονοπώλιο του άρκετά προσοδοφόρου έμπορίου που καλλιεργούσαν στις χώρες εκείνες.

Όστόσο, οι αντίπαλοι τους "Ελληνες, που κατοικούσαν κατά πολυάριθμες άποικίες κατά μήκος των Μεσογείων χωρών, ήταν φυσικό να σκεφθούν έγκαιρώς για την εξαπλώσι τους και βορειότερα για ν' άποφύγουν τουλάχιστον την μεσολάβησι των Φοινίκων στην εισαγωγή των βορειών προϊόντων στις χώρες των.

Η έπιχειρήσις όμως αυτή ήταν πολύ τολμηρή διότι, για τους "Ελληνες, το να βγούν άπ' τη Μεσόγειο θάλασσα ήταν σάν να ριψοκινδύνευαν έξοδο σ' ένα άγνωστο πέλαγος που βρισκόταν έξω από την Οίκουμένη, όπως ένόμιζαν.

Δεν άργησε όμως να βρεθί ο τολμηρός άνδρας, που, άψηφώντας όλους τους άγνώστους κινδύνους, έτόλμησε να έπιχειρήσι την έξοδο αυτή κατά τον Δ. αιώνα προ της νέας έποχής. Κι' ο άνδρας αυτός ήταν ένας άποικος Φωκαεύς Μασσαλιώτης, Πυθέας λεγόμενος, που δεν ήταν μόνο έπιδεδειχτος και τολμηρός θαλασσοπόρος, αλλά και ένας άπ' τους πιο διακεκριμένους άστρονόμους, άφου ήξερε να προσδιορίση το πλάτος της γενεθλίου πόλεώς του με την ίδια ακρίβεια που την προσδιορίζουν οι νεώτεροι.

Ο Πυθέας, λοιπόν, άφου πέρασε τις στήλες του "Ηρακλέους και άκολούθησε τα παράλια της "Ιβηρικής χερσονήσου, εξακολούθησε την προς βορράν πορεία του, όπου βρήκε τις Κασσιτερίδες νήσους, την "Ιρλανδία, και έξετέλεσε τον περίπλουν της Βρετανίας.

Σε δεύτερο ταξίδι του, έπωφελούμενος των σημειώσεων που είχε συλλέξει προηγουμένως, έπροχώρησε

προς βορράν της Γιουτλάνδης και εισέχωρησε στη Βαλτική θάλασσα, ως τις άκτες της "Εσθονίας, όπου άνεκάλυψε, στη μακρινή του αυτή θαλασσοπλοΐα, τις χώρες που συλλεγόταν το

ήλεκτρον.

Μολοντί δέ ο Πυθέας, και στα δυό του αυτά ταξίδια, δεν υπερέβη το προς Βόρειον πόλον άρκτικόν σημείον της Σκωτίας και τα γειτονικά νησιά, ώστόσο κατόρθωσε να συγκεντρώση άκριβείς πληροφορίες των βορειοτέρων

χωρών και μάλιστα για ένα μεγάλο νησί, που το ώνόμαζε Θούλη, όπου ο τροπικός κύκλος του θέρους άνεμινύετο μετά του άρκτικού κύκλου και όπου η ημέρα διαρκούσε είκοσιτέσσαρες ώρες κατά την βερνίνη τροπήν του κύκλου.

Στις χώρες αυτές, έλεγεν ο Πυθέας, δεν υπάρχει η καθαρώς λεγομένη γή, ούτε άέρας, ούτε θάλασσα, αλλά ένα είδος συμψηξέως όλων των στοιχείων, που έμοιαζε σάν μιά άπαλή σπογγώδης ούσια.

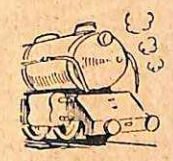
Φυσικά, ό,τι ο Πυθέας καλούσε «σπογγώδη ούσια» δεν ήταν παρά το μίγμα όμίχλης, χιονιών και πάγων των άρκτικών εκείνων χωρών. Όσον άφορα δέ το νησί Θούλη, οι άστρονομικές πληροφορίες, η διδομένη άπότασις και οι σχετικές σημειώσεις πείθουν ότι το μεγάλο εκείνο νησί δεν ήταν παρά η "Ισλανδία.

Όστόσο ο Πυθέας παρεγνώριθη από τους συμπατριώτες του, και μάλιστα από τους μεταγενεστέρους του. Επί άρκετους αιώνας κανένας θαλασσοπόρος δεν είχε το θάρρος να εξακολουθήσι τα ίχνη του στον άνατολικόν ώκεανόν.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Οι κόττες της ζούγκλας στην Αυστραλία οικοδομούν φωλιές, από άμμο και έύλα περιφέρειας 50 μ. σε ύψος 50 μ. για να τοποθετήσουν τ' αυγά τους. Για την εργασία αυτήν εργάζονται επί πολύν καιρόν.

Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν 200.000 άτομωχανές, οι όποιες εκμηνδύνουν τας άποστάσεις και έφέρουν εις έπικοινωνίαν τους πληθυσμούς των διαφόρων χωρών της γής.

Σ' ένα χρόνο εμφανίζονται στο σήμαν 150 διασκευασμένα διαττόντα άστέρωι, σύμφωνα με τας παρατηρήσεις του "Αστεροσκοπείου του Λονδίνου. Έξ αυτών λίγοι πέφτουν εις την γήν ως άόρατος σκόνη.

Μερικά καβούρια κρύβονται από τους άγθρούς τους βάσκοντας πάνω στο όστροκό τους χονδρές πέτρες τις όποιες πιάζουν και τοποθετούν με τις δαγκάνες τους. Κι' έτσι άποφύγουν το θάνατο.

Ένας "Αγγλος μηχανικός κατεσκεύασεν ένα μικροσκοπικόν μηχανήμα άσυρμάτου τηλεγράφου, που είναι μικρότερο από ένα μολύδι. Τον άσύρματο αυτόν θα χρησιμποιήση η "Αγγλική "Αστυνομία.

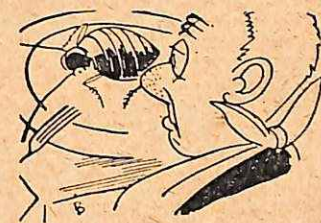

Η συλλογή δοκιμικών άποτυπωμάτων, τα όποια συνεκέντρωσε το "Όμοσπονδιακόν Γραφείον Εγκληματολογικών "Αναζητήσεων των "Ηνωμένων Πολιτειών, άνέρχεται εις 5.000.000 άποτυπώματα.

Η έντομοφαγία

Ένα γερμανικό περιοδικό ανέφερε προ έτών περίεργα πράγματα για την έντομοφαγία! Άπεκάλυψε δηλαδή ότι υπάρχουν έντομα τα όποία, καταλλήλως μαγειρευόμενα, παρέχουν υγιεινή και πλούσια τροφή στον άνθρωπο. Το ίδιο είχαν υποστηρίξει και παλαιότερα διάφοροι σοφοί έπιστήμονες, αλλά κανείς δεν θέλησε - εύτυχώς... - να τους άκούση. Μερικοί άπ' αυτούς μάλιστα έφανα οι ίδιοι έντομα, για ν' άποδείξουν την όρθότητα των ισχυρισμών τους.

Ο άστρονόμος Λούλανδ μάζευε από τον κήπο του κάμπιες και τις έτρωγε για... στομαχικό! Ο Λού-

λανδ υπεστήριζε συγκεκριμένως ότι οι άράχνες έχουν γεύσι καρδιούχο και οι κάμπιες γεύσι άμυγδάλου!...

Οι Ιθαγενείς του Περού θεωρούν ως πολυτελές φαγητό ένα είδος μεταόσκώληκος, που τον όνομάζουν «σανσιλίον». Επίσης οι έρυθρόδερμοι της Βραζιλίας τρώνε με έξαιρετική ευχάριστησι τις κάμπιες «μπαμπού».

Όρίστε όμως και έπισημότερες γνώμες για την έντομοφαγία: Σ' ένα συνέδριο έντομολόγων, που συνεκλήθη στο Παρίσι το 1877, ή... καταρτίδα συνεστήθη ως έξαιρετική τροφή, με την προϋπόθεσι να μαγειρευθί όπως πρέπει! "Αν θέλετε να μάθετε τον τρόπο του μαγειρέματος, όρίστε τον:

«Παίρνουμε άρκετές κατσαρίδες, τις κοπανίζουμε σ' ένα γουδί, τις κοκκινίζουμε μετά και την σκόνη τους την βράζουμε. Για ελαφρά σούπα, το βράσιον γίνεται με νερό. Για παχειά, όμως, με βούτυρο. Και στις δύο περιπτώσεις η γεύσις της σούπας είναι έξαιρετική και άρέσει και στον πιο ιδιότροπο καλοφάγα!»

"Αλλά, προς Θεού, μη δοκιμάσετε!

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και χωρίς να προφέρει άλλη λέξη, ο κυνηγός έσπρωξε στη μπράντα του ντυμένος καθώς ήταν. Ο Ρινάλντι είδε δυο σκιές... δυο φύλακες να κάθονται πλάγι στη σκηνή που κοιμώταν ή νέα Άνεστωτάς και κάθισε στη μπράντα, άναποφάσιτος.

Οι φωτιές άρχισαν σιγά-σιγά να σβύνουν.

IV

Ο ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΠΛ

Τα μεσάνυχτα ο Ρουτζέρο Σάντι σηκώθηκε. Ο Ρινάλντι κοιμώταν βαθύτατα, γιατί μόλις τον είχε πάρει ο ύπνος, αφού κάθισε αρκετή ώρα και σκέφτηκε. Τα άστέρια έλαμπαν και το φεγγάρι είχε μεσουρανήσει. Άπτο το δάσος έφύεγαν άρώματα έξωτικών λουλουδιών και κρωσιματα πουλιών. Η νύχτα ήταν ήρεμη.

Ο Σάντι στάθηκε ν' άκούσει, σάν να απελάμβανε εκείνη την ήρεμία της φύσεως. Ύστερα, με την καρμπάνα στα χέρια, προχώρησε προς τη σκηνή. Οι δυο φρουροί τον άνεγνώρισαν άμέσως. Άκούμπησε το αυτί του στο ύψωμα της σκηνής κι άκουσε την ήσυχη άναπνοή της νέας που κοιμώταν. Ύστερα προχώρησε ως την πιο άπομακρυσμένη γραμμή των φουρών. Οι φωτιές έσβυναν, άπεμναν λίγα κάρβουνα σκεπασμένα με στάχτη. Μία σκιά προχωρούσε προς την κατασκήνωσι.

— Σαρόγκ!
— Κύριε!
— Σού είχα πη να κοιμηθής.
— Όταν ο κύριός μου είναι ξύπνιος και εγώ πρέπει να μην κοιμάμαι.
— Άλλάξες τους φρουρούς;
— Ναί! Όλα είναι εν τάξει. Τά ζώα κοιμούνται. Το καρβάδι κοιμάται. Κανείς όμως δεν θά έλθω. Το δάσος είναι ήσυχο. Άκούσα το ούρλιασμα κάποιου τσακαλιού.
— Μά ή φωνή του τσακαλιού μπορούσε να ναι κανένα σινιάλο.

— Ήταν πολύ μακριά, κύριε, και δεν μπορούσα να καταλάβω αν βγήκε από ζώο ή άνθρωπο.

— Οι φρουροί άκουσαν τις διαταγές μου;

— Ναί.

Ο Σάντι κάθισε κατά γής και έβαλε την καρμπάνα του άναμεσα στα γόνατά του. Ο Μαλαίσκος κουλουριάστηκε κοντά του.

— Πιστεύεις, κύριε, πώς διατρέχουμε κίνδυνο;

— Αυτή είναι ή ώρα του κινδύνου, Σαρόγκ. Τώρα που μπορεί να μας πιάσουν στον ύπνο. Άλλά δεν συνέβη τίποτα. Πέρασαν σιγά-σιγά οι ώρες κι ύστερα ο ούρανος άρχισε να φωτίζεται και τα άστέρια να σβύνουν ένα-ένα.

— Τώρα μπορούμε να κοιμηθούμε δυο-τρεις ώρες. Πήγαμε να φωνάξω τον Λονάγκ.

Ο Μαλαίσκος έτρεξε να ζυγνήση έναν άλλο που κοιμώταν κοντά στη φωτιά. Ήταν ένας Άνακαίτης, που έκτελούσε χρέη ύποδοικητού των φυλάκων. Παρουσιάστηκε άμέσως στον κύριο του και του είπε:

— Άλλάξες τους φρουρούς, Λονάγκ. Κι' ύστερα χτύπησε ενεργήριο και έτοιμασε το τοαί.

Έγώ και ο Σαρόγκ θά πάμε να κοιμηθούμε και σ' άφίνουμε στη θέα μας. Πρόσεξε να μη βνη κανείς από την κατασκήνωσι, ούτε κι ο φίλος μου και ούτε ή λευκή γυναίκα.

— Κατάλαβα, κύριε, κοιμήσου ήσυχος.

Ο Ρινάλντι σάστισε μόλις είδε τον Βιρμάνον ύπνρητί να του σερβίρη το τοαί και τον Σάντι που σηκώνονταν τόσο πρωί να κοιμάται άκόμη. Τόν πλησίασε για να τον ζυγνήση, αλλά ο ύπνρητής του έκανε νεύμα να μην επιχειρήση.

— Ο κύριος θέλει να κοιμηθής!

Ο Ρινάλντι σήκωσε τους ώμους. Είπε να του φέρουν νερό για να πλυθής, ένθ γύρω του άντηχούσαν άμυλές, χρεμίσματα και ούρλιασματα.

Ο θόρυβος δεν ξυπνούσε τον άρχηγό. Ο δημοσιογράφος, μόλις έτοιμάστηκε, πήγε στη σκηνή.

Η Συμπιλ Μάινερ ελχ' έτοιμασθη κι' αυτή. Κοιμήθηκε καλά; Σας έφταναν το τοαί;

— Ναί, εύχαριστώ. Ο κύριος Σάντι;

— Κοιμάται άκόμη. Άν...

— Κοιμάται; Μά...

— Σας φαίνεται παράξενο; Και σ' εμένα.

Κι' όμως σηκώνονταν πολύ πρωί. Πριν βγη ή ήλιος...

— Βιάζεσθε, μίς Μάινερ...

— Σκέπτομαι πώς ο άδελφός μου από τη μία στική...

στιγμή στην άλλη... "Ω, δεν μπορούμε να ξυπνήσουμε τον κύριο Σάντι;

— Όχι. Καλλίτερα να περιμένουμε λίγο.

Ξέρετε πώς ή τύχη σας βοήθησε πολύ;

— Τό ξέρω. Δεν φανταζόμουν πώς θά σ' άς συναντούσα.

Ο Ρινάλντι έβριξε μία ειρωνική ματιά στο φόρεμά της νέας.

— Μου φαίνεται πώς το φόρεμά σας δεν έπαθε τίποτα από τ' άγκάθια του δάσους.

Η Συμπιλ δεν άπήντησε, αλλά ή ματιά που έβριζε στον νέο ήταν γεμάτη ύποψια και παρατήρησι.

— Δείξτε μου την κατασκήνωσι, είπε άλλάζοντας θέμα. Άκούω μουγκριάσματα. Είναι τά θηρία σας;

— Πράγματι.

Ο Ρινάλντι την συνάδευσε ως τά όχηματά, όπου οι φύλακες περνούσαν άνάμεσα από τά σιδερά των κλουδιών κοιμάτια κρέας που οι τργειές άρπαζαν με βουλιμία και τά κοιμάτιαζαν με τά άπαίδια νύχια τους για να τά καταδροχίσουν εύκολότερα.

Η Συμπιλ άνατήριχσε.

— Προένουν τον πόθο... μωρουρίσει.

Οι τργειές την κίταξαν με τά κίτρινα μάτια τους και μουγκρίζαν.

— Προτιμώ αυτά τά ζώα, είπε η νέα δείχνοντας το ζευγάρι των μικρών έλεφάντων που ήσαν δεμένοι από τό ένα πόδι με μιά άλυσίδα.

Τά παχύδερμα σήκωναν την προσοκίδα τους για να καταπιούν δέματα χόρτου.

— Κι' αυτά τά δυο άλογα είναι πολύ άμορφα...

Ήσαν τά άλογα του Σάντι και του Ρινάλντι. Η Συμπιλ τά χάιδεψε και ζήτησε την άδεα να καθάλλικεψη τό ένα.

Ο Ρινάλντι κάλεσεν έναν ύπνρητή που λουστράριζε τη σέλλα κι' άμέσως έτοιμασε τό άλογο.

Με μεγάλη εύκυνση ή νέα πήδησε στη σέλλα και σπρωχόμενα τό άλογο κόνοντας ένα μεγάλο γύρο στην κατασκήνωσι. Ο Ρινάλντι σκέφθηκε να την άκολουθήση και άμέσως διέταξε να του έτοιμάσουν τό άλλο άλογο. Κάλασε πίσω από τη νέα και την είδε εαφνικά να κατεβήνεται προς τη γραμμή των φυλάκων, σάν ναβέλε να βγη από την κατασκήνωσι.

Ένας σκοπός πήρε την καρμπάνα του, άπαγορεύοντας τη διόδο, αλλά ή Συμπιλ έξηκολούθησε τον καλπασμό της.

— Τάσσαι! Μην πυροβολήσι!—φώναξε ο Ρινάλντι χειρονομώντας. Ο σκοπός διάταξε κι' ή Συμπιλ πέρασε τη γραμμή άκολουθούμενη από τον δημοσιογράφο. Πέρασαν την πεδιάδα και χάθηκαν στο δάσος.

Ο Λονάγκ έτρεξε άμέσως και έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις στον σκοπό γιατί δεν πυροβόλησε. Ύστερα πήγε στον κύριο του.

Ο Ρουτζέρο Σάντι μόλις είχε ζυγνήσει.

— Όλα! Είν' όλα εν τάξει;

Ο ύπνρητής σερβίρισε το τοαί και ο Λονάγκ στάθηκε άνησυχός.

— Λονάγκ... Ύπνρητες τον Σαρόγκ; Και έτοιμασθή το καρβάδι για άναχώρησι. Θά προχωρήσουμε με κάθε προσφύλαξι. Μά τί συμβαίνει;

— Η λευκή κύρια και ο κύριος έφυγαν με τά άλογα. Ο σκοπός θέλησε να τους σταματήσει κι' ο φίλος σας τόν άπέτρεψε κι' έτσι δεν πυροβόλησε.

— Πότε;

— Τώρα.

— Και πήγαν στο δάσος;

— Ναί.

— Ξύπνησε τον Σαρόγκ.

Κι' ένθ ο Άνακαίτης άπομακρυνόταν, ο Σάντι άρχισε σιγά-σιγά να βουτιέται σ' μία θύελλα συναισθημάτων.

Ο Σαρόγκ ήλθε.

— Θά μείνουμε έδω! τόν διέταξε άπότομα.

Έτοιμάσε την κατασκήνωσι για την άμυνα. Κάψε δένδρα και κανέ φράγματα. Όλοι να πάρουν ύπλο. Δέκα φύλακες θά έλθουν μαζί μου.

— Δεν θά φύγουμε, κύριε;

— Ο φίλος μου έφυγε. Πρέπει να τον θωρ.

Άλλά θάπρεπε να τον έγκαταλείψω! Η παγίδα δεν έπιασε, Σαρόγκ. Άλλά ο φίλος μου πιάστηκε.

— Η παγίδα; Η παγίδα για τά θηρία;

— Ναί, για όλα τά ζώα που έχουμε μαζί μας και για μένα και για σένα και για όλους τους δικούς μας. Η παγίδα ήταν πολύ έλκυ.

— Σκέπτομαι πώς ο άδελφός μου από τη μία στική...

τά μάτια της Μάρης Γκόντις που είναι τόσο γνωστά στη Σιγκαπούρη!

Ο Σαρόγκ δρθάνοιξε τά μάτια.

— Πήγαυε! Διάλεξε δέκα ανθρώπους! Ο-πλίσέ τους!

Ο Σαρόγκ άπομακρύνθηκε.

Έδόθησαν νέες διαταγές και ή κατασκήνωσι άλλάξε μορφή. Οι άνδρες χωρίστηκαν σ' ομάδες και έξυπηρετούσαν τις διάφορες άνάγκες του καρβατιού. Μερικοί ώπλισμένοι προχώρησαν στο δάσος, προστάτοντας τους άλλους που έκοθαν τά δένδρα.

Σ' ένθ ώρες ή κατασκήνωσι έμοιαζε με στρατόπεδο, με φρούριο!

Οι άνδρες, που θά πήγαυαν με τον Σάντι, είχαν έτοιμάσει τά άλογά τους και τά ύπλα τους.

Ο Σάντι φώναξε τον Σαρόγκ:

— Πρόσεξε, σ' έν εμπιστεύομαι τό καρβάδι, τη ζωή όλων αυτών των ανθρώπων και διόκληρη την περιουσία μου. Έχε τό νοι σου γιατί θάρθουν οι έχθροί. Έκ'αυν τόσα για να με άπομακρύνουν από έδω. Και τό καταρώσαν... έξ αιτίας του φίλου μου, που δεν μπορώ να τον έγκαταλείψω. — Σαρόγκ, σ' πρέπει όπωσδήποτε ν' άμυνθής.

Ο Μαλαίσκος άπήντησε:

— Κύριε, σ' θά χάσης την περιουσία σου όταν πεθάνουμε όλοι μας!

Ο Σάντι πήδησε στο άλογό του και σηπρύνισε...

V

ΜΟΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΩΓΛΗ

Άφοδ έκάλπασε με δαιμονισμένη ταχύτητα, κατά μήκος ενός μονοπατιού που ίσως να έχ'αράσαν με τό πέρασμά τους έλέφαντες, κι' άποφεύγοντας να π'σση επάνω στους περιέργους κι' έκτεταμένους κορμούς των δένδρων, ο Ρινάλντι φώναζε διαρκώς στη νέα να σταθή. Τέλος κατάρθωσε να την πτάση και σκύβοντας άρπαξε τά λουριά του άλόγου της.

— Τρελλαθήκατε, μίς; φώναξε. Γιατί σηπρυνίσσατε τόσο πολύ; Άς ξαναγυρίσουμε άμέσως στην κατασκήνωσι.

Η Συμπιλ έβριξε άπότομα και προς τά πίσω τό κεφάλι, έθγαλε την κάσκα της και άνεσώκως τά έαυθά της μαλλιά. Ύστερα ξέσπασε σ' ένα ήχηρό και μεταλλικό γέλιο.

Ο Ρινάλντι έχασε για μία στιγμή όλο τον θυμό του και θαύμασε την όμορφία εκείνου του εύθυμου προσώπου.

Ύπληρχε κάτι τό περίεργο σ' εκείνη τη νέα, πράγμα που ο Ρινάλντι δεν κατώρθωνε να καταλάβη.

Η νέα σάν τέλειωσε τό γέλιο της, είπε με εύχάριστο τόνο φωνής:

— Ένας πρωϊνός περίπατος με τό άλογο, είναι πάντα εύχάριστος, άλήθεια; Φοβώσαστε μήπως τό δάσος;

— Θάπρεπε σεις να φοβώσαστε, σύμφωνα μ' εκείνα που μ' άς διηγηθήκατε χέος τό βράδυ!

— Έγώ, όχι! Έγώ πάντα καλούς φίλους στη ζούγκλα. Κιττάζει!

Εδειξε προς τά πίσω και ο Ρινάλντι στράφηκε να ίδη. Η κατάπληξι τον παρέρυσε: δυο άνθρωποι βρίσκονταν στο μονοπάτι και τόν άκόπευαν με τις καρμπίνες τους.

— Κατεβήτε από τό άλογο, φίλε!—άκούστηκε μία σκληρή φωνή.

Ο δημοσιογράφος ταραχθηκε κι' έφερε τό χέρι στη ζώνη του ζητώντας τό πιστόλι του.

Την ίδια όμως στιγμή έννοιωσε ένα σκληρό αντικείμενο να του πιέζη τά πλευρά και άκουσε τη φωνή της Συμπιλ που είχε πάρει τώρα ένα τόνο προσηγής:

— Άν δεν σηκώσετε ψηλά τά χέρια, θά πυροβολήσω!

Η νέα του είχε άκουμπήσει ένα πιστόλι στα πλευρά. Σαστισμένος ο Ρινάλντι, γύρισε και την κίταξε κι' έμεινε άκίνητος σάν αντίκρυσσε οτά μάτια της μιάν άπειλητική λάμψι και στο πρόσωπό της μιάν έκφρασι σκληρότητας. Σιγά σιγά τότε σήκωσε τά χέρια.

Οι δυο άνδρες πλησίασαν, άφήρεσαν τό πιστόλι του Ρινάλντι, τόν τράβηξαν κάτω από τό άλογο και του έδεσαν τά χέρια πίσω στη ράχι του.

Μά τρελλαθήκατε; φώναξε ο δημοσιογράφος. Τι σημαίνουν όλα αυτά;

— Σημαίνουν, άπήντησεν ή Συμπιλ, ότι άν δεν κατάρθωσα να τραβήξω έξω τον Σάντι, τούλάχιστον πήρα έσας. Και νομίζω πώς ή ά-

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Δυο γυναίκες κρατούν μερικά μήλα στο χέρι τους και πηγαίνουν να τά πωλήσουν.

Στό δρόμο λέει ή μία στην άλλη:

— Δώσε μου ένα μήλο απ' τά δικά σου για να έχωμε και οι δυο τόν ίδιο αριθμό μήλων.

— Και γιατί; άπάντησε ή δεύτερη.

Δώσε μου εσύ καλύτερα ένα μήλο, για να έχω τά διπλάσια απ' τά δικά σου.

Πόσα μήλα είχε ή κάθε γυναίκα στο χέρι της;

Χ. Κ. ΓΟΥΓΟΥΛΑΣ

ΛΕΞΙΓΡΑΦΟΣ

Τό πρώτο μου, ο φίλτατος, πολύ σ' έννοχλει.

Τό δεύτερον συγγένειαν πολύ στενής δηλοί.

Τό σύνολόν μου έκαστος μετά κραυγής φωνάζει

σάν τί, επικείμενον, κακόν τόν άναγκάζει;

Θ. Ν. ΣΚΑΝΔΑΛΗΣ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

* * * * * = Έλληνική νήσος.

* * * * * = Αίχμη.

* * * * * = Μέλος του προσώπου.

* * * * * = Άντανυμνία.

* * * * * = Σύμφωνον.

Η. Δ. ΖΟΜΠΟΛΑΣ

παγωγή σας θά κοστίση πολύ στον Σάντι γιατί σ' άναπα.

— Όστε ή ιστορία που μ' άς διηγηθήκατε ήταν π'ασθη! Είχε δικιο...

— Ποιός; Ο Σάντι; Για πέστε μου, αυτός παρετήρησε πώς τά ρούχα μου δεν ήσαν κουρελιασμένα; Τι βλάκας που ήμου να μην τό σκεφθώ. Όστε λοιπόν είχε καταλάβει πώς... και μόλις κατάρθωσα να φύγω!

— Θάάνουν οι πολυλογίες! Άς φύγουμε από έδω, γιατί είναι πολύ επικίνδυνο τό μέρος!

— φώναξε με βραγχή φωνή ο ένας από τους δυο λευκούς που τό πρόσωπό του παρουσίαζε σκληρότητα και ήταν ήλιοκαμένο.

— Ναί, Λόρεντ, άπήντησε ή Συμπιλ.

Λόρεντ; Ήταν ο...άδελφός της; Ο Ρινάλντι δεν πρόφθασε να σκεφθής, γιατί ο άλλος λευκός τόν έσπρωξε, άκουμπώντας του την κνήμη της καρμπίνας στη ράχι του κι' ο δημοσιογράφος άναγκάστηκε να περπατήσει κυτίζοντας κάτω για να μην μπερδεύη στις λιάνες που ήσαν άπλωμένες στο έδαφος.

Άκουσε την Συμπιλ και τό Λόρεντ που μιλούσαν πίσω του, αλλά δεν μπόρεσε να διακρίνη τά λόγια τους. Ποιοι να ήσαν άρά γε αυτοί οι λευκοί;

Άφησαν τό μονοπάτι και προχώρησαν προς την καρδιά του δάσους.

Ο Ρινάλντι προσεπάθησε άκόμη να διαμαρτυρηθής, δοκίμασε να σταθή, αλλά σπράχθηκε κακήν κακώς και είδοποιήθηκε πώς, άν έξακολουθούσε, θά τόν σκοτώναν. Ύπεκυψε στην περιέργη και άκατανόητη περιπέτεια.

Η πορεία δεν ήταν σύντομη. Η ζέστη ήταν άπομνηστική και παρ' όλο που οι άκτινες του ήλιου δεν έφταναν κάτω από τά πυκνά φυλλάδια των αινωδιών δένδρων, έν τούτοις ή άτμοσφαιρά έκαιγε και άναθυμιάσεις κατέκλυζαν τόν τόπο. Τά ελαρά φύλλα που είχαν πέσει κάτω, άνακατείνονταν με τη λάσπη και άποτελούσαν ένα πολύ γλυτοτερό μίγμα. Ύστερα άλλάξανε δρόμο και βγήκανε σ' ένα στεγνό μέρος και βραχάδες.

Για μία στιγμή ο Ρινάλντι αντίκρυσεν έναν π'ελαριο βράχο που ύψωνόταν προς τόν καταγώναν ούρανο. Ένας μισόγονος Ιθαγενής

Ο «ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ»

Οριζοντίως:

1. Δεν έχουν θέσιν εις αυτόν οι άμαρτωλοί.

2. Άρθρον (πληθ.).

3. Βυζαντινή νότα.

4. Βιβλικόν πρόσωπον. — Νότα. —

5. Πόλις της δυτικής Ελλάδος.

6. Πόλις της Ισπανίας (γενική).

Καθέτως:

1. Όρος της Ελλάδος.

2. Όμοιον του 2 οριζοντίως.

3. Μόριον της δημοτικής, προτασσόμενον του όρκου.

4. Δέκατος τρίτος.

5. Προτρεπτικόν μόριον.

6. Επίθετον περιφίμου 'Ιρλανδοσύγγραφως. — ΡΣ.

7. Άρθρον (δοτική).

8. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

9. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

10. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

11. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

12. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

13. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

14. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

15. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

16. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

17. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

18. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

19. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

20. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

21. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

22. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

23. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

24. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

25. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

26. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

27. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

28. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

29. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

30. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

31. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

32. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

33. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

34. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

35. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

36. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

37. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

38. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

39. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

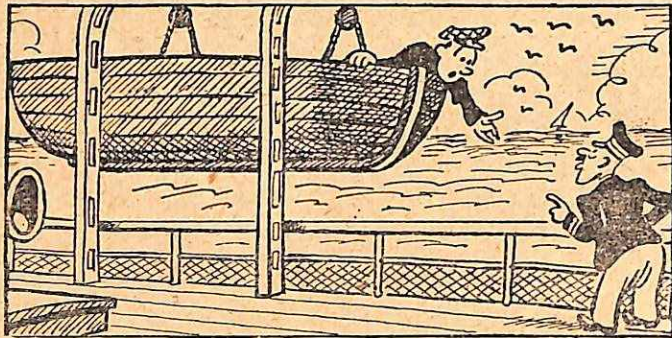
40. Όνομα άειμνήστου Βασιλίσσης της Ελλάδος (γεν.).

41. Όνομα

λίγη ευθυμία

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ...

Ο πλοίαρχος: Γιατί κάθεται μέσα στη βάρκα;
Ο επιβάτης: Έχω βάλει στοίχημα να διαπλεύσω τον ωκεανό με μία βάρκα!

Ένας υπομονητικός

Ο διευθυντής των φυλακών, σ' έναν καταδικασμένο εις θάνατον την παραμονή της εκτελέσεως:

— Σήμερα είναι η τελευταία σου ημέρα και σύμφωνα με τη συνήθεια έρχομαι να σε ρωτήσω αν έχεις καμιά ιδιαίτερη επιθυμία.

— Μάλιστα, κ. διευθυντά.

— Τι επιθυμείς να σου φέρω;

— Θέλω να φάω σταφύλια, κ. διευθυντά.

— Σταφύλια! Τώρα Φεβρουάριο μήνα πού να τα βρούμε τα σταφύλια...

Βγαίνουν τον Αύγουστο...

— Τότε θα περιμένω, κ. διευθυντά.

Ιερό...

Ο νεαρός μυθιστοριογράφος επισκέπτεται έπειτα από λίγες ημέρες ένα μεγάλο βιβλιοπωλείο για να ρωτήσει αν πουλιέται το βιβλίο του.

— Α! είπε ο υπάλληλος, θα έλεγε κανείς ότι είναι ιερό...

— Και γιατί;

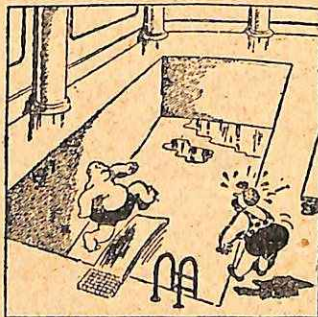
— Γιατί κανένας δεν το έγγγιζει!...

Σώθηκε!

Ένας κουφός συναντά ένα φίλο του και του λέει μ' ένθουσιασμό:

— Εύτυχώς πού βγήκανε τα ασύρματα τηλέφωνα και μπορεί κανείς ν' ακούη τί του λένε από πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

ΗΤΑΝ ΑΔΕΙΑ!

— Γιατί φωνάζεις έτσι; Είναι η πρώτη φορά πού με βλέπεις να κάνω βουτιές στην πισίνα του σπιτιού μας;

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΛΕΠΤΟ

Όλοι γνωρίζετε ότι το λεπτό αποτελείται από 60 δευτερόλεπτα και ότι όταν συμπληρωθή ολόκληρος κύκλος από τον δευτερολεπτοδείκτη, έχει περάσει ένα ακριβώς λεπτό.

Αλλά πόσοι άνθρωποι είναι εις θέσιν να υπολογίσουν με ακρίβεια τον χρόνο ενός λεπτού, εξήντα δηλαδή δευτερολέπτων; Πολλοί έχουν το εξής

πρακτικόν μέσον υπολογισμού: μετρούν από το ένα ως το εξήντα και όταν τελειώση το μέτρημα, νομίζουν ότι πέρασε ένα λεπτό. Αυτό όμως δεν είναι καθόλου ακριβές. Γιατί άλλοι μετρούν γρήγορα και άλλοι αργά και έτσι το λεπτό έχει άλλοτε 45 και άλλοτε 70 δευτερόλεπτα...

Το ζήτημα αυτό αποτελεί την βάση ενός ωραρίου και ωφελίμου παιχνιδιού.

Ένας από τους παίκτας, ο έλεγκτής, στέκεται μπροστά στους άλλους, μ' ένα ρολόι στο χέρι. Μόλις δώση το σύνθημα, ο πρώτος παίκτης αρχίζει να υπολογίζει το λεπτό, ενώ ο έλεγκτής παρακολουθεί τον δευτερολεπτοδείκτη. Όταν ο παίκτης νομίζει ότι συνεπληρώθη το χρονικόν όριον των 60 δευτερολέπτων, είδοποιεί, φωνάζοντας:

— Ένα λεπτό!

Ο έλεγκτής κυττάζει άμέσως σέ ποιο ακριβώς σημείο του κύκλου είναι ο δευτερολεπτοδείκτης και γράφει σ' ένα χαρτί: «Ο Α' παίκτης υπερέβη σεν ότι το λεπτό έχει (λ. χ.) 68 δευτερόλεπτα». Αυτό έννοείται γράφεται εάν ο παίκτης έδηλωσε ότι πέρασε το λεπτό, τη στιγμή πού ο δευτερολεπτοδείκτης έδεικνυε 68'', έφ' όσον δηλαδή συνεπλήρωσε ένα κύκλο και 8 δευτερόλεπτα. Αν πάλι τη στιγμή της δηλώσεως ο δείκτης εύρίσκετο στα 35, 42, 63, 58 κλπ. δευτερόλεπτα, θά γραφή στο χαρτί από τον έλεγκτή ο ανάλογος αριθμός.

Κατ' αυτόν τον τρόπον υπολογίζουν το λεπτό και όλοι οι άλλοι παίκται και στο τέλος γίνεται η κατάταξις. Πρώτος έρχεται εκείνος πού πλησίασε περισσότερο τα 60 δευτερόλεπτα και ακολουθούν οι άλλοι, αναλόγως των στοιχείων πού έχει γράψει ο έλεγκτής

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΤΟΥ 20ου ΤΕΥΧ.

Οριζοντίως: 2, Πάν. 3, Παθία. 4, Κανάρης. 5, τό-ώα. 6, καμπάνα. 7, ύαινα. 8, στά. Κ α θ έ τ ω ς : 2, κόκ. 3, πά-αυ. 4, Παναμάς. 5, Ιλάβ-Πίττ. 6, Νιρθάνα. 7, άη-νά. 8) Σφά.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ.

ΜΑΝΤΕΙΑ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Στρατηγός των αρχαίων Θησών.
2. Γάλλος συγγραφέας του 19ου αιώνα. — Πόλις της Ηπείρου. — Τας όποιας.
3. Μέρος όπου υπάρχουν πυρετοι και γνωστή ασθένεια. — Εκεί έλασεν ο Μωυσης τας έντολας.
4. Γράμμα. — Τελειωμένο, έτοιμο.
5. Μόριον μέλλοντος. — Μύτη. — Κάτι πού δεν είναι σωστό.
6. Τζάκι και μεταφορικώς το κέντρον της οικογενείας. — Συμπερασματικόν.
7. Άλογο.
8. Άρπακτικά πτηνά. — Νήσος της Άμερικής φημισμένη για τα πούρα της.
9. Ποταμός της Άφρικής. — Χρόνια.
10. Χειμερινόν σπόρ. — Ύποθετικόν. — Αιγυπτιακή θεότης.
11. Άρθρον (πληθ.). — Δρόμοι. — Διηγήτηριον (δοτ.). — Μ. Σ.
12. Πρόθεσις. — Νότα. — Λέγεται έν τη μυθολογία ότι με τη λύρα του ήμέρωνε τά άγρια θηρία.
13. Άνθη. — Έρπετόν μικρόν. — Όχι στραβά (δημ.).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

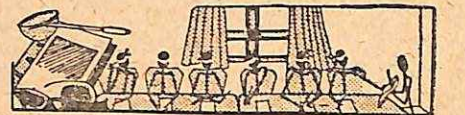
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Άρχαίον μνημείον επί της Άκροπόλεως των Άθηνών. — Πάντοτε.
2. Έστειλε τον Ιάσωνα να του φέρη το χρυσόμαλλον δέρας. — Μουσικός φθόγγος. — Τελικός σύνδεσμος.
3. Το αντίθετον πού κάτω. — Γαλλική κτησις εις την Άφρικήν.
4. Χονδρή σανίδα. — Πληγή.
5. Ναυτικόν κράτος της Ιταλίας, μη όφιστάμενον ήδη. — Τραγουδιστής (άρχ.).
6. Σήμα κινδύνου. — Άπαντα.
7. Μόριον ύποτακτικής. — Άρθρον (πληθ.).
8. Όχι άγουρα. — Την όποιαν. — Ο. Ρ.
9. Ν. Τ. — Άναφορική άντωνυμία. — Είναι άνακατεμένη με τα σιτάρι.
10. Πρωτόγονον μέσον φωτισμού. — Έθνικός εύρεγής.
11. Θρησκευτική τροφή (δημοτ.). — Έάν.
12. Μικρά νήσος τού Αιγαίου, φημισμένη διά τόν οίνον της. — Ποντίκι.
13. Ίδικά σου. — Μόριον ύποτακτικής. — Όρος της Ελλάδος.

Το σημερινόν σταυρόλεξο είναι από τα καλύτερα και δυσκολώτερα πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στη «Νεολαία». Άυσις γίνεται δεκτά μέχρι του προσεχούς Σαββάτου.

Οι παίκται ή οι παίκτριες κάθονται στο τραπέζι. Μπροστά τους έχουν ένα χαρτί και στο χέρι μολύβι. Έκείνος πού διευθύνει το παιχνίδι δένει καλά τά μάτια των παικτών — δέν πρέπει να βλέπουν καθόλου — και ύστερα πλησιάζει στον πρώτο έξη αντικείμενα της προτιμήσεώς του, λ. χ. ένα σουρωτήρι, ένα καπέλλο, ένα βιβλίο, ένα

ποτήρι και ό,τι δήποτε άλλο. Ο πρώτος πρέπει να άγγίξη τά αντικείμενα αυτά επί 20 λ. χ. δευτερόλεπτα με τό άριστερό χέρι και ύστερα να γράψη με τό δεξί στο χαρτί πού έχει μπροστά του τί αντικείμενα ήσαν εκείνα πού ψηλάφησε.

Έπειτα, τά ίδια αντικείμενα προσφέρονται στον δεύτερο, κατά τον ίδιο τρόπο και με τους ίδιους όρους στον τρίτο και ούτω καθεξής.

Όταν όλοι γράψουν και υπογράψουν τά χαρτιά τους, ο διευθύνων το παιχνίδι τά μαζεύνει. Οι παίκται βγάζουν τό δέσιμο από τά μάτια τους και... βλέπουν τά αντικείμενα. Έπακολουθεί ο έλεγχος των γραφέντων και άνακηρύσσονται οι νικηταί.

Καλόν είναι, πριν αρχίση το παιχνίδι, να βάλουν οι μετέχοντες στη μέση του τραπεζιού από έξη γραμματόσημα λ. χ., μπύλλες (αν είναι μικρές) ή ό,τι δήποτε άλλο. Κατ' αυτόν τον τρόπον και έφ' όσον είναι έξ οι παίκται, θά συγκεντρωθούν 36 κομμάτια γραμματοσήμων ή 36 μπύλλες κλπ.

Όποιος λοιπόν κάνει λάθος και από τά έξη αντικείμενα πού έψηλάφησε γράψη λάθος ένα ή δύο, θά ξαναβάλη στο κέντρο του τραπεζιού άλλο 1 ή 2 γραμματόσημα. Και ό,τι μαζευθή στο κέντρο του τραπεζιού, θά περιέλθη σ' εκείνον πού περιέγραψε με ακρίβειαν όλα τά αντικείμενα — αν είναι 2, 3 κλπ. θά τά μοιρασθούν — ή σ' εκείνους πού άνεκάλυσαν τά περισσότερα αντικείμενα.

Άπαραίτητος όρος κατά την διεξαγωγή του παιχνιδιού: ή σιωπή. Όποιος μιλήση, ενώ τά μάτια είναι κλειστά, χάνει κάθε δικαίωμα στα γραμματόσημα πού μαζεύθηκαν στο κέντρο του τραπεζιού και άκόμη σ' εκείνα πού έβαλε ο ίδιος.

Για να έχη ενδιαφέρον το παιχνίδι πρέπει τά έξ αντικείμενα να μην είναι κοινής χρήσεως, αλλά λίγο γνωστά.

Καλά πληρωμένος...

Σέ ένα έξοχικό δρόμο διασταυρώθηκε μία παρέα νεαρών έκδρομών με ένα χωρικό πού ώδηγούσε κοπάδι χοίρων.

Κάποιος άπ' τους έκδρομείς, πού νόμιζε προφανώς ότι ήταν έξυπνος, για να διασκεδάση τους φίλους του, σταμάτησε τον χωρικό και του έίπε:

— Ξέρεις πατριώτη ότι ο άνθρωπος καταντά, με τον καιρό, όμοιος με τά ζώα πού τρέφει;

Ο χωρικός κατάλαβε τό πείραγμα, χωρίς όμως να θυμώση. Με καλωσύνη μάλιστα ρώτησε τον νέο:

— Ο πατέρας σου τί δουλειά έκανε;

— Έτρεφε μαϊμούδες, άπάντησε άνύποπτα ο νέος.

— Ωραία! έίπε ο χωρικός. Και συνέχισε τό δρόμο του.

Κακή μέθοδος

Στό σχολείο:

— Από τί γίνεται τό μαλλί;

— Από τό πρόβατο.

— Και τί γίνεται με τό μαλλί;

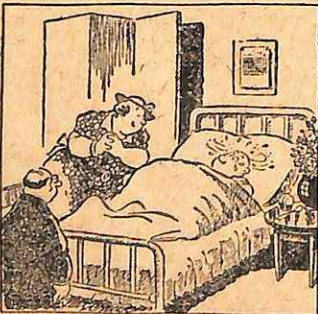
Ο μικρός μαθητής διαστάζει να άπαντήση. Ο δάσκαλος πιάνει τότε τό σακάκι του μαθητού και τον ρωτά:

— Αυτό από τί είναι καμωμένο;

Κι' ο μικρός:

— Από ένα παλινό σακάκι του μπαμπά μου!

ΟΛΕΘΡΙΟ ΡΕΚΟΡ !..

— Καλέ μου άδελφέ, είμαι πολύ περήφανη για σένα, έπειδή κατέρριψες το παγκόσμιο ρεκόρ του πυρετού!

Έπληροφορήθη

Ένας περιηγητής πλησίασε κάποιον διαβάτη:

— Παρντόν, τό κύριος ξέρει τό όντός του ξεγοντοχείου μου;

— Πού είναι;

— Ντέν ξέρω.

— Σε ποιά όδό;

— Ντέν ξέρω.

— Τότε πώς θέλεις να σου πω τό ξενοδοχείο σου, άφού δέν ξέρεις τίποτα γι' αυτό;

— Άο! Ντέν τέλει έσύ να πής. Άο! Ντέν είσαι καλός άντρωπος έσύ!

Ο διαβάτης θύμωσε:

— Για να σου πω, πατριώτη! Άντε πήγαινε στο καλό σου, μη σου καθίσω

καμιά και σου σχίσω τό κεφάλι μου!

— Ω! γιές! Αυτό είναι! Όντός Σταντίο!

Άπορίες...

Γιατί κλίνη (κλείνει) και όχι ανοίγει;

Γιατί φόρεμα (φο-ρέμα) και όχι φοποτάμι;

Γιατί πίσσα (π-ίσσα) και όχι πιστραβά;

Γιατί στοιχειό (στη Χιό) και όχι στηνκό (στην Κω);

Γιατί άδης (α-δης) και όχι άτρίς;

Γιατί ψαλίδι (ψάλλει-δι) και όχι γελάδι;

Γιατί έλαφος (έλα-φώς) και όχι φυγεσκότος;

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ο Υπουργός των Ξεωτερικών της Τουρκίας κ. Σουκρή Σαράτσογλου, συνοδευόμενος υπό του Κυβερνητικού Επιτρόπου της Ε.Ο.Ν. κ. Άλεξ. Κανελλοπούλου, παρηκολούθησε την παρελθούσαν Κυριακήν εις τὸ γήπεδον Καραϊσκάκη τὸν ἀγῶνα «Παναθηναϊκού — Ἐθνικοῦ».

ΑΙ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ

Αἱ συναντήσεις διὰ τὸ πρωτάθλημα ἀθλοπαίδων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης θὰ ὀρισθοῦν διὰ νεωτέρας διαταγῆς.

Ἡ ὁμάς τοῦ βόλεϋ μὲ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ μπάσκετ μὲ τῆς Παντείου Σχολῆς ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὸ πρωτάθλημα τῶν ἀνωτέρω ἀθλοπαίδων τῆς Δ.Α.Σ., ἐπειδὴ δὲν προσήλθον εἰς δύο συνεχεῖς συναντήσεις.

ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ

Εἰς τὴν Κομοτινὴν διεξήχθη ποδηλατικὸς ἀγὼν ἀποστάσεως 12 χιλιομέτρων μὲ συμμετοχὴν 15 ποδηλατιστῶν τοῦ τμήματος Κομοτινῆς.

Τὰ ἀποτελέσματα:

1) Π. Δουργούτης 24:40.7, 2) Β. Βεζυρόπουλος 24:45, 3) Ε. Παπαδόπουλος 24:56, 4) Δ. Γκαρνέτης 24:58, 5) Ἀθ. Ἀθανασιάδης 25:01.

ΟΙ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑΣ

Ἀύριον τὴν πρωτὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον τελοῦνται οἱ ἀναβληθέντες προκριματικοὶ ἀγῶνες διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων, αἵτινες πρόκειται νὰ συμμετάσχουσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Σκυταλοδρομίαν.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΘΟ-ΣΦΑΙΡΑΣ

Ἐξ ἄλλου αὐριον τὴν πρωτὴν ὥς καὶ τὸ ἀπόνεμα συνεχίζεται καὶ λήγει τὸ πρωτάθλημα Καλαθοσφαίρας, διὰ μὲν τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν εἰς τὸ Γυμναστήριον Ε.Ο.Ν., διὰ δὲ τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς εἰς τὸ γήπεδον Πειραιικοῦ Συνδέσμου καὶ εἰς τὸ γήπεδον τῆς Ν. Σμύρνης διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου.

Ο ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Τῆς Π. Δ. Πέλλης

Εἰς τὰ Γιαννιτσὰ ἐτελέσθη ὁ ἀγὼν ἀνώμαλου δρόμου τῆς Π. Δ. Πέλλης, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δρομέων ἐκ τοῦ γηπέδου καὶ ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐξετελέσθησαν ἐπιδείξεις συντεταγμένων μονάδων τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπὸ τὰς ζωηρὰς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν.

Ἀκολούθως ἡ χορωδία τῆς Ὑποδι-

οικήσεως Γιαννιτσῶν ἔψαλε τὸν Ὕμνον τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ τμήματα παρετάχθησαν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν δρομέων. Πρῶτος ἐτερμάτισεν ὁ Δημ. Ζηλίδης, εἰς χρόνον 18:05. Εἰσήλθεν εἰς τὸ γήπεδον φέρων τὸν δάφνινον στέφανον μὲ τὸν ὁποῖον τὸν ἔσπευεν ἡ Ἐλλανόδικος Ἐπιτροπὴ καὶ ἐτερμάτισεν ἀκμαῖος, ὁδηγηθεὶς εἰς τὰ ἀποδυτήρια εἰς τὰς χεῖρας τῶν φιλάθλων.

Ἀκολουθῶς ἐτερμάτισαν, κατὰ σειράν, οἱ ἐξῆς δρομεῖς: 2) Νικ. Ἀμνατιάδης 18:18, 3) Δημ. Μίγγας 18:40, 4) Π. Νικέζης 19:05, 5) Ἀν. Χαραλαμπίδης 19:29, 6) Ἀπ. Παρναούνης 19:52, 7) Κ. Φιλίππιδης 20:05, 8) Κ. Τσανίδης 20:35, 9) Δ. Σώσης 21:57.

Τῆς Π. Δ. Αἰτωλοακαρνανίας

Εἰς τὸν ἀνώμαλον δρόμον 3.200 μέτρων, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη εἰς τὸ Μεσολόγγιον μετὰ τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀγρινίου καὶ Μεσολογγίου, ἐπεκράτησεν ἡ τελευταία μὲ βαθμούς 28 ἐναντι 27 τῆς ἀντιπάλου τῆς.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἐξῆς:

1) Δ. Κωνσταντάρης (112 Φαλ. Μεσολ.) 11 λεπτὰ, 2) Κ. Κοσελίνης (115 Φαλ. Ἀγρ.) 11:07, 3) Α. Ψαρῆκος (111 Μεσ.) 11:10, 4) Β. Κοσκινᾶς (115 Ἀγρ.) 11:12, 5) Κ. Διαμαντογιάννης (115 Ἀγρ.) 11:15, 6) Ζ. Λιβιεράτος (111 Μεσ.) 11:16, 7) Φ. Παπαδόπουλος (115 Ἀγρ.) 11:20, 8) Καρανδρέας (111 Μεσ.) 11:28, 9) Β. Ζησιμόπουλος (112 Μεσ.) 11:32, 10) Γρ. Γεωργαντζέλης (115 Ἀγρ.) 11:37.

Τοὺς ἀγῶνας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐχορεύθησαν ὑπὸ Φαλαγγιστῶν διάφοροι χοροὶ, παρηκολούθησαν αἱ Ἀρχαὶ τοῦ Μεσολογγίου καὶ πλῆθος κόσμου.

Πρὸ τῆς ἐκκινήσεως τῶν δρομέων ἐγένετο ὀρκωμοσία τῶν ἀθλητῶν, ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου, ὡς Γενικοῦ Ἐ-

πόπτου Ε.Ο.Ν. Αἰτωλοακαρνανίας, ἡ ἐναρξίς τῶν ἀγῶνων.

Εἰς τὴν νικητρίαν Ὑποδιοίκησιν Μεσολογγίου καὶ εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν ἀπενεμήθησαν κύπελλα, εἰς ὧν δὲ τοὺς ἀθλητὰς διπλώματα καὶ μετάλλια.

Ὁ ἀγὼν βόλεϋ μὲ τῶν μεταξὺ τῶν ὁμάδων ἐσωσχολικῶν καὶ ἐξωσχολικῶν ἔληξε μὲ τὴν νίκην τῆς πρώτης.

Τῆς Π. Δ. Ἀχαΐας

Εἰς τὸ δαυύλλιον τῆς Βασιλίσσης Σοφίας, εἰς τὰς Πάτρας, διεξήχθη ἀνώμαλος δρόμος 4000 μ. μετὰ τῶν Φαλαγγιστῶν κέντρου Πατρῶν, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουν ὡς ἐξῆς:

1) Γ. Ἀντωνίου 14:46, 2) Κ. Καραβᾶς 14:49.4, 3) Ἰω. Πυλαρινός 14:49.6, 4) Κ. Σκαναθῆς 15:43, 5) Δ. Πλέσσας 15:47, 6) Μ. Φιλίππιδης 15:51, 7) Ἰω. Δημητρίου 16:8, 8) Χρ. Βόγλης 16:10, 9) Α. Γιουθάνης 16:13, 10) Α. Ἀρῆς 16:17, 11) Δ. Κότσουφας 16:45, 12) Π. Καροῦτζος 16:46.

Εἰς τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεῦτερον ἀπενεμήθησαν κύπελλα καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς μετάλλια.

Τῆς Π. Δ. Ροδόπης

Ὁ ἀνώμαλος δρόμος τῆς Π. Δ. Ροδόπης ἐτελέσθη εἰς τὴν Κομοτινὴν μὲ τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα:

1) Σ. Γιαννακοῦδης (1ου λόχου Κομ.) 18:45.8, 2) Α. Παπαδόπουλος (τμήματος ὑφάντων) 19:32.4, 3) Κ. Γκουγκουρδῆς (Τμ. Ν. Καθολικῆ) 19:55, 4) Στ. Ἀχταελίδης (2ου λόχου Κομ.) 20:23.3, 5) Α. Γκαϊταντζῆς (1ου λόχου Κομ.) 21:11, 6) Ἀλ. Νικολαΐδης (1ου λόχου Κομ.) 22:08.

Τῆς Π. Δ. Μεσσηνίας

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνώμαλου δρόμου 4.000 μ., ὁ ὁποῖος ἐγένετο εἰς τὰς Καλάμας, ἔχουν ὡς ἐξῆς:

1) Δ. Βλαχάκης (94ης φάλαγγος Πύλου - Τάγματος Χατζῆ) 14, 2) Ν. Φουρτούνης (τῆς αὐτῆς φάλαγγος), 3) Ἰω. Παναγόπουλος (93ης φάλαγγος Μεγαλᾶ - Τάγματος Διαβολιταίου), 4) Β. Μιχαλόπουλος (89ης φάλαγγος Καλαμών - Τάγμ. Ἀριοί), 5) Χρ. Γκιουλές (93ης φάλαγγος Μεγαλᾶ - Τάγμ. Διαβολιταίου), 6) Ἐμ. Γεωργόπουλος (97ης φάλαγγος Κυπαρισσίας), 7) Β. Γιαννόπουλος (94ης φάλαγγος), 8) Ἀν. Φωτεινόπουλος (99ης φάλαγγος Κρεσταινῶν), 9) Χ. Καραμπέτσος (95ης φάλαγγος Γαργαλιάνων), 10) Σπ. Γαλούσης (92ας φάλαγγος Γαργαλιάνων).

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὴν πρωτὴν ἐπέστρεψεν ἐκ Βουκουρεστίου ὁ Ἀρχηγός, ὅπου εἶχε μεταβῆ διὰ νὰ μετὰσχῃ τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως. Μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας καὶ ὁ Υπουργός τῶν Ξεωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σαράτσογλου. Ἐπίσης, συνοδευόν τὸν Ἀρχηγόν, ἐπέστρεψαν ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν μεγαλειώδη καὶ πρωτοφανῆ ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν ὁ λαὸς τῆς Πρωτευούσης, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Περιχώρων εἰς τὸν ἐπανακάμψαντα Ἀρχηγόν, μετέσχε καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. προκαλέσασα ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν.

Εἰς τὸν σταθμὸν ἀνέμενον ὁλόκληρον τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἐν στολῇ, καὶ οἱ ἀνώτατοι βαθμοφόροι καὶ συνεργάται τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ καὶ μέχρι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ξεωτερικῶν εἶχον παραταχθῇ, καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν, κατ' ἀντικύβαν, Φαλαγγίται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, πρὸ δὲ τοῦ σταθμοῦ λόχος Φαλαγγιστῶν πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν. Ἐπίσης εἰς τὴν ὁδὸν Κοραῆ καὶ πρὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ξεωτερικῶν εἶχον παραταχθῇ τάγματα Φαλαγγιστῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης.

Γενικῶς ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Φαλαγγιστῶν καὶ Φαλαγγιστῶν ὑπῆρξε κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀρίστη.

Κατὰ τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ τριήμερον παραμονὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπίτροπου συνειργάσθη μετὰ τῶν ἐκεῖ Περιφερειακῶν Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

Ἐπίσης μετέβη μετὰ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας εἰς Εἰδομένην πρὸς προϋπάντησιν τοῦ ἐπιστρέφοντος Ἀρχηγοῦ.

Εἰς τὰ τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐγκαίρια τοῦ νοσοκομείου Κιλκίς παρέστη καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν., παρήλασαν δὲ τὰ τμήματα τῆς Διοικήσεως Κιλκίς προκαλέσαντα ἀρίστην ἐντύπωσιν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ

Τὸ Ἐκδρομικὸν Τμήμα τῆς Διευθύνσεως διοργανώνει δι' αὐριον Κυριακὴν 5 τρέχοντος ὀρειβατικὴν ἐκδρομὴν εἰς Πάρνηθα.

Οἱ ἐκδρομεῖς θὰ συγκεντρωθοῦν τὴν 6.30' πρωτῆν εἰς τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος καὶ ἐκεῖθεν δι' αὐτοκινήτων θὰ μεταβούν εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα.

Ἀκολουθῶς μέσῳ Χασιάς καὶ Μονῆς Κλειστῶν θὰ μεταβούν εἰς τὴν τοποθεσίαν «Σπήλαιον Πανός».

Εἰς τὴν ὥς ἄνω ἐκδρομὴν θὰ συμμετάσχουν καὶ αἱ τέσσαρες Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης μὲ ἀνάλογον δύναμιν ἐκάστη.

Προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ πλήρως τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα τῆς Διευθύνσεως Προνοίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἀπεστάλησαν σχετικὰ ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Ὑποδιοικήσεις Περιφερείας καὶ τὴν 34ην Φάλαγγα ἵνα ὀρίσωσιν αὐτὰς τοὺς ὑπευθύνους Προνοίας. Τὸ καταρτισθὲν εὐρὺ πρόγραμμα τῆς Διευθύνσεως, ὡς καὶ τὸ σύστημα τῶν κατὰ Ὑποδιοίκησιν ὑπευθύνων, θὰ διευκολύνῃ τὰ μέγιστα τοὺς τυχόν ἀπόρους, οὕτως ὥστε τὸ στοργικὸ χεῖρ τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ φθάσῃ σ' ὧν τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην περιθάλψεως Φαλαγγίτας.

Τὸ Μουσικὸν Τμήμα τῆς Διοικήσεως ἐξακολουθεῖ τὰ μαθήματα τῆς χορωδίας καὶ ὀρχήστρας ἐνῶ ἐξ ἄλλου τὸ Καλλιτεχνικὸν Τμήμα προετοιμάζεται διὰ τὴν θεατρικὴν παράστασιν τῆς 25ης Μαρτίου, ἡ ὁποία θὰ δοθῇ εἰς τὸ Ἡμικρατικὸν Θέατρον τῆς κ. Κοτοπούλῃ μὲ τὸ ὀρειβατικὸν πατριωτικὸν ἔργον «Αἰωνία Ἑλλάς».

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Λόχος Ἐργασίας τῆς Δ.Α.Σ. ἐξέδραμεν εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν

Στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. «Ι. Μεταξᾶς». Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων καὶ ἀσκήσεων οἱ βαθμοφόροι καὶ Φαλαγγίται ἐπεδόθησαν εἰς τὰ σπορ παραμεινάντες μέχρι τοῦ ἀπογεύματος εἰς τὴν ὥραιαν αὐτὴν ἐξοχὴν.

Συμφώνως πρὸς τὸ προδιαγεγραμμένον πρόγραμμα τῶν διαλέξεων τοῦ τρέχοντος ἔτους εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πολυτεχνείου ἐγένετο ἡ δευτέρα «περὶ πειθαρχίας» διάλεξις μὲ ὁμιλητὴν τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τύπου τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ ἡ τρίτη «περὶ οἰκογενείας».

Ἀλλὰ διαλέξεις ἐγένοντο καὶ εἰς τὴν Σχολὴν Συνεταιριστῶν καὶ Τ.Τ.Τ.

Εἰς τὴν Πάντειον καὶ τὴν Α.Σ.Ο. καὶ Ε.Ε. κατηρίσθησαν πλούσιαι βιβλιοθηκαὶ ὁσμέραι πλουτιζόμεναι δι' εὐγενῶν προσφορῶν τῶν κ. κ. καθηγητῶν καὶ τῶν Φαλαγγιστῶν.

Εἰς τὴν Α.Σ.Ο. καὶ Ε.Ε. διανεμήθησαν 500 σπουδαῖοι δῶρον τῆς Πρυτανείας τῆς Σχολῆς.

Δυνάμει τῆς ἀπὸ 22ας Φεβρουαρίου διαταγῆς τοῦ Κυβερνητικοῦ Επιτρόπου, αἱ μονάδες τῆς Δ.Α.Σ. μετετράπησαν εἰς εἰδικὰς μονάδας ἐκπαιδεύσεως ἐνεκα τῆς διαζούσης συγκροτήσεως καὶ συνθέσεως αὐτῶν.

Μέχρις ὁλοκληρώσεως τῆς ὡς ἄνω μετατροπῆς καὶ ρυθμίσεως ἀνέλαβε προσωπικῶς τὴν ἐποπτείαν τῆς Δ.Α.Σ., ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ ὡς Γενικοῦ Ἐπιτρόπου Περιφερείας Πρωτευούσης, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

Ἡ μετατροπὴ αὕτη ἐνέχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, ἥτις θὰ ἐφοδιασθῇ διὰ πλείονων ἐτι στελεχῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Δύναμις Φαλαγγιστῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης, ὡς καὶ τὸ ἐπιτελεῖον, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν μεγαλειώδη ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Τὴν Δευτέραν Φαλαγγίτισσαι τῶν Ὑποδιοικήσεων παρηκολούθησαν τὴν διὰλεξιν τοῦ κ. Σκίπης εἰς τὸν «Παρνασσόν», τὴν Τετάρτην δὲ ὁμάς τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς ἐθελοντικῆς ἐργασίας μετέβη εἰς τὸ Παπαστράτειον Νοσοκομεῖον Βούλας. Τὰ ὥραια τραγούδια, τὰ εὐθυσια παιχνίδια καὶ οἱ ἀπαγγελίες σκόρπισαν τὴν χαρὰ στοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Ἰδρύματος.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν τακτικώτατα ἐκτελεῖται τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως, ἐπίσης δὲ καὶ αἱ συγκεντρώσεις εἰς τὰς σχολὰς, εἰς τὰς ὁποίας παρευρίσκεται ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Τοὺς γενομένους εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Λέσχην ἀγῶνας ἐμφαστικὰ παρηκολούθησεν ἀντιπροσωπεία τῆς Διοικήσεως.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀθηνῶν γίνονται τακτικώτατα αἱ συγκεντρώσεις καὶ τὰ μαθήματα εἰς τοὺς Ὑποτομείς, μὲ ἰδιαίτερα δὲ εὐχαρίστησι προετοιμάζονται γιὰ τὴν γυμναστικὴν ἐπίδειξιν τοῦ Ἀπριλίου.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Πειραιῶς ἐξακολουθοῦν τακτικὰ τὰ μαθήματα. Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν τοῦ θιάσου Ἀνδρέα καὶ Φαλαγγίτισσαι τοῦ 3ου καὶ 6ου Ὑποτομῆος ἐκαὶ μίαν ὀρεισιώτην ἐκδρομὴν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τακτικὰ τῶν μαθημάτων, μὲ προθυμίαν παρακολουθοῦν τὸ μάθημα τῆς ἀπαγγελίας. Εἰς τὸ Ὑποδιαμέρισμα Κηφισίας ἐγένετο ἐγγραφή 40 Σκαπανισσῶν. Τὸ Ὑποδιαμέρισμα Ἀγίας Παρασκευῆς μετὰ τὸ πέρας τῶν μαθημάτων τοῦ προέβη εἰς τὴν περιποίησιν τῶν δένδρων.

Εἰς τὸ Χαλάνδρι ἐγένετο προβολὴ διδακτικῆς κινηματογραφικῆς ταινίας, εἰς τὸν πυρῆνα δὲ Ἀρσακείου βαθμοφόρος ὥμιλησε μὲ θέμα «Ἑλληνικὸς πολιτισμός», καὶ εἰς τὴν Πεντέλῃν ἐτέρα βαθμοφόρος λοχίτης μὲ θέμα «Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας».

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου γίνονται ἐντα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

Τικαί προετοιμασία διὰ τὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου ἐκ παραλλήλου μὲ τὰ μαθήματα.

Ἐξακολουθεῖ τακτικά ὁ ἐκκλησιασμός τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ ἡ ψυχαγωγία τῶν.

Ἦρχισεν ἡ φύτευσις δενδρὺλλίων εἰς τὸ Κέντρον Χαρῶς, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ προβολὴ διδακτικῶν ταινιῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

— Ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα γεγονότα ποὺ ἐσημειώθησαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἦτο ἡ κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀφίξις τοῦ Ἑθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σαράτσογλου. Τὸν Ἀρχηγὸν ἐπίσης συνόδευσε καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος, ὅστις καὶ εἶχε μεταβῇ πρὸς τοῦτο εἰς Θεσσαλονίκην.

Εἰς τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν, ἥτις ἐπεφυλάχθη εἰς τὸν Ἀρχηγὸν ἐκ μέρους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, ἡ Ε.Ο.Ν., δημιουργημὰ του καὶ κτῆμά του, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἐκτῇ τὴν μεγαλυτέραν ἐμφάνισιν. Οὕτω εἰς μίαν μεγαλειώδη παράταξιν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Λαρίσης μέχρι τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου δεκακισχίλιοι καὶ πλέον Φαλαγγίται ἀπένευμαν τιμὰς εἰς τὸν Ἀρχηγόν.

Εἰς τὴν παράταξιν ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν ἐκινητοποίησεν 8.000 Φαλαγγίτας ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 4.000 ἐν στολῇ.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς 1300 καὶ ἅπαντας ἐν στολῇ καὶ ἡ Ὑποδιοίκησις Νότου 850.

Ἄξιον πάσης ἐξάσεως εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι παρ' ὅλην τὴν πολύωρον ὀρθοσασίαν ἡ ὅλη ἐμφάνισις γενικῶς τῶν Φαλαγγιτῶν ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρίστη.

Ἐκ παραλλήλου καὶ συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου τιμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν παρέστη καὶ ἀπέδωκε τὰς κεκανονισμένας τιμὰς εἰς τὴν Σημείαν.

Ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῶν Ἀσυρματιστῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν κατὰ Τρίτην καὶ Τετάρτην. Τὰ μαθήματα ταῦτα διδάσκονται εἰς τὰς ἐν τῷ Βοτανικῷ ἐγκαταστάσεις Ραδιοτηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας ἐιδικῶν ἀξιωματικῶν.

Εἰς ἅπαντας ὡσαύτως τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως συνεχίζεται ἡ στοατιωτικὴ προπαίδευσις διὰ τὴν μεγάλαν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Διὰ τὸν ἀπὸ τὸν σκοπὸν αὐτὸν πρῶτον ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ διέταξε γενικὴν κινητοποίησιν τῆς δυνάμεως πρὸς ἐκτέλεσιν ἀσκήσεων παρελάσεως.

Ἐκ παραλλήλου κατηρτίσθησαν δύο πλήρεις ἐνωμοταὶ αὐτομαχικῶν καὶ τυμπανιστῶν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ὁποίων ἀνέλαθεν ἀπόστρατος μουσικὸς ἀξιωματικὸς.

— Ὁ 4ος Ὑποτομεὺς Ἡρακλείου - Καλογρέζης δι' ὀλοκλήρου τῆς δυνάμεώς του κατέγινε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς κάμψης τῶν δασῶν Ὀμορφοκκλησιᾶς καὶ Καλογρέζης μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς μετὰ τὴν κάθοδον τῶν τμημάτων ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὤμιλησε πρὸς τοὺς κινητοποιηθέντας Φαλαγγίτας, οἵτινες παρετάχθησαν πρὸς τοῦτο εἰς τὴν πλατεῖαν Κοραΐ. Μετὰ τὴν ὀμιλίαν του ἐπηκολούθησε παρέλασις καταχειροκροτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πειραιικοῦ λαοῦ.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Ἡ Περιφ. Διοίκησις Χαλκιδικῆς, ἥτις πρώτη προσήλθεν εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας, ἀριθμεῖ σήμερον περὶ τοὺς 10.000 Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς.

— Κατὰ Σάββατον καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Περιφ. Διοί-

κῃσιν γίνονται διαφωτιστικαὶ διαλέξεις, ὑπὸ ἐπιστημόνων καὶ ἀνωτέρων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν, ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτῶν, καὶ πλείστοι τῶν κατοίκων.

— Κατὰ τὴν ἐβδομάδα τοῦ πρασίνου τὸ τάγμα τῆς Ν. Ἀπολλωνίας διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ ἐφύτευσε καὶ μετέβαλεν εἰς πάρκον ὀλόκληρον περιοχὴν. Τὰ δενδρὺλλια ἅτινα ἐφυτεύθησαν ἀνέρχονται εἰς 12.000.

— Ὁ Περιφ. Διοικητὴς, κατὰ τὴν τελευταίαν περιόδειαν του, ἐπεσκέφθη τὰ Τμήματα τῆς Βορ. Χαλκιδικῆς. Ἀκολουθῶς ἐπεσκέφθη τοὺς Λόχους τῆς Φάλαγγος Κασσάνδρας Καλαμαριάς. Κατὰ τὴν πενήντημερον περιόδειαν τοῦ Διοικητῆς ὤμιλησεν εἰς διαφόρους συγκεντρώσεις περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Νέου Κράτους.

ΔΡΑΜΑ. — Εἰς γενομένην συγκέντρωσιν τῶν Τμημάτων τῆς Περιφ. Διοικήσεως, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ἀνεπτύχθησαν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς διάφορα ἠθικοπλαστικά θέματα σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἐθνικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξύψωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν.

— Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ὁ καθηγητὴς τῆς ὠδικῆς τοῦ Γυμνασίου καὶ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. συνεκρότησεν ὀριστικῶς τὴν χορωδίαν, ἥτις θὰ συμβάλῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως καὶ τὴν ψυχγωγίαν τούτων.

Ἐπίσης ἐγένεν ἡ ἐπιλογὴ τῶν μελῶν ἅτινα θ' ἀπαρτίσουν τὴν φιλαρμονικὴν τῆς Διοικήσεως.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Α' Δημοτικοῦ Σχολείου ἤρχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἡ ὁργάνωσις τῶν διαλέξεων ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Οὕτω τὴν Πέμπτην τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὤμιλησεν εἰς τὰς Φαλαγγιτίσας ἡ Φαλαγγάρχης περὶ «πειθαρχημένης ἀγωγῆς».

Ὅμοιως τὸ Σάββατον τῆς ἰδίας ἐβδομάδος ἡ Ὑποδιοικήτρια ἀνέπτυξε πρὸς τὰς Σκαπανίσσας τὸ θέμα: «Ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθοσκεία καὶ ἡ Ἐκκλησία μας».

Ὡσαύτως, ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ὑποδιοικήτρια ἐκοινοποίησε τὰς προαγωγὰς καὶ τοὺς διορισμοὺς τῶν βαθμοφόρων τῆς Φάλαγγος, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτη τῆς Ε.Ο.Ν., τόνισασις ἰδιαίτερως τὰς μεγάλας ὑπονοήσεις τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνουν αὐταὶ ἀπέναντι τῆς Ὑπηρεσίας.

Τὴν Πέμπτην τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὤμιλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσας ἡ Τετράρχης, ἀναπτύξασα εἰς αὐτάς τὸ θέμα: «Ὁρθοσκεία, Πατρίς, Οἰκονομία καὶ Ἐλληνισμός» καὶ τόνισασις ἰδιαίτερως τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον προορίζεται νὰ παίξῃ ἡ Ἑλληνὶς εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδανικά τοῦ Νέου Κράτους. Εἰς δὲ τὰς Σκαπανίσσας ἡ Λοχίτης τοῦ 2ου Λόχου ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ἡ Ἑλλάς μας».

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ Λοχίτης τοῦ Σχηματισμοῦ Βησσαῖνης ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα θηλέων Βασιλικῶν. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ὤμιλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσας καὶ Σκαπανίσσας διὰ τὴν μεταβολήν, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὴν Νεολαίαν μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο προβολὴ κινηματογραφικῆς ταινίας σχετικῶς μὲ τὴν φυματίωσιν καὶ τὰς αἰτίαις προκαλοῦν ταύτην.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς ὁ Διευθυντὴς τοῦ III Γραφείου ἀνέπτυξε τὴν ὁλοθρίαν ἐπίδρασιν ἣν ἐπέφερεν ἡ νόσος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων δύναται αὕτη ν' ἀποφευχθῇ. Ἐν συνεχείᾳ προβλήθη ταινία τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί τῶν Ἐπαρχιῶν

— Συνεχίζονται τακτικώτατα τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς τῶν Βαθμοφόρων, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ διαλέξεις μὲ ὀμιλητὰς διαφόρους ἐπιστήμονας καὶ ἀνωτέρους ἀξιωματικούς.

— Ἡ νυκτερινὴ σχολὴ λειτουργεῖ κανονικῶς.

— Εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις Ἀγρινίου καὶ Ναυπάκτου ἐδόθησαν χοροὶ ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας σημειώσαντες ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΑΡΤΑ. — Αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ διαλέξεις ἐξακολουθοῦν πάντοτε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Κατὰ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν ὤμιλησε πρὸς αὐτοὺς ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μὲ θέμα: «Περὶ πρασίνου».

— Ὡσαύτως κατὰ τὴν ἐβδομάδα τοῦ πρασίνου ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τμήματος Φαλαγγιτῶν καὶ βαθμοφόρων μετέβη εἰς τοποθεσίαν ἔξωθεν τῆς πόλεως ἐνθα οἱ Φαλαγγίται ἐφύτευσαν δενδρὺλλια εἰς ὀλόκληρον περιοχὴν. Ἡ δενδροφύτευσις ἐγένετο ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας.

— Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ὤμιλησεν εἰς συγκεντρώσιν τῶν Σχηματισμῶν «Περὶ πειθαρχίας».

— Εἰς τὴν τελετὴν, ἥτις ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἐπετεῖ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων, ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις συμμετέσχε διὰ σημαντικῆς δυνάμεως Φαλαγγιτῶν.

ΛΟΚΡΙΣ. — Ἐπὶ τῇ βάσει μηνιαίων προγραμμάτων, ἅτινα ἐκδίδει ἡ Ὑποδιοίκησις, οἱ Φαλαγγίται τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν ἐξασκοῦνται στρατιωτικῶς.

— Ὡσαύτως αἱ ὀμιλίες συνεχίζονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ.

Οὕτω ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως ἀνέπτυξε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὸ θέμα: «Πατρίς - Ὁρθοσκεία - Οἰκονομία».

— Μὲ προθυμίαν καὶ ἐργατικότητα οἱ Φαλαγγίται ἐπιδίδονται εἰς κοινωφελῆ ἔργα.

Εἰς ὀλοκλήρους περιφερείας καὶ γυμνοὺς λόφους ἐφυτεύθησαν περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας δενδρὺλλια.

— Ὡσαύτως ὀλόκληροι λόγοι Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ βουνοῦ «Ρόδα» καὶ ἐφύτευσαν πλείστα δενδρὺλλια.

— Ἡ αὕτη κίνησις παρατηρεῖται ἐκτὸς τῆς ἔδρας τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ εἰς ὀλοκλήρους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς.

— Τὰ τμήματα Μεγαπλάτανου Ἀρκίτης, Ἀγίου Κωνσταντίνου εἰργάσθησαν ἀξιεπαίνως, ἐδενδροφύτευσαν δὲ πολλὰς περιοχάς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Κρήτης). — Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Λασηθίου ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἱεραπέτρας, πρὸς τοὺς ὁποίους ὤμιλησεν ἐπὶ τῶν σκοπῶν καὶ κατευθύνσεων τῆς Ὑπηρεσίας, μετέδωκε δὲ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὀμιλίας του καλυφθεῖσας ὑπὸ ἐνθουσιῶδων ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς βαθμοφόρους ὡριμένα ὑπηρεσιακά ζητήματα καλέσας αὐτοὺς εἰς ἰδιαίτεραν σύσκεψιν, καὶ τοὺς ὑπέδειξε τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως τῶν νέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τόσα περιμένει ἡ Πατρίς.

Ἀκολουθῶς παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν βαθμοφόροι τῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὸν νέον οἶκημα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ στεγασθῇ ἡ Ὑπηρεσία.

— Ἀπαντες οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγιτίσσαι ἐφύτευσαν ἐκατοντάδας δένδρων εἰς τὰ περίε τῆς Νεαπόλεως μέρη, οἱ δὲ βαθμοφόροι παρηκολούθησαν σειρὰν μαθημάτων «Περὶ ἀεραμύνης» καθὼς καὶ ἄλλας μορφωτικὰς ὀμιλίας.

— Τὴν 14ην λήξαντος ἐδόθη χάριν ψυχαγωγίας παιδικὸς χορὸς ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας, εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, ὁ Πρόεδρος τῶν Πρω-

τοδικῶν, ὁ Γυμνασιάρχης, οἱ καθηγηταί, οἱ διδάσκαλοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ. — Οἱ Φαλαγγίται, ἀκούραστα ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ πρασίνου, ἐδενδροφύτευσαν ὀλόκληρον τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, ὡς καὶ τὸν περίε τοῦ φρουρίου χώρον.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Φαλαγγάρχην τῶν οἱ Φαλαγγίται εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ νέου Γυμναστηρίου, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἀγῶνων τῆς Ὑπηρεσίας.

ΣΗΤΕΙΑ. — Οἱ Φαλαγγίται τῆς πόλεως μας ἐξέδραμον εἰς Μονὴν Ἀκρωτηριανῆς (Τοπλοῦ), ἐνθα τοὺς ἐγένετο θερμότης ὑποδοχὴ παρὰ τῶν μοναχῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ τετράρχης τῆς Φάλαγγος ὤμιλησε περὶ τοῦ ρόλου τῶν Ἱερῶν Μονῶν κατὰ τὰς διαφόρους ἀντιξοῦς περιστάσεις τῆς Πατρίδος μας.

ΧΑΝΙΑ (Κρήτης). — Ἡ ἐτησίᾳ χοροεσπερὶς τῆς Διοικήσεως ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς Γ.Δ.Κ., ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, ὁ Ὑποστράτηγος Διοικητὴς V Μεραρχίας μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ὁ Δήμαρχος Χανίων, αἱ δικαστικαὶ ἀρχαί, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ἀνώτατοι βαθμοῦχοι τῆς Περιφ. Διοικήσεως Χανίων.

Ἡ αἰθουσὰ τοῦ χοροῦ εἶχε διακοσμηθῇ καταλλήλως, αἱ δὲ εἰσπράξεις ὑπερέβησαν τὰς 80.000.

ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΑ (Ἀχαΐας). — Ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Τετραρχίας, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος τῶν κατοίκων τῆς κομποπόλεως καὶ τῶν περίε χωρίων. Αἱ εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως ταύτης διετεθήσαν ἅπασαι ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

— Ἐγένετο ἐπιθεώρησις ἀπάντων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ἀχαΐας.

— Ὑπὲρ τὰ 2.000 δενδρὺλλια ἐφυτεύθησαν ἐντὸς τῆς κομποπόλεως διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Τετραρχίας.

— Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα. Πρὸς τὰ μέλη δὲ ὀμιλοῦν συχνὰ διάφοροι ἐπιστήμονες καὶ ἀνώτεροι δημόσιοι ὑπάλληλοι.

— Πρὸ τίνος εἰς τὴν Τετραρχίαν ἰδρύθη Τμήμα Θηλέων, γενικῶς δὲ εἰς ὀλόκληρον τὴν περιφέρειαν ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας παρατηρεῖται ἀθρόα.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ. — Εἰς τὴν τελεσεῖσαν τὴν 1ην Φεβρουαρίου τοπικὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἀναστασίου τοῦ Ναυπλῆως ἡ Ἑθνικὴ Ὑπηρεσία Νεολαίας συμμετέσχε διὰ κινητοποιήσεως ἀπάντων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνος ἐγένετο ἀνὰ τὴν ἱστορικὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου. Ἐν συνεχείᾳ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Νομάρχην καὶ Γενικὸν Ἐπόπτην τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὴν Περιφ. Διοικήτριαν ἠκολούθησαν δύο Φάλαγγες ἐν παρατάξει.

Τὴν ἑσπέραν ἐγένετο λαμπαδηφορὰ τῶν Φαλαγγιτῶν, ἐπηκολούθησε δὲ πρωτοβουλία τῆς Περιφερ. Διοικήσεως, μέγας χορὸς ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων. Αἱ εἰσπράξεις ὑπερέβησαν τὰς 20.000 δραχμῶν.

ΣΠΑΡΤΗ. — Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὀμιλίες συνεχίσθησαν τακτικώτατα εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

— Εἰς τὴν Διοίκησιν Λακεδαιμόνος ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἡ σχολὴ ἐιδικότητος Νοσοκόμων.

— Οἱ διοργανωθέντες ὑπὸ τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν χοροὶ ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

— Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Νεολαίας συνε-

Οι Σχηματισμοί των Έπαρχιων

χίζονται μετά το αυτό πάντοτε ένθουςιασμοῦ. Καθημερινῶς δὲ δημιουργοῦνται νέοι Σχηματισμοί.

ΓΥΘΕΙΟΝ.—“Απασαι αἱ νέαι τῆς πόλεως ἔχουν ἐνταχθῇ εἰς τὰς Φάλαγγας τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Ἡ Σχολὴ Βαθμοφόρων λειτουργεῖ κανονικῶς.
— Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τὸ Γυμνάσιον διωργάνωσε μίαν μεγαλοπρεπῆ ἐορτὴν, καθ’ ἣν ἀνεπιτύχη τὸ θέμα «Ἰωάννης Χρυσόστομος».

ΝΕΑΠΟΛΙΣ—ΒΟΙΩΝ:—Καὶ ἐνταῦθα ἄθροα παρατηρεῖται ἡ ἐγγραφή νέων μελῶν εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Νεολαίας.

— Ὁ συμπολίτης μας κ. Οἰκονομάκος ἐδώρησεν εἰς τὸν Σχηματισμὸν μίαν σημαίαν μετὰ τοῦ ἐμβλήματος τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸν δωρητὴν ἡχοχάρισται καὶ συνεχάρη διὰ τὴν εὐγενή του δωρεάν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικός Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας.

ΠΥΡΓΟΣ.—Ἐξακολουθοῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ένθουςιασμοῦ καὶ ζήλου αἱ συγκεντρώσεις τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς Διοικήσεως. Κατ’ αὐτὰς ἀναπτύσσονται διάφορα θέματα ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις καὶ κωμοπόλεις τοῦ Νομοῦ ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Σχηματισμῶν χοροεσπερίδες, αἵτινες ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

— Καθ’ ὅλον τὸν Νομὸν διωργανώθησαν, πρωτοβουλία τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν., ἐορταὶ πρᾶσινοῦ.

— Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν., τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἐγκατεστάθησαν εἰς πολυτελὲς μέγαρον παρὰ τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως.

— Αἱ συγκεντρώσεις τῶν τμημάτων θηλέων τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν ἤρχισαν τακτικώτατα.

— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἐγένοντο δύο ὁμιλίαι πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσας καὶ Σκαπανίσσας τῆς πόλεως μας. Ἡ πρώτη ἐδόθη ὑπὸ τοῦ δασάρχου τῆς πόλεως, ἡ δὲ ἑτέρα ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων.

— Αἱ ψυχαγωγικαὶ ἐκδρομαὶ ἐξακολουθοῦν.

— Οὕτω τμημα εἰς Ὑποδιοικήσεως Ἀμαλιάδος ἐξεδραμεν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν βαθμοφόρων του εἰς Φραγκαβίλλαν.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.—Τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἡ Φάλαγξ τῆς πόλεως μας ἐξέδραμεν εἰς τὸ χωρίον Καστρί ἔνθα συγκεντρώθησαν ἐπίσης οἱ λόχοι Γραικοχωρίου, Λαδοχωρίου, Νέας Σελευκείας, Καστρίου, Ἀγίου Βλασίου καὶ Μαυρουδίου.

— Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην τῶν τμημάτων ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ὁμίλησε πρὸς τὰ μέλη συστήσας φιλοπατρίαν, πειθαρχίαν καὶ ἐργατικότητα.

— Ὡσαύτως ἡ Φάλαγξ τῶν Φιλιππῶν καὶ Σουλίου ἐξέδραμον ἢ μὲν πρῶτῃ εἰς «Βάναρη», ἔνθα ὁμίλησε πρὸς τὰ μέλη ὁ Νομάρχης καὶ Γενικός Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ δὲ δευτέρᾳ εἰς τὸ Κεφαλόβρυσον.

— Τέλος ἡ Φάλαγξ τῆς ἱστορικῆς Πάργας ἐξέδραμεν εἰς τὸν συνοικισμὸν Ἀγίας Κυριακῆς.

ΧΑΛΚΙΣ.—Ἡ Περιφ. Διοικήτρια συνεχίζουσα τὴν περιοδείαν τῆς ἀνὰ τὸν Νομὸν Εὐβοίας, προβαίνει εἰς τὴν Ἱδρυσιν νέων Σχηματισμῶν Θηλέων ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα ἄκρα τῆς Διοικήσεως.

— Οὕτω κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος μετέβη εἰς Αἰδηψὸν καὶ Ἰστιαίαν μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ μετὰ τὸν σκοπὸν ἰδρύσεως νέων τμημάτων θηλέων.

— Τὴν ἐπομένην, Σάββατον, ἡ Περιφ. Διοικήτρια μετέβη εἰς ἅπαντα τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα τῆς Ἰστιαίας ἔνθα ἐγένετο ένθουςιασμός δεκτὴ. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονὴν

τῆς ἀνέπτυξε τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Μετὰ ταῦτα ἐγένετο παρέλασις ὅλων τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. ἐνώπιον τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, τῆς Διοικητρίας καὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως.

— Κατὰ τὴν παρέλασιν οἱ κάτοικοι ἐχειροκρότησαν ένθουςιασμός τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας.

— Ἡ Περιφ. Διοικήτρια θὰ συνεχίσῃ τὴν περιοδείαν τῆς καὶ εἰς Ἑρέτρειαν, Βάθειαν, Ἀλιθέριον καὶ Κύμην.

ΔΩΡΕΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ἑμποροβιομηχανικὴ Ἑταιρεία «Ἀσπρογέρακος καὶ Καραβότας» προσέφερεν εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν χίλια ἐμβλήματα Δικῶνων.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν μετεδόθη ἡ πρώτη ὁμιλία τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τμήματος Ὁμιλιῶν - Ραδιοφωνικῶν Ἑκπομπῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Δημητρίου Ἀλιπράντη, με θέμα: «Γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέαν».

—Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἡ 6ῃ Δημοσιᾶ Διάλεξις, ἀπὸ τὴν σειράν τῶν διαλέξεων τῆς Ε.Ο.Ν., με ὁμιλητὴν τὸν κ. Σωτήριον Σκίπην καὶ θέμα: «Τὸ ἡρωικὸ πνεῦμα στὴ δημῳδὴ μας ποίησιν».

— Εἰς τὴν σειράν τῶν διαλέξεων θὰ ὁμιλήσουν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν «Παρνασσόν» ὁ κ. Β. Ν. Παπαδάκης, πρὸςθευτῆς, τὴν 8ην Μαρτίου, ὁ κ. Ἰωάν. Σταματάκος τὴν 11 Μαρτίου καὶ ὁ κ. Ἀπ. Β. Δασκαλάκης τὴν 24ην Μαρτίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν ὑπεβλήθησαν τελευταίως ἀντίγραφα διαλέξεων αἵτινες ἐγένοντο εἰς διαφόρους Περιφερειακὰς Διοικήσεις καὶ Ὑποδιοικήσεις ὑπὸ βαθμοφόρων ἢ συνεργατῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἰτωλοακαρνανίας: Τοῦ κ. Χαρ. Χατζηδάμου, «Σκοπὸς τῆς Ε.Ο.Ν.», τοῦ κ. Ἀγγελίδου Παρτσάλη, καθηγητοῦ, «Σκοπὸς καὶ αἵτια προκαλέσαντα τὴν ἱδρυσιν τῆς Ε.Ο.Ν.».

Ἀρτης: Τοῦ κ. Π. Βασιλάκη, Νομάρχου καὶ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν., «Περὶ κομμουνισμοῦ» καὶ «Ἡ Νεολαία ὡς κοινωνικὸς παράγων». Τοῦ Φαλαγγίτου Τσοῦτσίνου, «Ἡ Νεολαία πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου».

Δράμας: Τοῦ κ. Ἀναστασίου Σωτηροπούλου, καθηγητοῦ, «Τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ ἐν τῷ βίῳ».

Εὐβοίας: Τοῦ κ. Εὐσταθίου Σχοινῆ, «Περὶ Σημαίας». Τοῦ κ. Κωνστ. Καραπάνου, Διευθυντοῦ τῆς Δημ. Ἑμπορ. Σχολῆς, «Συντελεσταὶ τῆς παραγωγῆς καὶ σύστημα αὐξήσεως ταύτης πρὸς εὐμερίαν τοῦ λαοῦ».

Ἡλείας: Τοῦ Ὁμαδάρχου Μυρτιάς κ. Α. Ἀραβαντινοῦ, «Ἡ θέλησις καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου». Τοῦ καθηγητοῦ κ. Ζώη Καρατάλου, «Ἐρῶν ἀπὸ τὰ ἰδεώδη καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας» καὶ ἐντυπον τοῦ ἰδίου μετὰ τὸν τίτλον «Πρὸς πνευματικώτερες καὶ ἀνώτερες κατευθύνσεις τῆς Νεολαίας μας».

Ἡρακλείου (Κρήτης): Τοῦ κ. Πέτρου Βάρδουλη, «Ὑψηλοὶ σκοποὶ καὶ ἐθνικαὶ κατευθύνσεις τῆς Ε.Ο.Ν.».

Ἰωννίνων: Τοῦ κ. Δημητρίου Παπουλίου, Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαίδευσως, ὡς Περιφ. Διοικητοῦ, «Ἐχθροὶ καὶ φίλοι τοῦ Νέου Κράτους».

Καλαμών: Τοῦ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαίδ., ὡς Περιφ. Διοικητοῦ, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς παραδόσεως τῆς Σημαίας εἰς τὰς νέας Φάλαγγας Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

Καστορίας: Τοῦ καθηγητοῦ κ. Μ. Ζαῖρη, «Αἵτια τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ διδάγματα ἐξ αὐτῆς». Τοῦ καθηγητοῦ κ. Χρήστου Γεωργίου, «Ἡ ἑλληνοκτονία τῆς Μακεδονίας». Τοῦ καθηγητοῦ κ. Κυρ. Κοφινά, «Ἑθνικὴ πειθαρχία» καὶ τοῦ δημοδιδασκάλου κ. Γρ. Κωνσταντινίδου, «Οἱ νικηφόροι πόλεμοι τοῦ 1912-13».

Κερκύρας: Τοῦ Λοχίτου κ. Σ. Σκλαβενίτη, «Τὰ πεπραγμένα τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος» καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Στεριώτη, «Ἡ ἱστορία τῆς Κερκύρας» (Πρῶτον μέρος, προϊστορία καὶ τὰ πρῶτα ἱστορικὰ ἐτη, μέχρι τοῦ 360 π.Χ.).

Κυκλάδων: Τοῦ κ. Στυλιανοῦ Μαυρί, «Πατρὶς, Ἑρσκειά, Οἰκογένεια καὶ καθήκοντα Νεολαίας».

Λακωνίας: Τοῦ Ὑποδιοικητοῦ κ. Γ. Τράγκα, «Ἀνταγωνισμὸς Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν» καὶ «Περὶ Πατρίδος». Τῆς διδ. Π. Λέκκα, «Ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου», καὶ «Ὑποχρεώσεις τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τὸ Νέον Κράτος», τῆς Ἀννῆς Φυλιποπούλου.

Λαρίσης: Τοῦ κ. Π. Οἰκονομίδου, τετάρτου, «Κοινωνικὴ καὶ Οἰκονομικὴ Σημασία τῆς ἀποταμιεύσεως».

Λασηθίου (Κρήτης): Τοῦ κ. Ἐλευθερίου Βουκυκλάρη, κα-

ΤΙ ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 711)

ταὶ ἀπὸ πίσω χωρὶς νὰ τὰ φοροῦν. Ἦτο ἴδιον σκληραγωγίᾳ νὰ φοροῦν τὶς κάπτες ἀναρριχτὲς τὰ παλληκάρια.

Τοῦναντίον οἱ ἡλικιωμένοι καὶ οἱ ἄστοι ἔφεραν τὶς κάπτες μακρύτερες, με φαρδεῖα μανίκια καὶ φοδραρισμένες με γούνες. Ἐντεῦθεν ἡ ἔκφρασις διὰ τοὺς ἀριστοκράτας «φαρδομάνικα». Καὶ ἡ ἔκφρασις: «καλὰ τὰ φαρδομάνικα, μὰ τὰ φοροῦν οἱ δεσποτᾶδες». Οἱ ἄρχοντες δηλαδὴ ἐχαρακτηρίζοντο ἀπὸ τὸ πλάτος τῶν μανικίων τῶν. Εἶναι δὲ γνωστὸν καὶ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ναστραδίν χότζα.

Τὸν εἶχαν καλέσει εἰς ἓνα τραπέζι καὶ ἐπῆγε μετὰ τὰ καθημερινὰ του ρούχα. Οἱ ὑπηρεταὶ τὸν ἐδίωξαν. Τότε ὁ Ναστραδὶν χότζας ἐπῆγε σπῆτι του καὶ ἐγύρισε φορῶν μιὰ γούνα με φαρδεῖα μανίκια. Καθὼς δὲ τοῦ ἔκαναν πανηγυρικὴν ὑποδοχὴν καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ περάσῃ, αὐτὸς ἔβαζε ἐμπρὸς τὰ φαρδεῖα του μανίκια, καὶ ἔλεγε στὰ μανίκια του:

— «Περάστε, περάστε».

Σήμερα τοῦναντίον γίνεται προσπάθεια καὶ ὑπάρχει τάσις νὰ ἐξομοιωθοῦν ὅλοι αἱ ἐνδυμασίαι εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἡλικίας. Αὕτῃ ἡ τάσις καταργεῖ τὴν ποίησιν τοῦ ἐνδύματος καὶ ἐμφανίζει τὴν κοινωनीαν μονότονον. Παλαιότερα ὑπῆρχε τέτοια διαφορὰ ὥστε καὶ τὰ κοσμήματα ἀκόμη νὰ ἀλλάσσον. Στὰ χωριά δὲ τοῦ κάμπου τῶν Σερρών καὶ σήμερα ἀκόμη αἱ γυναῖκες κάθε χωριοῦ φοροῦν ὀρισμένου εἶδους ἀσημένιο δακτυλίδι καὶ ἀλλάσσει ἀπὸ τὸ δακτυλίδι πού φοροῦν αἱ γυναῖκες ἄλλου χωριοῦ. Εἰς δὲ τὰ χωριά τοῦ κάμπου τῆς Καρδίτης αἱ χωρικαὶ πού λέγονται Καραγκοῦνες, φοροῦν ἄλλην ἐνδυμασίαν καὶ μεγαλύτερα κόρη, πού εἶναι ἔτοιμη εἰς γάμον, ἄλλην ἢ ἀρραβωνιασμένη, ἄλλην ἢ νεόπαντρη, ἄλλην ἐκείνη πού εἶναι περισσότερον ἀπὸ ἓνα χρόνον παντρεμένη, ἄλλην ἢ κόρη πού ἔχει μεγαλύτερη ἐλευθερίαν ἀδελφῇ. Καὶ τὸ ὄνομα Καραγκοῦνης καὶ Καραγκοῦνα ἐξηγοῦν πολλοὶ ὅτι σημαίνει αὐτὸν πού φορεῖ μαύρη γούνα. Ἄλλοι ὅμως παράγουν τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ κάρα κινεῖν, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ καρὰ Γιουνάν. Καρὰ Γιουνάν δὲ σημαίνει τὸν γνήσιον Ἕλληνα. Εἶναι δὲ καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς «Καραγκοῦνας» πού λέγεται στὴν Θεσσαλίαν καὶ στὴν Ἠπειρο. Τὸ τραγοῦδι ἀρχίζει ἔτσι:

«Γκοῦνα, γκοῦνα, γκοῦνα, Καραγκοῦνα
[κοῦνα]

σένα πρέπουν, φῶς μου, τὰ σεγκοῦ-
[νια].

Μαῦρο ὅμως ἐξωτερικὸ ἔνδυμα ἡ

θηγητοῦ, τετάρτου, «Ἡ σημασία καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς 4ης Αὐγούστου» καὶ «Πειθαρχία καὶ καθήκοντα τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.», τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἐμμ. Παπαμαθαῖακη «Περὶ Σημαίας», τοῦ ἐν ἀποστρατεῖᾳ συνταγματάρχου κ. Γιαννικάκη, «Σκοπὸς καὶ ἀποστολὴ τῆς Ε.Ο.Ν.» καὶ «Τὸ καθήκον γενικῶς». Τοῦ κ. Ἀντωνίου Ἀσπραδάκη, «Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ».

Ἡ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Σχετικῶς μετὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὴν «Νεολαίαν» τῶν δελτίων κινήσεως τῶν Σχηματισμῶν καὶ Τμημά-

σεγκοῦνι φοροῦν γενικῶς οἱ ἀγρόται, ἐνῷ οἱ ποιμένες προτιμοῦν γενικῶς τὰ λευκὰ μάλλινα ὑφάσματα. Οἱ δὲ πανύψηλοι ποιμένες τῆς Ἀρκαδίας, πού λέγονται Βαλτετσιῶται, φοροῦν μακροτάτας λευκὰς μαλλίνους κάπτες καὶ ἔχουν δεμένο τὸ κεφάλι με μαῦρον ἢ καφεκόκκινον μαντήλι. Οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Ἠπειῶται ποιμένες, τοῦναντίον, ἔφεραν μικροὺς μαλλίνους σκούφους πού ἐμοιάζαν με μικρὰ χωρὶς φούντες φέσια. Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν χωριῶν τῆς Βερροίας, τῆς περιφέρειας πού λέγεται Ρουμλίνι, φοροῦν μαῦρα μαντήλια πού τὰ κάνουν σάν περικεφαλαία. Λέγουν δὲ ὅτι αὐτὸ τὸ κάλυμμα τὸ ἔχουν ἀπὸ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο. Σὲ μιὰ μάχη οἱ ἄνδρες παράτησαν τὰ ὅπλα, τὰ ἐπῆραν αἱ γυναῖκες καὶ ἐδίωξαν τὸν ἐχθρό. Τότε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπῆρε τὰς περικεφαλαίας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς ἔβαλε στὰς γυναῖκες. Ἀπὸ τότε φοροῦν αὐτὸ τὸ κάλυμμα πού μοιάζει με περικεφαλαία. Εἶναι δὲ τόσο ὠραῖο, ὥστε ἀθηναποιήθη καὶ εἰς τὰ γραμματῶσμά μας. Τὰ εἰκοσάλεπτα γραμματῶσμά παριστοῦν μιὰ γυναῖκα τοῦ Ρουμλινίου με αὐτὸ τὸ κάλυμμα. Καὶ ἡ πρὶγκήπισσα Ἡλένη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου, εἶναι φωτογραφημένη με αὐτὴν τὴν στολή. Καὶ ἡ παλαιὰ βασίλισσα Ἀμαλία ἐφοροῦσεν ἐνδυμασίαν πού τὰ διάφορα τμήματά της τὰ εἶχε ἐκλέξει ἀπὸ διαφόρους τόπους τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ κολακευθοῦν περισσότερον τόποι. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐνδυμασίας λέγεται καὶ σήμερα «τῆς Ἀμαλίας».

Ἐπειδὴ αἱ τοπικαὶ ἑλληνικαὶ ἐνδυμασίαι εἶναι ἀπειροὶ καὶ καλλιτεχνικώταται, καὶ ἔχουν καὶ μεγάλην ἱστορικὴν σημασίαν, τὸ Κράτος φροντίζει διὰ τὴν διατήρησιν τῶν. Εἰς δὲ τὰς μεγάλας μας ἐορτὰς γίνεται πολλὰκις ἐπίδειξις τοπικῶν ἐνδυμασιῶν με τοπικοὺς χοροὺς καὶ τοπικὰ τραγοῦδια. Εἶναι δὲ καὶ ἡ φουστανέλλα καὶ ἡ βράκα ἐπίσης ἐθνικαὶ καὶ ἡρωικαὶ ἐνδυμασίαι, γιὰ τὴν φουστανέλλα ἐφεραν οἱ ὀρεσῖοι ἡρώες τοῦ 1821, τὴν δὲ βράκα οἱ νησιῶται καὶ οἱ παράλιοι.

Ἄν δὲ ἰδρῶτο ἓνα μουσεῖο τῶν ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγκεντρωθῶν περισσότερον ἀπὸ δύο χιλιάδες ἀνδρικοὶ καὶ γυναικεῖαι ἐνδυμασίαι. Γιατὶ κάθε τόπος ἔχει ὅχι ἓνα εἶδος ἀλλὰ πολλὰ εἶδη ἐνδυμασιῶν. Πολλὰ δὲ ἐνδυμασίαι ἐπῆγαν ἀπὸ πατέρα σὲ παιδί. Ἦσαν δὲ ἄνδρες οἱ ράπται καὶ τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν, καὶ ἔρραβαν καθήμενοι κάτω καὶ σταυροπόδι. Γι' αὐτὸ λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι:

«Τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα,
τῆς ρούσας τὸ φουστάνι
σφάντα ράφτες ὀρραβάν
κι' ἐξήντα μαθητᾶδες».

Ἐπειδὴ αἱ τοπικαὶ ἑλληνικαὶ ἐνδυμασίαι εἶναι ἀπειροὶ καὶ καλλιτεχνικώταται, καὶ ἔχουν καὶ μεγάλην ἱστορικὴν σημασίαν, τὸ Κράτος φροντίζει διὰ τὴν διατήρησιν τῶν. Εἰς δὲ τὰς μεγάλας μας ἐορτὰς γίνεται πολλὰκις ἐπίδειξις τοπικῶν ἐνδυμασιῶν με τοπικοὺς χοροὺς καὶ τοπικὰ τραγοῦδια. Εἶναι δὲ καὶ ἡ φουστανέλλα καὶ ἡ βράκα ἐπίσης ἐθνικαὶ καὶ ἡρωικαὶ ἐνδυμασίαι, γιὰ τὴν φουστανέλλα ἐφεραν οἱ ὀρεσῖοι ἡρώες τοῦ 1821, τὴν δὲ βράκα οἱ νησιῶται καὶ οἱ παράλιοι.

Ἄν δὲ ἰδρῶτο ἓνα μουσεῖο τῶν ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγκεντρωθῶν περισσότερον ἀπὸ δύο χιλιάδες ἀνδρικοὶ καὶ γυναικεῖαι ἐνδυμασίαι. Γιατὶ κάθε τόπος ἔχει ὅχι ἓνα εἶδος ἀλλὰ πολλὰ εἶδη ἐνδυμασιῶν. Πολλὰ δὲ ἐνδυμασίαι ἐπῆγαν ἀπὸ πατέρα σὲ παιδί. Ἦσαν δὲ ἄνδρες οἱ ράπται καὶ τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν, καὶ ἔρραβαν καθήμενοι κάτω καὶ σταυροπόδι. Γι' αὐτὸ λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι:

«Τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα,
τῆς ρούσας τὸ φουστάνι
σφάντα ράφτες ὀρραβάν
κι' ἐξήντα μαθητᾶδες».

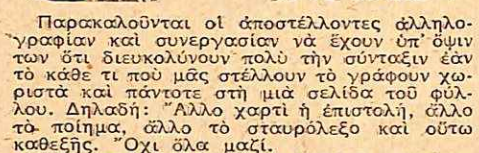
Ἐπειδὴ αἱ τοπικαὶ ἑλληνικαὶ ἐνδυμασίαι εἶναι ἀπειροὶ καὶ καλλιτεχνικώταται, καὶ ἔχουν καὶ μεγάλην ἱστορικὴν σημασίαν, τὸ Κράτος φροντίζει διὰ τὴν διατήρησιν τῶν. Εἰς δὲ τὰς μεγάλας μας ἐορτὰς γίνεται πολλὰκις ἐπίδειξις τοπικῶν ἐνδυμασιῶν με τοπικοὺς χοροὺς καὶ τοπικὰ τραγοῦδια. Εἶναι δὲ καὶ ἡ φουστανέλλα καὶ ἡ βράκα ἐπίσης ἐθνικαὶ καὶ ἡρωικαὶ ἐνδυμασίαι, γιὰ τὴν φουστανέλλα ἐφεραν οἱ ὀρεσῖοι ἡρώες τοῦ 1821, τὴν δὲ βράκα οἱ νησιῶται καὶ οἱ παράλιοι.

Ἄν δὲ ἰδρῶτο ἓνα μουσεῖο τῶν ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγκεντρωθῶν περισσότερον ἀπὸ δύο χιλιάδες ἀνδρικοὶ καὶ γυναικεῖαι ἐνδυμασίαι. Γιατὶ κάθε τόπος ἔχει ὅχι ἓνα εἶδος ἀλλὰ πολλὰ εἶδη ἐνδυμασιῶν. Πολλὰ δὲ ἐνδυμασίαι ἐπῆγαν ἀπὸ πατέρα σὲ παιδί. Ἦσαν δὲ ἄνδρες οἱ ράπται καὶ τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν, καὶ ἔρραβαν καθήμενοι κάτω καὶ σταυροπόδι. Γι' αὐτὸ λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι:

«Τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα,
τῆς ρούσας τὸ φουστάνι
σφάντα ράφτες ὀρραβάν
κι' ἐξήντα μαθητᾶδες».

Ἐπειδὴ αἱ τοπικαὶ ἑλληνικαὶ ἐνδυμασίαι εἶναι ἀπειροὶ καὶ καλλιτεχνικώταται, καὶ ἔχουν καὶ μεγάλην ἱστορικὴν σημασίαν, τὸ Κράτος φροντίζει διὰ τὴν διατήρησιν τῶν. Εἰς δὲ τὰς μεγάλας μας ἐορτὰς γίνεται πολλὰκις ἐπίδειξις τοπικῶν ἐνδυμασιῶν με τοπικοὺς χοροὺς καὶ τοπικὰ τραγοῦδια. Εἶναι δὲ καὶ ἡ φουστανέλλα καὶ ἡ βράκα ἐπίσης ἐθνικαὶ καὶ ἡρωικαὶ ἐνδυμασίαι, γιὰ τὴν φουστανέλλα ἐφεραν οἱ ὀρεσῖοι ἡρώες τοῦ 1821, τὴν δὲ βράκα οἱ νησιῶται καὶ οἱ παράλιοι.

Ἄν δὲ ἰδρῶτο ἓνα μουσεῖο τῶν ἑλληνικ

(Γραφείον Τύπου Κεντρικῆς Διοικήσεως)

(Συνέχεια από τη σελίδα 687)

Τὰ νύχτα ἐκείνη ὅλα τὰ παιδιά κοιμήθηκαν χάμω στὸ
χῶμα, ἐνῶ γύρω ξαγρυπνοῦσαν τὰ σκυλιά.

.....

Εἶχε λάθει μέρος σ' ὅλες τὶς μάχες καὶ πρῶτος εἶχε ἀναθῆ τὰ τεῖχη σὲ πολλὰ κάστρα. Ἡ μητέρα του τοῦ ἔδινε γελαστὴ καὶ περήφανη κάθε φορὰ τὴν ἀσπίδα, γιατί ἤξερε πῶς θὰ τὴν φέρῃ πάντα νικητῆς.

Ἀργότερα ὁ Ἀλκιδάμας διηγῶταν πῶς σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ὁδηγὸ του εἶχε τὰ πρῶτα ἐκεῖνα λόγια τῆς μητέρας του:

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α Ε

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

• • •

Λειτουργεί συνεχώς από τῆς 9^{ης} π. μ. μέχρι τῆς 7^{ης} μ. μ.

• • •

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13 ● ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ, ΣΤΟΑ ΣΠΥΡΟΜΗΛΙΟΥ
(ΜΕΓΑΡΟΝ Μ.Τ.Σ.) ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ & Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ΟΠΕΡ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΤΑΧΕΩΣ ΚΑΙ
ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΑΣΑΝ ΖΗΜΙΑΝ ΣΑΣ.

Κεντρικά Γραφεία: Αθήναι, Κολοκοτρώνη 13 — Τηλ. 21-144, 29-331.

